

СЕСИЛИ ФОН ЗИГЕСАР ТАКА МИ ХАРЕСВА

Част 5 от „Интригантката“

Превод от английски: Ива Найденова, 2010

chitanka.info

„Никоя клюка не замира напълно, ако много хора я огласят: тя също е дар Божии.“

Хезиод

800 г. пр.Хр.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Благодаря на всички до един, че дойдохте на моя купон миналата седмица. Щях да пиша по-рано, но честно казано, ми отне доста време да се съвзема. Осъзнавам, че беше малко щуро да правя купон в понеделник вечер, но не тръгна ли седмицата *малко по-бързо* след това? Обзалагам се, че все още се опитвате да отгатнете дали бях онова кльощаво русо момиче в смарагдовозелени „Джими Чу“^[1] или пък високото момче в черно, с изумителни сапфиреносини изкуствени мигли. А и беше много мило да ми донесете подаръци — особено очарователното кафеникаво пуделче, — след като дори не знаехте коя съм аз! Истината е, че аз обичам да се представям като жената загадка, така че засега ще продължа да пазя самоличността си в тайна, колкото и дразнещо да е това. Гледайте на това като на разсейване от *безкрайните* дни, прекарани в очакване да разберем дали сме приети в колеж, или като на един развлекателен пъзел, който трябва да наредите, докато понасяте стреса и скуката през тези горчиви мартенски седмици.

Не че наистина имаме нужда от разсейване. Има доста неща, с които да се забавляваме — например, великолепно ушити дрехи, огромни апартаменти на Горен Ийст Сайд с *персонал*, разнообразни провинциални къщи и ваканционни местенца, кредитни карти без лимит, красиви диаманти, готини коли (въпреки че повечето от нас все още нямат шофьорска книжка) и всеотдайни родители, които ни позволяват да си правим абсолютно всичко, което искаме, стига да не излагаме семейството. Плюс това пролетната ваканция приближава, което означава много свободно време да *се заловим за работа*.

Наблюдения

С се разхожда по Медисън авеню, рисува мустаци на лицето си в онези великолепни рекламни брошури за новия парфюм на „Ле Бест“, „Сълзите на Серена“. Б е в „Сигърсън Морисън“ на улица „Принс“ и задоволява каприза си по обувките. Н изхвърля пазарска чанта, пълна с хартии за свиване на цигари, канабис, приспособления за пушене, лули и запалки в едно кошче за отпадъци на Източна 86-та улица. Д пуши цигара на перона на метрото на 72-ра и „Бродуей“ късно вечерта, като предизвиква пътните полицаи да го арестуват и така да му предоставят материал за неговите творби. Дж, с новата си най-добра приятелка Е и гаджето си Л, се мотаят в района на художествената галерия „Челси“, хубаво издокарани и прекалено изтънчени за група деветокласници. Чакайте, мисля, че той всъщност е в десети клас. Момент, някой въобще знае ли нещо за това момче? В и огромната ѝ сестра стоварват боклукчийски торби на тротоара пред кооперацията, в която живеят, в Уилямсбърг. Дали това е пролетно почистване? Или може би мъртвото тяло на Д, нарязано на парчета? Тъъ! Съжалявам, това беше гадно.

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Бясна съм, че никога няма да кажеш коя си! Защото наистина ми се иска да се видим лично. Кой знае, може би аз вече съм те виждал! Мисля, че дотук си потвърдила главно, че си ученичка от по-горните класове, която учи в „Констънс“, нали?

Любопитко

О: Скъпи Любопитко,

Няма да избързвам да ти давам домашния си адрес за момента, а сега ми кажи в кой клас си. Ако си достатъчно умен и си дошъл на моя купон, може би си ме видял, въпреки че обикновено съм заобиколена от моите доверени приятели.

Така че наистина е трудно да ме зърнеш. Остани си любопитен. В крайна сметка може и да ме откриеш някой ден.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Готина ли си, защото ако не си, ще ти е доста трудно, когато всички разберат коя си. Например, ако кажат: „Тя беше просто едно ревниво, грозно момиченце!“.

Остроумко

О: Скъпи Остроумко,

Та ти дори няма да узнаеш значението на думата готин, докато не ме срещнеш, което най-вероятно никога няма да се случи.

Интригантката

А сега за онова нещо, което тайничко измъчва не един от нас...

Да отидем ли девствени в колежа, или не?

Дали правим нещо по въпроса с момче, което познаваме от години? Или се опитваме да се отървем от това бреме през пролетната ваканция? Или през лятото? Или пък пускаме корени в стаите си в общежитието, дръзки, но невинни, и готови да изгубим девствеността си с първия спортист в училище, който каже: „Хей, ела насам?“ Може би просто трябва да слушаме повече нашите майки и по-големи сестри и „да чакаме, докато му дойде времето“, каквото и да означава това. Разбира се, някои от нас, момичетата, отдавна не се интересуват от този проблем, тъй като са избрали да прекарат годините си в колежа, фокусирайки вниманието си върху по-важни неща като геологията и Фройд. *Но не.* Ако погледнем реално на нещата дори и вече да не си девствена, веднага щом стъпиш в колежа, ще ти се прииска да го направиш.

А това е добре.

Отново благодаря на всички за подаръците! Прегръдки и целувки!

Знаете, че ме обичате
Интригантката

[1] Марка обувки. — Бел.ред. ↑

НЯМА ПО-ХУБАВО МЯСТО ОТ ВКЪЩИ

— На кой остров каза, че ще ходим? — Блеър Уолдорф попита майка си. Елинор Уолдорф Роуз беше седнала на ръба на леглото на Блеър и наблюдаваше как дъщеря ѝ се приготвя за училище, докато обсъждаха пролетната ваканция.

— Оаху, скъпа. Мислех, че знаеш. Ще ходим на онзи курорт на Северния бряг, за да могат момчетата да се научат да сърфират.

Елинор сложи ръце на почти седеммесечното си коремче и се смръщи на стените с кремав цвят, като че ли се опитваше да усети предпочитанията на бебето за тапетите. Тя трябваше да роди през юни, а Блеър щеше да влезе в колеж скоро след това. Днес Елинор и нейният декоратор щяха да обсъждат план как да превърнат стаята на Блеър в детска за едно малко момиченце.

— Но аз вече съм *била* в Оаху — Блеър заплака драматично. Тя знаеше отпреди седмици, че щяха да ходят на Хавайските острови за пролетната ваканция, но досега не се беше сетила да попита къде точно. Блъсна чекмеджето на тоалетката от махагоново дърво, при което то се затвори и тя застана пред издълженото огледало на гърба на вратата на гардероба ѝ и започна да се конти. Късо подстриганата ѝ кестенява коса беше леко разрошена; дълбокото деколте на кашмирената ѝ блуза слизаше доста надолу, загатвайки цепката на бюста, но без да я притеснява това, че може да бъде върната вкъщи от госпожа М, директорката, за това, че се е облякла като проститутка. Тюркоазните ѝ обувки от „Сигърсън Морисън“ изглеждаха толкова невероятно на босите ѝ крака, че тя реши да не обува чорапогащник, въпреки че март бе необичайно студен и щеше да измръзне цялата. — Искам да отида на някое *ново* място — добави тя, цупейки се в огледалото, като междувременно слагаше втори слой блясък за устни „Шанел“.

— Знам, захарче. — Майка ѝ стана от леглото и приклепна да провери един на пръв поглед наистина опасен електрически ключ в края на дюшемето, близо до прозореца. Веднъж да приключе с

боядисването и тя щеше да повика техник да обезопаси цялата къща. — Но ти никога не си била на Северния бряг. Арън казва, че там са най-добрите условия за сърф.

За учудване на Блеър майка ѝ носеше бежов памучен анцуг с думата *juicy*^[1] на дупето.

Ей, нещо май не е наред?!

— Да не би вече да не съществувам? — ядоса се Блеър. Тя измъкна от гардероба бебешко синята си кожена чантичка „Диор“ и напъха всичките си училищни пособия в нея. — Първо ме гониш от стаята ми, а сега нямам думата къде да отидем на почивка?

— Момчетата в момента купуват някои сърф пособия за нашето пътуване. Би могла да хвърлиш едно око в компютъра на Арън. Виж дали има нещо, което искаш — отговори майка ѝ разсеяно. Тя беше застанала на четири крака на земята и лазеше из стаята, проверявайки за други опасности, които можеха да бъдат открити от бебетата. — Знаеш, че възнамерявах да боядисаме стаята в прасковен цвят, който става за момиченце, но да не бие към розово? Но сега мисля, че може би зеленикавожълто би било още по-хубаво. *Като цикория.*

Блеър си имаше достатъчно проблеми. Тя не искаше да ходи на Северния бряг в Оаху, не проявяваше интерес да си купува сърф оборудване, нито пък искаше да обсъжда цветове гами за глупавата детска стая, още повече, че не издържаше повече да гледа думата *juicy* на дебелото дупе на бременната си майка. С последно пръскане от любимия си парфюм „Марк Джейкъбс“ тя тръгна за училище, без дори да каже „довиждане“.

— Ей, Блеър, ела за минута! — нейният седемнадесетгодишен доведен брат извика от стаята си, докато тя вървеше с тежки стъпки.

Блеър спря и подаде глава в стаята. Арън и нейният дванадесетгодишен брат Тайлър седяха братски зад бюрото на стол от естествена кожа и поръчваха сърф екипировка онлайн с кредитната карта на Сайръс Роуз. Тайлър беше на крачка от решението да си направи сплъстени кичури точно като на Арън и изглеждаше като че ли има гнусна гъба с косми на главата си. Блеър едва успя да повярва, че това е стаята, в която трябваше да се премести, докато не отиде в колеж. Тревата на Арън беше разпиляна по цялото легло, а по килима в морскозелено бяха разхвърлени обложки от реге албуми, бутилки от бира и мръсните му дрехи. Стаята наистина вонеше на неговите

цигари с канабис и на онези гнусни соеви и пикантни неща, които винаги ядеше — *сурови*.

— Какъв размер носиш? — попита Арън. — Може да ти поръчаме тениска за сърф. Тя предпазва дъската от ожулване.

— Имат хубави цветове — добави Тайлър ентусиазирано. — Неоновозелено и други.

Като че ли Блеър можеше да бъде видяна в неоновозелено, камо ли в неоновозелена тениска за сърф.

Тя усети как долната ѝ устна потрепери от ужас и непреодолима тъга. И ето защо, беше 7.45 сутринта, а тя вече беше на път да се разплаче.

— Открих ги! — Грозноватият ѝ втори баща, Сайръс Роуз, гръмко извика иззад нея. Той се заклати от спалнята надолу по коридора, облечен в червен копринен халат, препасан съвсем хлабаво. Щръкналите му посивели мустаци се нуждаеха от подстригване, а пълното му лице беше зачервено и мазно. Той развя чифт огромни оранжеви плувки към Блеър. По тях имаше малки сини рибки и щяха да отиват много на всеки, освен на него. — Обожавам ги. Момчетата ще ми поръчат и тениска за сърф, която да им отива! — щастливо каза той.

Идеята да прекара Великденската ваканция, гледайки как Сайръс се прави на глупак на дъската за сърф с оранжевите си плувки и тениска за сърф в същия цвят, беше достатъчна да накара Блеър да се разплаче истински. Тя се промъкна надолу към хола през фойето, дръпна палтото си от закачалката и побърза да се срещне с най-добрата си приятелка. Надяваше се Серена да измисли нещо, *каквото и да е*, за да я развесели.

Като че ли това въобще беше възможно.

[1] Сочен (англ.) — Бел.ред. ↑

С ИМА ГЕНИАЛНА ИДЕЯ

Серена ван дер Удсен отпи от кафето си и погледна навъсено надолу към Пето авеню от мястото си на стълбите на музея на изкуствата „Метрополитън“. Буйната ѝ светлоруса коса изпълваше качулката на бялото ѝ палто от кашмир, препасано с колан, и падаше по раменете ѝ. И ето я отново от едната страна на автобус М102 — рекламата за „Сълзите на Серена“. Тя не се притесняваше за това как изглежда на снимката. Харесваше ѝ начинът, по който студеният вятър бе повдигнал лятната ѝ рокля между коленете, с тен от Сейнт Бартс и как, въпреки че беше само по сандали и лятна рокля наред Сентръл парк през февруари, малките пъпчици от студа, които бяха навсякъде по ръцете и краката ѝ, бяха внимателно заличени. Тя дори харесваше това, че беше без червило, така че перфектно оформените ѝ устни изглеждаха някак напукани и подути като от удар. Единствено сълзите в огромните ѝ сини очи я смущаваха. Разбира се, именно заради тях от „Ле Бест“ бяха решили да нарекат новия си аромат „Сълзите на Серена“, но истинската причина да плаче на снимката беше, че това бе денят, в който — не, мигът, в който — Арън Роуз (за когото тя бе напълно убедена, че беше влюбен в нея поне за седмица) беше скъсал с нея. А това, което наистина я тревожеше, това, което я караше да плаче постоянно, бе фактът, че след като вече бяха разделени, тя нямаше кого да обича и никой не я обичаше.

Не че не се влюбваше почти във всяко момче, което срещнеше, и не бе обичана безкрайно от всяко момче на света — беше почти невъзможно да не се влюбят. Но тя желаше някой, който да я обсипва с внимание по начин, по който едно наистина влюбено момче може. Като онази любов, истинската любов, която тя никога не бе изживявала.

Чувствайки се нетипично мрачна и меланхолична, тя извади една цигара от измачканата си кадифена чанта „Кашарел“ и я запали само за да я гледа как гори.

— Чувствам се ужасно точно като времето — измърмори тя, но после се насили да се усмихне при вида на най-добрата си приятелка, Блеър, която изкачваше стълбите към нея. Тя взе другата чаша, която беше купила, стана и ѝ я подаде. — Готини обувки — отбеляза Серена, възхищавайки се на най-новата покупка на Блеър.

— Можеш да ги вземеш, ако искаш — предложи щедро Блеър, — но ще те убия, ако разсипеш нещо върху тях. — Тя дръпна Серена за ръкава и каза: — Хайде, че ще закъснем.

Двете момичета тръгнаха бавно надолу по стълбите и се запътиха към училище по Пето авеню, пиейки кафето си по пътя. Студеният вятър, който брулеше оголените клони на дърветата в Сентръл парк, ги караше да затреперят от студ.

— Господи, какъв студ — изсъска Блеър. Тя пхна свободната си ръка в джоба на бялото кашмирено палто на Серена, както само една много добра приятелка може да направи. — И така — започна тя. Беше преодоляла сълзите, но гласът ѝ все още трепереше. — Не стига, че майка ми обикаля и си вре носа навсякъде, но и декораторът ще идва днес да преобрази стаята *ми* в бебешки център в нюанси на цикория и тем подобни!

Изведнъж жаждата на Серена за истинска любов ѝ се стори тривиална. Родителите ѝ не се бяха развели, защото баща ѝ беше хомосексуалист; майка ѝ не беше бременна жена на средна възраст; доведеният ѝ брат не беше правил секс първо с нея, а после и с най-добрата ѝ приятелка, след което ги бе зарязал и двете и на последно място — не я принуждаваха да се премести от стаята си. Но не само, че още не бе изгубила девствеността си на великолепната седемнадесетгодишна възраст, но и беше целунала интервюиращия в „Йейл“ и така почти не изгуби девствеността си с него, което напълно щеше да провали плановете ѝ да влезе в колеж. Всъщност, когато реално си помисли за тези неща, животът ѝ бе просто розов в сравнение с този на Блеър.

— Но ти ще заемеш стаята на Арън, нали? А тя току-що беше преобоядисана за него — супер, а?

— Е, да, ако харесваш пердета от листа канабис и обзавеждане в еко-стил — изсмя се Блеър. — Освен това — добави тя, — Арън е глупак. Да ходим в Оаху за пролетната ваканция беше изцяло негова идея.

Серена не смяташе, че в Оаху е толкова зле, но не искаше да се противопоставя на Блеър, когато е в лошо настроение, и така да рискува очите ѝ да изскочат от яд. Двете момичета прекосиха 86-та улица на разстояние от светофара, бутайки се една друга, докато тичаха, за да се предпазят да не ги сгази едно такси. Когато стигнаха тротоара, Серена изведнъж се спря, а огромните ѝ сини очи блеснаха развълнувано.

— Хей, защо не се преместиш при мен?!

Блеър се наведе, за да прегърне голите си прасци.

— Може ли да продължим да вървим? — попита тя нацупено.

— Можеш да живееш в стаята на Ерик — продължи Серена възбудено. — И в крайна сметка можеш да отпишеш Оаху и да дойдеш с нас да караме ски в Сън Вали!

Блеър стана и духна кафето си, вглеждайки се в приятелката си през парата. Откакто Серена се беше върнала от пансиона, Блеър я беше намразила напълно, но някак си наистина я обичаше безкрайно. Тя отпи последна глътка и изхвърли наполовина пълната чаша в едно кошче.

— Помогни ми да се преместя след училище, а?

Серена плъзна ръка по нейната и ѝ прошепна на ухото:

— *Знаеш*, че ме обичаш.

Блеър се усмихна и отпусна разтревожената си глава на рамото на Серена, докато двете момичета завиваха по 93-та улица. Само на няколко стотин ярда пред тях се виждаха огромните сини кралски врати на девическо училище „Констънс Билард“. Девойчета, вързани на опашка, облечени в сиви плисирани поли, се мотаеха наоколо и разговаряха, докато двете популярни момичета приближаваха.

— Чух, че Серена е подписала дългосрочен договор като модел след онази реклама за парфюма. Значи ще доведе бебето си от Франция. Нали знаете, онова, което тя роди миналата година преди да се върне в града? Всички супермодели имат деца — изписка Райън Хофстетер.

— Аз пък чух, че тя и Блеър ще наемат апартамент в центъра и сами ще отглеждат бебето, вместо да ходят в колеж. Блеър беше решила никога да не прави секс с момчета, а Серена очевидно е правила достатъчно, за да ѝ стигне за цял живот. Просто ги погледнете — повиши глас Лаура Салмън, — направо са си лесбийки.

— Обзалагам се, че обмислят да организират голяма феминистка кампания или нещо подобно — отбеляза Изабел Коутс.

— Да, но те няма да се чувстват толкова добре, когато родителите им един вид бъдат принудени да се отрекат от тях — добави Кати Фаркас. Първият звънец удари и подкани момичетата да влязат вътре.

— Хей — Серена и Блеър се провикнаха, като минаваха покрай групата момичета на път към входа.

— Хубави обувки! — отвърнаха в отговор Райън, Лаура, Изабел и Кати, въпреки че само тези на Блеър бяха нови. Серена носеше същите стари протрити велурени ботуши с връзки, с които ходеше от октомври. Блеър винаги беше с най-хубавите обувки и дрехи, а Серена винаги изглеждаше великолепно дори и в орфаните си, изгорени с цигара дрехи от пансиона. Кое то всъщност бе друга причина, за да ги мразиш или обичаш, зависи кой си и в какво настроение си.

ЕДИНСТВЕНИЯТ ЗЕЛЕН В ОТБОРА ПО ЛАКРОС

— Успях!

Нейт Арчибалд завъртя стика над главата си, подхвана с него топката и техническо я запрати към Чарли Дърн. Зачервените му бузи бяха целите изцапани, а златистокестенявите му къдрици бяха прилепнали от потта и по тях имаше малко суха трева от Сентръл парк. Изглеждаше по-готин дори и от най-готиния модел на „Абъркромби и Фич“^[1] в целия каталог. Той вдигна ризата си, за да изтрие потта, стичаща се по искрящите му очи, и дори гълъбите, кацнали на дърветата наблизко, изгукаха от удоволствие при гледката. Група момичета от по-долните класове от „Сийтън Армс“ наблюдаваше от страничната линия и хихикаше от вълнение.

— Уау, навярно доста е тренирал в затвора — промълви едно момиче.

— Чух, че родителите му ще го изпратят в Аляска, след като се дипломира, да работи в консервна фабрика за риба тон — каза нейна приятелка. — Страхуват се, че пак ще се захване с дрогата, ако отиде в колеж.

— Аз пък чух, че има един от онези проблеми със сърцето, които са наистина рядкост. И трябва да пуши марихуана, за да не получава сърдечни удари — каза друга. — Това си е супер.

Нейт им хвърли една очарователна усмивка и момичетата едновременно затвориха очи, за да не паднат назад. *Господи*, той беше съвършен.

Беше началото на сезона и отборите все още не си бяха избрали капитани, така че всяко момче проявяваше старание. След обикновеното им сборичкуване треньорът Майкълс ги беше помолил да помятат малко. Нейт си подаваше с неговия приятел Джереми Скот Томкинсън, когато чу звъненето на телефона си изпод якетата. Той сигнализира на Джереми и се затича да вдигне.

Джорджина Спарк, приятелката на Нейт от няколко седмици, в момента се намираше в реномирана клиника за рехабилитация от наркотична и алкохолна зависимост в родния ѝ град Гринич, Кънектикът и единственото, което ѝ позволяваха, бе да се обажда по телефона всеки ден в определено време, но с надзирател до нея. Последния път, когато Нейт беше пропуснал обаждането ѝ, се беше пропила, а по-късно я бяха открили на покрива на клиниката да дъвче никотинова дъвка и да диша от шишенце лакочистител, които беше откраднала от чантата на медицинската сестра.

— Задъхан си — отбеляза Джорджи престорено, когато Нейт отговори. — Мислеше ли си за мен?

— На тренировка по лакрос съм — обясни той. Треньор Майкълс се изплю на тревата точно на няколко крачки от него. — Мисля, че след малко ще приключим. Добре ли си?

Както обикновено Джорджи пренебрегна въпроса.

— Радвам се, че си толкова здрав и атлетичен и не си натъпкан с лекарства, а аз си седя в този затвор и гасна по теб. Подобно на принцеса от приказките.

Или не.

Няколко седмици по-рано ченгетата бяха спипали Нейт да купува пликче трева в Сентръл парк и той бе изпратен на амбулаторно лечение в „Брейкауей“, Гринич. Нейт беше срещнал Джорджи за пръв път на групова терапия за младежи. Една вечер, по време на ужасна буря Джорджи бе поканила Нейт да се помотаят в нейното жилище. Те се подсушаваха и тогава тя изчезна в банята да изпие предписаните ѝ лекарства. Скоро след това тя припадна по бельо на леглото и на Нейт не му оставаше нищо друго, освен да извика хората от „Брейкауей“ да я приберат. И оттогава станаха гаджета.

Това ще да е доста объркана приказка.

— И така, обаждам се... — Джорджи каза напевно по телефона.

Съотборниците на Нейт се мотаеха около него, като вземаха якетата си и пиеха от бутилки „Гетърейд“^[2], които си бяха купили. Тренировката беше приключила. Треньор Майкълс изплю една хрчка точно до маратонката на Нейт и му размаха показалец, скърцайки със зъби.

— По-добре да тръгвам — каза Нейт на Джорджи. — Мисля, че треньорът иска да поговорим за евентуалното ми избиране за капитан

на отбора.

— Капитан Нейт — изписка тя в телефона. — Моят сладък малък капитан!

— Е, ще ти звънна по-късно, окей?

— Чакай, чакай, чакай! Просто исках да знаеш, че успях да говоря с мама да убеди онези маймуни да ме пуснат в събота, стига да съм с възрастен човек или отговорен наставник, така че в крайна сметка ще ходим в ски хижата на майка ми в Сън Вали за пролетната ти ваканция. Ще дойдеш ли?

Треньор Майкълс изръмжа нещо на Нейт и сложи ръце на старите си хълбоци. Така или иначе на Нейт не му се наложи да обмисля въпроса на Джорджи дълго време. Сън Вали звучеше къде-къде по-добре от пребоядисването на старата лодка на баща му в тяхната лятна къща в Маунт Дезърт, Мейн.

— Разбира се, че ще дойда. Определено да. Виж, сега трябва да тръгвам.

— Супер — изписка Джорджи. — Обичам те — добави тя с пресипнал глас и после затвори.

Нейт хвърли телефона върху вълненото си тъмносиньо яке „Хуго Бос“ и потри ръце енергично.

— Какво става, тренер?

Треньор Майкълс направи крачка към него, клатейки глава, като изхрачи един сопол от гърлото си.

Уф!

— Миналата година почти те направих капитан, когато Дохърти си контузи коляното — каза треньорът. Той се изплю и отново поклати глава. — И добре, че само почти те направих.

Моля!

Обнадеждената усмивка на Нейт замръкна.

— И защо мислите така?

— Защото не ставаш за капитан, Арчибалд! — изръмжа треньорът. — Погледни се, бърбориш по телефона като някой плейбой, докато останалите ти съотборници усилено тренират. И не мисли, че не знам за ареста ти за дрога. — Той издаде лек ръмжащ звук. — Ти не си лидер, Арчибалд. — Той се изплю отново и обърна гръб на Нейт, пхна ръце в джобовете на червения си анорак „Лендс Енд“ и се отдалечи. — Ти си просто едно голямо разочарование.

— Но аз не съм пушил... — извика Нейт след него, а гласът му отекна след тренъора. Небето беше адски сиво и оголените клони на дърветата издаваха подобни на стенания звуци. Нейт стоеше сам на потъмнялата мартенска трева, държеше стика си и леко потреперваше на студа. Баща му беше бивш военен капитан, така че беше привикнал да игнорира такива изпълнени с власт речи на гневни, стари, повисшестоящи фигури. Но въпреки това бе доста възмутително, че тренъор Майкълс мислеше, че единственото ненапушено момче в отбора не бе подходящо за капитан. Тренъорът дори не му беше дал възможност да се защити.

Той се наведе и си взе якето. Ако сега беше напушен, щеше да се усмихне ведро на обвиненията на тренъора и да запали един джойнт. Вместо това хвърли якето си на рамо, показа среден пръст на оттеглящия се тренъор и закрачи през потъмнялата полянка към Пето авеню.

Чарли, Джереми и Антъни Авалдсен го чакаха на пътеката, която водеше извън парка. Антъни беше твърде непохватен, за да играе някакъв спорт, с изключение на обикновения футбол в парка, но той винаги чакаше момчетата след тренировка с вече свити цигари с трева и огромна усмивка на покритото си с лунички лице.

Скоро момчетата излязоха от парка и тръгнаха по Пето авеню.

— Натегач такъв, направиха те капитан, а? — попита Чарли с глас, който се променяше, когато беше напушен, което редовно се случваше.

Нейт грабна бутилката син „Гетърейд“ от ръцете на Чарли и отпи една голяма глътка. Въпреки че тези момчета бяха негови добри приятели, той нямаше намерение да им казва какво точно се беше случило.

— Тренъорът ми предложи, но аз му отказах. Имам предвид, че съм почти сигурен, че съм приет в „Браун“; та както и да е, мисля, че няма нужда да пише и капитан по лакрос в биографията ми. А и навярно ще пропусна няколко мача, защото ще бъда с Джорджи в Кънектикът. Казах на тренъора да даде капитанството на някой от по-малките.

Трите момчета повдигнаха вежди в знак на учудване и възхищение.

— Господи — въздъхна Джереми. — Това е *страхотно* от твоя страна.

Изведнъж Нейт почувства внезапно притеснение, което навярно би изпитал, ако в действителност беше предложил на треньора някой от по-младите вместо него. Колко велик щеше да бъде, ако това реално се беше случило.

— Ами да. — Той се усмихна притеснено и закопча якето си. Не само, че беше излъгал затова, че треньорът му беше предложил капитанското място, но също и за реалните шансове да бъде приет в „Браун“. Е да, баща му беше ходил там и да, беше минал на не особено дружелюбно интервю, но за него беше фасулска работа да се справи с всеки изпит и стандартен тест, които беше вземал от осми клас, въпреки че оценките и резултатите му бяха едва на средно ниво.

— Ето. — Антъни държеше запалена цигара. Той имаше навика често да забравя, че Нейт бе отказал пушенето на трева. — Кубинска е. Купих я от мой братовчед, който ходи до Ролинс във Флорида.

Нейт бутна цигарата настрани.

— Имам да пиша доклад — каза той, като се отдели от групата и тръгна към вкъщи. Беше трудно да привикнеш — да не се напушваш повече. Мозъкът му беше толкова прояснен, че чак го заболя. И изведнъж имаше толкова неща, за които да мисли.

Стига.

[1] Марка конфекция. — Бел.ред ↑

[2] Негазирана спортна напитка, продукт на „Пепси“. — Бел.ред.

↑

ЧАШАТА НА Д Е НАПОЛОВИНА ПРАЗНА

Когато училището приключи, предишният одърпан, а сега облечен по последна мода и изискан Даниел Хъмфри не се мотаеше с останалите момчета от „Ривърсайд Преп“, играейки баскетбол и ядейки пица на парче от пресечката на 76-та и „Бродуей“. Вместо това той закопча новото си черно яке „АПС“, пристегна обувките си за боулинг „Кемпър“ и се упъти през града към „Плаза“, за да се срещне с агента си.

Богато украсената зала на хотел „Плаза“, боядисана в златисто, бе оживена с обичайната тълпа от облечени безвкусно руски туристи, екстравагантни баби и няколко шумни семейства от Тексас. Всички влачеха пазарски чанти от „ФАО Шварц“ и „Тифани“ и пиеха превъзходен чай. С изключение на Ръсти Клайн.

Мяс! Мяс!

Ръсти разцелува Дан по двете бузи и седна.

— Мистъри ще дойде ли? — попита той с надежда.

Дузина златни гривни издрънчаха шумно, когато Ръсти се удари по челото.

— По дяволите. Забравила съм да го спомена. Мистъри е на шестмесечно световно турне с книгата си. Вече продадохме петстотин хиляди копия в Япония!

Последния път, когато Дан видя Мистъри, бе на вечер на поетичните таланти в клуб „Ривингтън Роувър“ в центъра. На практика те бяха правили секс на сцената, докато представяха импровизирани стихове. След това онази изпита, разхайтена поетеса с пожълтели зъби се бе оттеглила да пише и оттогава Дан не я беше виждал.

— Но книгата ѝ дори още не е на пазара — запротестира той.

Ръсти прибра огненочервената си коса на кок и прекара един изострен молив през него. Тя взе мартинито си и го глътна на екс, като размаза яркорозово червило по ръба на чашата.

— Няма значение, че книгата *никога* няма да излезе. Мистъри вече е знаменитост — обяви тя.

Като пристрастен пушач, Дан внезапно изпита адска нужда да запали. Но пушенето бе забранено, така че вместо това той грабна една вилица от масата и натисна зъбците о дланта на треперещата си ръка. Мистъри, която беше едва на деветнадесет или двадесет (Дан не бе много сигурен), бе успяла да напише автобиография, озаглавена „Защо съм толкова леснодостъпна“ за по-малко от седмица. В деня, в който я бе завършила, Ръсти я беше продала на „Рандъм Хауз“ за поразителна шестцифрена сума и с договор за филм към нея.

Ръсти придърпа стола си напред и бутна наполовина изпитата чаша застояла бутилирана вода към Дан, като че ли очакваше от него да я изпие.

— Изпратих „Пепел, пепел“ и на „Норт Дакота Ривю“ — му каза тя безцеремонно. — Те я мразят.

„Пепел, пепел“ бе едно от най-новите му стихотворения, написано в израз на тъгата, която изпитва едно момче по умрялото си куче, като бе оставил на читателя да прецени дали зад образа на кучето не се крие стар приятел на разказвача, или негова приятелка.

*Първата бейзболна игра за сезона е,
чакам целувка от теб.
Ухаеш вкусно на шоколад,
а обувките ми все още са там.
Едната в леглото, където я остави,
а другата на задната седалка на колата.*

Дан потъна в стола си. В деня, в който поемата му „Мръсници“ беше публикувана в „Ню Йоркър“, той се беше почувствал непобедим и известен. А сега се чувстваше като глупак.

— Сладурче, сещам се поне за няколко причини, заради които писането ти не се харесва на никого в сравнение с това на Мистъри — изтананика Ръсти. — Все още си млад, захарче. Това, от което имаш нужда, е добро обучение. По дяволите, имам нужда от още едно питие. — Тя се оригна с ръка на уста и после сложи и двете си ръце над главата си. За секунди една великолепна чаша, пълна с мартини, бе сервирана пред нея.

Дан вдигна наполовина празната чаша с вода, след което пак я остави. Той искаше да я попита за онези „няколко причини“, поради които неговото писане не се харесва на никого в сравнение с това на Мистъри, но по онова време беше убеден, че знае отговора. Докато Мистъри пишеше предимно за секс, Дан пишеше повече за смъртта или за желанието да умреш, или пък за това кое е по-добре — да си жив или мъртъв, което си беше доста потискащо, ако се замисли човек. Също така той не беше сирак, а Мистъри беше — според клюките, разбира се. Сираче, отгледано от проститутки. Дан беше просто едно седемнадесетгодишно момче, което живееше в просторен апартамент отпреди войната в Горен Уест Сайд със своя възмутителен, но нежен разведен баща Руфъс и със сравнително милата си малка сестра с големи гърди, Джени.

— Е, това ли бе всичко, което имаше да ми казваш? — попита той, чувствайки се депресиран.

— Шегуваш ли се? — Отпила четвърта глътка от второто мартини, Ръсти извади мобилния си от чанта кученце „Луи Вюитон“, която се срещаше доста рядко. — Пригответи се, Дани бой. Ще се обадя на Зиг Касъл в „Ред летър“. Ще го убедя да ти даде работа!

„Ред летър“ беше най-престижното литературно списание на света. Създадено преди пет години от немския поет Зигфрид Касъл в изоставен склад в Източен Берлин, наскоро бе купено от издателство „Конде Нает“ и преместено в Ню Йорк, където за момента се развиваше като едно от дяволитите авангардни отрочета на издателите на „Вог“ и „Лъки“.

Ръсти започна да набира преди Дан дори да е успял да каже нещо. Разбира се, да работиш в „Ред летър“ щеше да бъде чест, но в момента наистина не си търсеше работа.

— Но аз все още съм ученик — измърмори той. Неговият агент понякога имаше навика да забравя, че той беше само на седемнадесет и следователно не можеше да се среща с нея на по чаша еспreso понеделник преди обяд или пък внезапно да хване самолета за Лондон, за да посети литературно четене. Или да работи на пълен работен ден.

— Зиг-Зиг, обажда се Ръсти — изтананика тя. — Слушай, бейби, ще ти изпратя един поет. Има потенциал, но му е необходимо малко шлифоване. Разбираш ли ме?

Зигфрид Касъл (Дан все още не можеше да повярва, че Ръсти разговаряше със *самия* Зигфрид Касъл) каза нещо, което Дан не успя да чуе. Тя бутна телефона към него.

— Зиг иска да говори с теб.

Ръцете на Дан се изпотиха, докато нервно приближаваше телефона до ухото си, и измрънка:

— Здравейте.

— Нямам представа кой си, но Ръсти създаде онази фантастична Мистъри Крац, тъй че предполагам, че трябва и теб да приема, нали? — изфъфли Зигфрид Касъл с високомерен немски акцент.

Дан едва можа да разбере и дума, с изключение на частта с Мистъри Крац. Как може всеки да е чувал за нея, а за *него* не? Та той беше публикуван в „Ню Йоркър“.

— Благодаря ви много за възможността — отговори той меко. — Следващата седмица съм в пролетна ваканция от училище, така че мога да работя по цял ден. А когато приключи ваканцията, мога да идвам само след училище.

Ръсти грабна телефона от него.

— Той ще бъде при теб в понеделник сутринта — каза тя. — Бай-бай, Зиг-Зиг.

Слагайки точка на разговора, тя захвърли телефона в чантата си и опипа масата за мартинито си.

— Бяхме любовници преди, но сега е по-добре, че сме само приятели — призна тя. Протегна се и го щипна по една от бледите му объркани бузи. — А сега си новият стажант на Зиг-Зиг, неговото сладко малко стажантче!

Ръсти го направи да прозвучи толкова унижително, като че ли Дан щеше да прекарва времето си, разбърквайки безкофеиновото кафе на Зигфрид Касъл и подострайки моливите му. Но стажът в „Ред летър“ беше толкова престижна и недостижима работа, за която той не можеше да се оплаче.

— И така, дали „Ред летър“^[1] е кръстено на буквата П за *прелюбодейка*, която Хестър Прайн трябваше да носи в „Кървавата буква“? — попита той заинтригувано.

Ръсти се втренчи в него учудено.

— Убий ме, но не знам.

[1] В превод от английски ред летър означава червената буква. —
Бел.ред. ↑

КАК ДА НЕ РАЗГОВАРЯШ С ЧОВЕКА, С КОГОТО НЕ ГОВОРИШ ПО ПРИНЦИП

След срещата на редакция „Ранкър“ Ванеса Ейбрамс излетя през вратата на „Констънс Билард“ и се втурна надолу по стълбите. Нямаше коса, която да се развее на гърба ѝ и да подскача красиво на раменете ѝ, защото ходеше с бръсната глава. И нямаше защо да се притеснява, че ще си изкълчи глезена заради високите токчета, защото никога не носеше такива. Всъщност тя никога не носеше обувки, само ботуши. Много големи, със стоманена пластина отпред.

Причината Ванеса да бърза толкова бе, че Руби ѝ беше дала списък с разни стоки от магазина за здравословна храна, които да купи на път от училище към къщи. Тя наистина трябваше да го направи и да се прибере преди родителите ѝ да пристигнат, в случай че беше забравила някаква следа от заснемането на филма и те я разкриеха.

Почти в края на стълбите тя едва не връхлетя на последния човек, когото очакваше да види. Дан, нейното бивше гадже и най-добър приятел. Неговата светлокестенява коса бе прилежно сресана и имаше дълги бакенбарди, които очертаваха голямата му челюст. Той носеше сив костюм, който изглеждаше френски и доста скъп. Това не беше същото момче, което преди подстригваше косата си, когато вече не можеше да вижда, и който носеше същия чифт кафяви кадифени панталони, докато не се протриеха и на коленете не се появяха дупки.

Ванеса пристегна черните си вълнени апрески и скръсти ръце пред гърдите си.

— Здравей.

Защо, по дяволите, си тук?

— Здравсти — отвърна Дан. — Ами, чакам Джени — обясни той. — Днес получих работа. Искях да ѝ кажа за това.

— Радвам се за теб.

Ванеса изчака Дан да каже още нещо. Той си оставаше човекът, който ѝ беше изневерил с онази мръсница Мистъри и който напълно се беше продал, за да стане известен. Поне можеше да се извини за *това*.

Дан се вцепени, очите му шареха ту към нея, ту към училищните врати и обратно. Ванеса можеше да се закълне, че той умираше да ѝ каже за новата работа, но нямаше да му достави удоволствието да го попита.

Тя извади тубичка вазелин от джоба на черното си яке и сложи малко на устните си. Той доста приличаше на онзи гланц за устни, който имаше.

— Видях сестра ти вътре да разговаря с учителя по приложни изкуства. Ще излезе след минута.

— Е, какво ново? — попита Дан, тъй като тя се готвеше да тръгва.

Ванеса подозираше, че той пита просто така, така че щеше да му отговори какво става, а след това той можеше да ѝ разкаже за това как е бил номиниран за наградата „Пулицър“ или други подобни.

— Родителите ми идват в града тази вечер — отвърна тя, поддавайки се малко. — Знаеш колко голямо удоволствие ми доставя това — добави тя, а след това си пожела да не го беше казвала. Не беше добре да си припомнят, че знаеха всичко един за друг, а вече не си говореха. — Както и да е. Довиждане.

— Да. — Дан вдигна ръка и ѝ даде голяма целувка, малко фалшива и измъчена, тъй като никога не беше знаел как се прави, докато не започна да ходи на модни ревюта с агенти, които изпращаха въздушни целувки, и с известни чудати поетеси повлекани. — Радвам се, че те видях.

„И аз се радвам да те видя, глупако“, отвърна Ванеса тихо, като закрачи към Лексингтън авеню, за да хване метрото до Уилямсбърг.

Всъщност беше хубаво да види Дан, защото ѝ се искаше да му разкаже повече. Искеше да му каже как нейните родители с непрестанното: „Ние сме художници, вижте ни как творим“, пречеха на всеки етап от творчеството ѝ. Как те дори и не знаеха, че тя правеше филми, въпреки че като цяло това ѝ доставяше най-голямо удоволствие. Затова, че те дори не знаеха, че беше приета по-рано в Нюйоркския университет само заради потенциала ѝ в изкуството. И как те нямаше да разберат, по време на двуседмичния си престой, че дрешникът в стаята ѝ бе пълен с филмово оборудване и нейните любими стари видеофилми. Може да звучи иронично, но Руби — детето, което така и не отиде в колеж, носеше кожени панталони през

цялото време, въпреки че беше вегетарианка, и свиреше на китара в една чудата, шумна банда, съставена почти изцяло от момчета, в един гараж — беше творческото дете, любимката.

Мдааа. Дан нямаше да схване нищо от това. Така де, ако бяха продължили да говорят.

Като пристигна в Уилямсбърг, тя се забърза от метрото към магазина за биологични продукти, който беше след няколко пресечки. *Соя, моцарела, лазаня без брашно, вегетарианска кайма...* прочете тя от списъка, който Руби ѝ бе дала. Тази вечер щеше да ѝ направи прословутата лазаня със сос от соя и вегетарианска кайма в чест на пристигането на нейните родители. Още нещо разграничаваше Ванеса. Тя ядеше месо, докато Руби и родителите ѝ бяха вегетарианци.

Ванеса извади един пакет вегетарианска кайма от хладилника в магазина. „Дори не изглеждаш като храна“ — каза тя, хвърляйки го в пазарската кошница. Поклати глава и се усмихна горчиво на път към сектора с продукти без брашно. Баща ѝ винаги говореше на неодушевени предмети. Това беше част от цялата му *смахната* загадъчност на художник. Но Ванеса все още не беше художник и ако тя не намереше някой, с когото да поговори, освен пакет вегетарианско месо, чийто вкус дори не харесваше, то тя би била по-зле и от смахната — просто щеше да полудее.

— Защо не излезеш с приятелите си? — Руби я питаше винаги, когато Ванеса определено изглеждаше тъжна, озлобена и самотна. А тя винаги приемаше този въпрос по същия начин като другия: „Защо не се обличаш в някакъв друг цвят, освен в черно?“. Защото за нея черното беше цвят — *единственият* цвят. Точно както Дан беше единственият ѝ приятел. Щеше да бъде странно, когато родителите ѝ попитат за него и още по-странно, че нямаше с кого да прекарва ваканцията си.

Освен... освен ако не си намери някой, с когото да го направи.

Л ОЦЕНЯВА ХУБАВА ИЗКУСТВЕНА КОЖА

Ето къде беше. Джени прелетя през училищните стълби. Лео, съкратено от Леонардо, олицетворение на Леонардо да Винчи, който бе велик, ако не най-великият художник по нейно мнение, *нейният* Лео я чакаше след училище като примерно гадже, *най-доброто*. Твърде висок и рус, с весели сини очи, сладък преден зъб, издаден напред, и тежка походка. И той беше неин, *само неин!*

— Виж, това е брат ти — чу тя най-добрата си приятелка, Елиз Уелс, да казва зад гърба ѝ, докато се отправяше към Лео. Само на няколко крачки стоеше Дан, прегърбен и с ръце в джобовете, като че ли тя отново беше на десет години и той чакаше да я вземе.

Джени стоеше на пръсти и целуваше Лео по бузата, а Дан ги наблюдаваше.

— Здравсти — прошепна тя в ухото на Лео, чувствайки се напълно зряла. За късмет целият ѝ клас, не, цялото училище в момента ги гледаше завистливо.

— Толкова си топла — измърмори Лео, поемайки малката ѝ ръка в своята огромна и грубовата лапа. Без да иска, китката му доближи гърдата ѝ и тя се изчерви.

Джени Хъмфри бе малка, най-ниското момиче в нейния девети клас, но имаше най-големите гърди в цялото училище или може би в целия свят. Те бяха толкова големи и дори беше обмисляла да ги намали чрез операция, но след като премисли, реши, че те са част от нея, от това, което е, така че реши да ги остави такива. Но след като бе живяла с тях цели четиринадесет години, бе свикнала хората да се блъскат в гърдите ѝ инцидентно, защото те бяха издадени доста напред, но Лео все още не знаеше как точно да се справи с тях.

Определено не знаеше.

— Е, какво искаш да правим? — попита той, с едва доловим глас. Първоначално Джени имаше проблем да го разбира какво говори, тъй като през повечето време той шепнеше и предпочиташе имейлите пред телефона. Но когато се сетеше за това, на нея всъщност ѝ харесваше,

че най-вероятно никой не успяваше да чуе какво ѝ казва Лео. Като че ли те двамата имаха свой собствен език. И това правеше Лео да изглежда по-тревожен и загадъчен, като някой с тъмно минало.

Дан бе чувал доста за Лео Беренсен, момчето, с което Джени се бе запознала онлайн, но никога не го бе виждал. Той отиде към тях и се представи.

— Значи си второкурсник, а? В „Смейл“? Чувам, че графичният дизайн е на добро ниво там.

— Да — отвърна Лео тихо, а очите му се плъзнаха бегло по лицето на Дан. Джени увисна на ръката му и се усмихна радостно, като че ли той току-що бе спасил света с думите си. — При това на много добро ниво.

— Страхотно.

Дан бе леко раздразнен, че си беше навлякъл неприятности, чакайки Джени след училище, за да ѝ се похвали за стажантството си в „Ред летър“, а се беше натъкнал на русия малоумник.

— Извинявам се, че трябва да ви прекъсна, хора, но не може ли да отидем някъде? — Извън техния малък кръг долетя умолителният призив на Елиз Уелс. Нейните гъсти, руси къдрици бяха прибрани зад студените ѝ, зачервени уши. — Започва да ми става много студено.

Това изобщо не бе учудващо, след като сивата ѝ плисирана униформена пола бе повдигната толкова високо, че едва покриваше задните ѝ части. Елиз винаги се носеше като готина първокурсничка и в същото време приличаше на евтина уличница, но в последно време в стила ѝ имаше повече от второто.

— Хайде да вземем автобуса през града и да отидем заедно вкъщи — изчурулика Джени щастливо. Тя никога не се беше чувствала толкова... *търсена* през целия си живот. — Може би татко ще е вкъщи. Той няма търпение да се запознае с теб — каза тя на Лео.

Дан се подсмихна, като ги последва по Пето авеню към 96-та улица. Най-вероятно баща им щеше да схруска Лео за обяд.

Елиз вървеше до него. Дръпнала бе ръкавите на розовия си пуловер, за да ѝ топлят на ръцете.

— Хей, значи си истински поет, а? — попита тя, когато автобусът спря и те се качиха.

Джени и Лео вече седяха един до друг и държаха ръцете си. Дан се намести на една седалка точно зад тях и Елиз седна до него.

— Мразя творческото писане. Нашият учител преподава така, като че ли всеки е пълен с идеи, а ние просто трябва да ги запишем. Но всеки път, когато имаме писмена задача, в клас нищо не ми идва наум. Знаеш как е, напи?

Дан не знаеше. За него такива писмени задачи в клас си бяха божия благодат. Той бе толкова пълен с идеи, че не му стигаше време да ги запише всичките. Все пак бе ободряващо да разговаря с някой, който го счита за *истински поет*.

— Всъщност, току-що разбрах, че ще карам стаж в „Ред летър“ по време на пролетната ваканция. Доста се вълнувам за това. Имам предвид, че тези стажантски курсове са доста трудни за изкарване.

Елиз надигна глава и притисна устни.

— Ред какво?

— Нали знаеш, „Ред летър“. Това е най-известното авангардно списание на света, което излиза веднъж на три месеца.

— О — Елиз го погледна отстрани, като че ли искаше да провери дали изглеждаше по-готин в профил.

Той като че ли наистина беше, особено с новите си бакенбарди, които бяха в крак с модата.

— Мога ли да прочета някои от твоите стихотворения? — попита тя нахално.

Когато чу това, Джени се обърна. Така значи, Елиз флиртуваше с нейния брат. Тя погледна към Лео и помисли дали да не му пошушне нещо за това, но Лео не беше човек, който си пада по клюките.

Можете ли да кажете буква по буква *с-к-у-ч-е-н*?

Но тогава Лео я изненада, като се наведе и ѝ пошушна на ухото:

— Виждаш ли палтото, което носи онази жена срещу теб? Изкуствено е, но човек може да познае, че е „Дж. Мендел“, съдейки по цвета. Повечето изкуствени палта се правят в един цвят, но истинската кожа от норка я има в различни цветове. „Дж. Мендел“ правят най-добрите имитации.

Джени се втрени в палтото на жената, несигурна какво да мисли за всичко това. Беше странно за едно момче да знае толкова за изкуствената кожа. Тя все още не го беше питала какво работят родителите му. Може би бяха вносители на екзотични руски кожи или браконieri или нещо подобно.

— Но как?!

Тя се обърна, за да отговори, но Лео зяпаше неотлъчно през прозореца, докато приближаваха Сентръл парк, толкова погълнат в мислите си, че тя не пожела да го прекъсва. Вглеждайки се в тъмната вдлъбнатина в лявото му ухо, Джени се зачуди дали той не беше отчасти глух, а оттук и неговото мънкане. Тя дори откри и малък белег на врата му, който най-вероятно бе от шарка или от изстрел.

Тя стисна ръката му още по-здраво. О, колко е хубаво да имаш един Лео, един див и невероятно загадъчен Лео!

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Аз, славната аз!

Изглежда, че напоследък всеки, който е някой, говори за мен. Кое то е доста ласкаещо, да, но и доста безсмислено. Няма подходящо място от Манхатън, ако искаш да се скриеш — тук всеки по-прочут се преструва, че не иска да бъде забелязан. Знаете как знаменитости като Камерън Диас винаги се разхождат с бейзболни шапки и слънчеви очила, за да прикрият самоличността си. Обикновените хора не трябва да го правят, така че ако го направите, веднага привличате внимание към себе си и хората непрекъснато се опитват да разберат кой си, а в това е смисълът. Поначало аз съм жадна за такъв вид внимание — обожавам го! Защо да се лишавам от него, като разкрия коя съм? И освен това, ако си истинско момче и се случи да се влюбя в теб ненадейно, а ти проявиш интерес да разбереш коя съм, просто бих те целунала и бих казала...

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Чудех се какво мислиш за идеята да си вземеш една година почивка, вместо да ходиш в колеж и да последваш една група, която харесвам и която прави много турнета? Аз бих могла да припечелвам, като продавам бисквити или каквото и да е на паркинга по време на концертите и просто да откривам нови и нови страни на живота. Имам предвид, че моите родители искат да отида в колеж, но аз си мислех, че би било по-забавно да си правя моите неща, сещаш ли се?

Сиренце

О: Здравей, Сиренце,

Не знам. Не ми звучи като най-добрия план за мен самата. Предполагам, че не си лапнала по певеца на онази група, нали? Защото не ми се струва, че той ще се влюби в теб дори и да вижда лицето ти на предните редове на всеки концерт в продължение на година, а още по-малко, ако си на паркинга да продаваш бисквити. Също така мисля, че в колежа ще е забавно. По различен начин, но все пак *много* забавно. Знам, че момчетата в бандите са адски секси, но от това, което съм чувала, всеки колеж е пълен с момчета, които свирят в такива, и ти, и те ще живеете и *спите* в един и същ колеж. Е, кажи сега, това не звучи ли забавно?

Интригантката

Наблюдения

Н е с неговите приятели в парка и пушат. Мислим, че е измислица. *Дж*, неговата откачена приятелка и богата наследница, е на разходка с придружаваща я медицинска сестра от клиниката до спортния магазин „Дариен“ в Кънектикът, за да се обзаведе с готини ски екипировка „Богнер“ и най-бързите ски „Росиньол“. *Ч* също е в този магазин с неговата майка и си купува нов сноуборд и гледа влюбено *Дж*. *С* и *Б* са в „Барнис“, в отдела за спално и дамско бельо и пазаруват момичешки неща, за да се развяват после на продължителното парти с преспиване в къщата на *С*. *Д* е в литературното списание на „Колизеум Букс“ и зубри за новата си работа. *В* снима гълъби, гукаци на прозореца на спалнята ѝ. С това се занимава тя в момента. Двойка художници на средна възраст, които навярно приличат на *В*, ако тя имаше гнусна посивяла коса, са на откриването на тяхната скулптурна изложба в галерия „Холи Смоук“ в „Мийтпакинг Дистрикт“^[1]. Една от скулптурите представлява плесенясала пита кашкавал „Бри“ и едно надуваемо легло. Няма да питаме за това.

Само още два дни до пролетната ваканция, а утре вечер ще правим онова парти. Малко преди самата ваканция.

Знаете, че ме обичате
Интригантката

[1] Модерен квартал на Ню Йорк, средище на артисти, дизайнери, архитекти с много студиа, галерии и луксозни бутици. — Бел.ред. ↑

Б СЕ ВЪЗБУЖДА ОТ ГЛЕДАНЕ НА ОБУВКИТЕ МУ

— Можеш да спиш тук — каза Серена на Блеър, след като двете момичета довякоха претъпканите брезентови торби „Луи Вюитон“ в стаята на Ерик. — Брат ми взе телевизора и уредбата, така че е малко голо тук, но през повечето време ще бъдем в моята стая.

— Няма проблем — каза Блеър, като се оглеждаше наоколо. В сравнение с цялото великолепие на останалата част от апартамента на Ван дер Удсен, стаята бе в безпорядък. Едно единично старинно подвижно легло бе сложено под двукрилите прозорци, които гледаха към Пето авеню, „Мет“ и Сентръл парк. До него имаше дълъг, нисък скрин, а на срещуположната стена имаше бюро и стол, и двете в същия цвят дърво като леглото. На пода имаше турски изтъкан килим в нюанси на морскосиньо и оранжево. Вратата на гардероба бе леко открената и така Блеър успя да види част от старото тъмносиньо яке на Ерик, окачено на закачалка.

Блеър вдъхна миризмата на старото дърво в стаята. Идеята да спи в бърлогата на по-голямо от нея момче, което не познаваше много добре, ѝ се стори странно вълнуваща.

— Ще имаш ли нещо против, ако си разопаковам нещата?

— Няма проблем, давай. — Серена седна на леглото и извади едно списание „Плейбой“ изпод матрака на Ерик, пуфкайки с перфектно правия си нос, докато го прелистваше.

И двете момичета схващаха прекалено добре какво в действителност правят момчетата, когато са сами в стаите си, за да се срамуват и пищят при вида на „Плейбой“.

Блеър извади чифт панталони от чантата си и отвори гардероба. До тъмносиньото яке висяха две бели ризи „Дж. Прес“ с оръфани яки и ръкавели, а до тях бе закачен един почти необличан черен смокинг „Хюго Бос“. Най-долу в гардероба имаше чифт разкъсани обувки за тенис „Стан Смит“, а до тях — кутия за обувки „Прада“.

Блеър погледна Серена, но приятелката ѝ бе прекалено погълната от „Плейбой“. Тя коленичи, като се зачуди какъв ще да е този човек, дето оставя в гардероба обувки „Прада“. Черната кутия бе направена и когато тя отвори капака, не откри никакви обувки, а само една малка кафеникава тетрадка с кожена подвързия. Тя я взе внимателно и отвори на първа страница.

Не мога да повярвам, че пиша в някакъв скапан дневник като някое момиченце, но съм пиан от текилата на абитуриентското парти на Кейс и вместо да ми минава като на обикновен човек, аз направо ще изперкам. Току-що се дипломирахме. Ще ходим в колеж. Та аз дори не знам кой съм и какво правя, и кой искам да бъда, и сега ще се разделя с всичко, което познавам! По дяволите! Серена е с такъв късмет — тя едва започна гимназията, а сега ще мога да ѝ разкажа как стоят нещата с колежа, та да има представа. Никой нищо няма да ми каже. И въобще няма да ходя при приятелите си да им разказвам колко съм уплашен. Те всичките говорят само за това, че можем да правим секс с момичетата. И съм сигурен, че това ще се случи, освен ако не се превърна в една от онези откачалки, дето си живеят сами и никога не излизат от стаята си и накрая трябва да се махнат оттам заради миризмата. Боже, каква лудост. Отивам да си лягам.

Блеър прелисти страниците, за да прочете още, но останалата част бе празна. Очевидно Ерик бе решил, че писането на дневник не е за него. Сърцето ѝ заби силно, докато тя препрочиташе първата и единствена страница. Колко налудничаво бе, че Ерик ван дер Удсен, момче, което тя едва познаваше, беше уловил начина, по който тя се чувстваше през изминалите няколко седмици — напълно свършено?

Тя стана и се приближи до семейната снимка със сребриста рамка върху шкафчето на Ерик. Семейство Ван дер Удсен се бяха излегнали някъде на плаж по бански, всички с потъмняла кожа, светлоруси коси, широки усмивки с бели зъби и огромни тъмносини очи. Блеър би казала, че Серена е на четиринадесет на снимката,

защото все още имаше онзи бретон, който носеше в края на осми клас. Така че Ерик трябваше да е на седемнадесет. Обут в избелели от слънцето сини гащета за сърф, тялото му изглеждаше мускулесто и готово за действие, но красивото му лице бе леко измъчено, като че ли бе прекарал цялата нощ в пиянски запои или може би просто изглеждаше тъжен.

„Защо допреди не бях забелязала?“, Блеър се зачуди на себе си. Зад нея Серена шумолеше със страниците на „Плейбой“.

— Ерик има ли си гадже? — попита учудено Блеър на висок глас.

— Хайде сами да го попитаме. — Серена хвърли списанието на пода и се протегна до телефона, а на лицето ѝ се появи палава усмивка. Тя имаше навика да занимава Ерик в „Браун“ поне три пъти седмично с мрънкането си за нейния любовен живот или липса на такъв, докато той се оплакваше от махмурлука си.

— Хей, перверзнико. Току-що прочетох противния ти „Плейбой“ с Деми Мур на плакат в средата. Не прилича на петдесетгодишна, а?

— И? — прозина се Ерик в отговор.

— Какъв щастливец си, че мама и татко не те развеждат вече по скучни благотворителни приеми?

— Какво има тази вечер?

— Утре вечер. Нещо свързано с изкуството във „Фрик“ — отговори Серена уморено. — Дори не си заслужава да си купувам нова рокля. Блеър и аз ще разменим дрехи, за да изглеждат новозакупени. Както и да е, тя иска да те пита нещо. — И тогава без предупреждение Серена хвърли слушалката на Блеър.

Тя я хвана и задържа в ръцете си.

— Здравей? — тя чу да казва Ерик и прилепи телефона до ухото си.

— Здравей. Аз съм Блеър. Ммм, ще остана в стаята ти. Дано не е проблем.

— Не. Хей, слушай, неотдавна сестра ми каза, че се притесняваш много за „Йейл“ и гадното интервю и всичко останало...

Очите на Блеър се ококориха от ужас. Прецаканото и интервю в „Йейл“ бе последното нещо, което Ерик трябваше да знае за нея. Ама и Серена беше една...

— А не трябва — продължи той. — Моето интервю в „Браун“ беше напълно объркано, а ме приеха рано. Знам, че си ас в тениса, товариш се с толкова благотворителни дейности, а Серена каза, че оценките и резултатите ти са просто изумителни. Така че да не ти пука, ясно?

— Добре — обеща Блеър колебливо. Нищо чудно, че Серена се обаждаше на брат си през цялото време. Той беше наистина най-готиното и сладко момче на земята!

— Е, ще идваш ли с нас в Сън Вали за ваканцията, или не? — попита той.

Блеър свали обувките си с токчета и размърда палците си, лакирани в червено. Тя хареса бодливото усещане от килима на Ерик под босите си крака.

— Предполагам, че ще отида на Хавайските острови със семейството си.

— Не, няма — Серена се намеси от леглото. — Тя няма да ходи там — развика се тя високо, та Ерик да я чуе. — Идва с нас в Сън Вали.

— Едва ли наистина *искаш* да отидеш на Хавайските острови, нали? — Ерик я попита от една страна нежно, но от друга — насмешливо. — Много по-добре ще е, ако дойдеш да караш ски с нас.

Блеър изучаваше лицето на Ерик на снимката. Винаги ли беше разговарял с нея толкова свободно, с глас, който казва: „знаеш, че ме искаш“? Тя винаги ли беше толкова *неотзивчива*? Представи си, че са се настанили пред камината в бара на хотела в Сън Вали. Тя щеше да играе Мерилин Монро в крайно оскъдна роля, облечена с потник от бяла заешка козина, любимия чифт дънки „Севън“ и апрески от агнешка кожа, които бе купила през януари и не беше обувала. Той щеше да бъде... Ърнест Хемингуей, мъжествен и изискан, облечен в един от онези тесни пуловери с цип при врата в морскосиньо, които сексапилните момчета от ски патрула винаги носят леко разкопчани. Те пиеха топло бренди и наблюдаваха сенките, отразени от пламъците, които блещукаха на лицата им, докато тя милваше здравите и топли мускули под ризата му.

Преди три години Ерик нямаше идея кой е, с какво иска да се занимава или кой искаше да бъде, но сега, три години по-късно, той определено бе осъзнал. Просто мисълта да преспи в леглото му тази

вечер бе напълно ободряваща. Тя дори би могла да облече една от старите му ризи, за да направи атмосферата още по-въздействаща.

— Да — отвърна му тя с най-бездиханния глас на Мерилин Монро. — Да, мисля, че *ще* дойда.

А ти, сладур, си за специална почерпка.

МОЖЕ ЛИ Н ДА УСТОИ НА ЕДНО РАЗГОРЕЩЕНО МОМИЧЕ С ДЪХ НА ДРОГА?

На следващия ден, след тренировката по лакрос и преди да се прибере, за да се подготви за благотворителната вечер във „Фрик“, Нейт се отби до скандинавския магазин за ски на Западна 57-ма улица, за да се оборудва за Сън Вали. Той беше започнал да кара ски и сноуборд практически откакто се бе родил и вече имаше тонове ски екипировка, но всичко бе в Мейн, а освен това обожаваше да пазарува точно такива стоки.

Скандинавският магазин за ски зареждаше екипи за ски „Богнер“ от по хиляда долара, с кожа по ръбовете и кожени апрески, достойни за комплекти от Медисън авеню. Имаха някакъв отвратителен модел „Тайролийн Уудс“ със страни обкови от дърво и с дебело покритие в горскозелено, но въпреки всичко това беше най-добрият ски магазин в Ню Йорк.

Нейт се отправи към задната част на магазина, където се продаваха ските и сноубордовете. Той мушна ръце в джобовете на камуфлажните си панталони и се вгледа в опрените в стената бордове. Внезапно погледът му се спря на една тъмночервена дъска „Бъртън“, с картинка на зелено листо марихуана върху нея. Думата *нормален* беше гравирани на единия ѝ край, а думата *шантав* — на другия. Той се доближи и прокара палец по ръба на борда.

— Тази е убиец, ако ще ходиш на състезание — стигна до него глухият глас на едно момиче.

Нейт се обърна и видя малко момиче с къса руса коса и чип нос да се взира в него. Тя носеше масленозелено горнище „Рокси“ и впити сиви гащета за сърф от същата марка. Кафявите ѝ очи бяха натежали, точно като очите на малките кученца. Или може би просто беше напушена.

— Тук ли работиш? — попита той.

Момичето се усмихна. Зъбите ѝ бяха много малки и наредени близо един до друг.

— Понякога. Когато съм във ваканция. Ходя в Холдън, Ню Хемпшир. Капитан съм на отбора по сноуборд за момичета.

Тя продължи да се усмихва прекалено дълго и Нейт реши, че тя наистина беше пушила трева.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — предложи тя.

Нейт забарабани с пръсти по червената дъска.

— Мисля, че ще взема тази. Също така имам нужда от ски обувки и ски автомати.

Момичето продължи да се усмихва, докато се ровеше из кутиите за чифт обувки „Рачел“, негов размер и най-добрите автомати К2 на пазара.

— Миналата седмица представях тази комбинация в „Стоув“. — Тя коленичи до краката на Нейт и му помогна с обуването на обувките. — Направо е убийствена.

Нейт стана и се вгледа в предната част на горницето ѝ, което бе разкопчано почти до гънката на гърдите ѝ. Тя беше без сутиен, само с едно късо потниче, и той успя да види всичко.

Тя отново му се усмихна, все още придържайки обутия му крак в ръцете си.

— Как го чувстваш на крака си?

Той си помисли дали да не я хване за ръката и да я заведе в съблекалнята. Дори можа да си представи как устата ѝ има онзи опушен вкус на трева, който той харесваше, вкус, който усещаш, след като си пушил хубава трева. Беше странно, но след като отказа пушенето на марихуана, през цялото време му се правеше секс. А това, че имаше приятелка в клиника, на която ѝ позволяваха посещения само с надзирател, не му помагаше особено.

Джорджи, Джорджи, Джорджи. Той не можеше да дочака до Сън Вали. Щяха да карат ски цял ден и да се гушкат през нощта. Какво по-хубаво от това?

— Мога ли да взема онези там горе? — попита той и изведнъж се разбърза.

Момичето събра ски автоматите и си проправи път към точния размер дъска от купа.

— Ще ти ги опаковам.

Разбира се, че ще го направи.

— Ей сега се връщам.

Докато чакаше, Нейт се разходи до една купчина със ски шапки и започна да ги пробва. Той хвана една от мъхест зелен плат с наушници и дълъг пискюл отгоре — в стил мюсли среща Ралф Лорън — и си я сложи.

— Няма начин — измърмори той при вида си в огледалото. Обикновено не го беше грижа как изглежда и какво носи — просто не му се налагаше, — но искаше да изглежда готин в очите на Джорджи. Той върна зелената шапка на мястото ѝ в купа и пробва една черна, мека, вълнена шапка като бейзболните, с наушници, които можеха да стоят прибрани нагоре, подобна на последен модел ловджийско кепе на Елмър Фъд.

— Тази шапка ти стои невероятно — му каза продавачката, идвайки с неговата дъска. Тя я облегна на една стойка за дрехи и дойде при Нейт, като свали нежно наушниците върху перфектните му уши. — Знаеш, че ти харесва — добави тя с дрезгав глас.

Със сигурност дъхът ѝ миришеше по същия начин, по който си бе представял. Нейт облиза устни.

— Как се казваш?

— Маги.

Нейт бавно поклати глава. Усецаше шапката добре на главата си. Сега можеше да се протегне и да разкопчае блузката ѝ. И да я попита дали не иска да изпуснат един джойнт заедно. Той можеше, можеше, но не.

Свали си шапката и я пъкна под ръка.

— Благодаря много за помощта ти. Аз съм Нейт Арчибалд. Моето семейство има сметка тук.

Маги му подаде дъската и новите ски обувки с разочарована усмивка.

— Може би ще те срещна някъде из склоновете по някое време.

Нейт се обърна, изумен от силната си воля. Той беше толкова съсредоточен, че дори треньорът навярно би бил впечатлен.

Но не и за това, че все още изпитваше неутолима сексуална възбуда.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревируани, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Добродетел срещу порок

Е, всеки ли ще се домъкне с родителите си на онази благотворителна вечер „Добродетел срещу порока“ във „Фрик“? Силно се надявам, поне това означава, че няма да съм сама в моето нещастие. Разбира се, всички ние знаем, че единствената причина те да настояват да дойдем, е да могат да ни сравняват, да говорят за колегите, в които сме кандидатствали, кой вече е приет и общо взето да ни изкарат извън нерви, тъй като за момента това са най-омразните ни теми на разговор. Плюс това няма да има друго по-задушно място от това за купон. Хайде, имам предвид, че купон във „Фрик“ е като купон в къщата на баба ви на село.

Знам, че звуча като неблагоприятница, но хайде, купонът си е купон, а и знаете колко много обичам да се обличам официално. Но предпочитаме купон без родители, нали? Единственото страхотно нещо е, че те ще бъдат толкова заети в опита си да се впечатляват едни други, че няма да ни притесняват, като ни мърят за това, че пушим в дамската тоалетна. Всъщност дори и да направим нещо леко срамно, те просто ще се престорят, че не ни познават. Така че нека се опитаме да се позабавяваме, а? Виждате ли? Вече очаквате с нетърпение вечерта, нали?

Ще си запазя вашите имейли и наблюдения за след големия купон.

Ще се видим там!

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ХОРАТА ОТ ГОРЕН УЕСТ САЙД ГЛЕДАТ НА НЕОПИТНИТЕ ОТВИСОКО

— Дами и господа, моля, заемете местата си! — извика силно Руфъс Хъмфри, докато носеше плато с цвъртящи наденички и фламбирани ябълки и банани към масата. Джени беше накарала баща ѝ да се почувства виновен, задето беше излязъл навън преди да доведе Лео вкъщи, така че Руфъс бе настоял тя да покани Лео и Елиз на вечеря на следващата вечер. Не че Руфъс имаше с какво да впечатли гостите си. Както обикновено той носеше една окапана с храна бяла риза и любимите си изгорени от цигари и протрити отзад сиви спортни панталони. Къдравите му посивели коси и огромните му сиви вежди стърчаха по чудат начин от небръснатото му лице, а устата и зъбите му бяха боядисани от червеното вино.

— По-добре да сядаме — каза Джени, угаси телевизора в библиотеката и се ухили на Лео. — Сега можеш да опиташ странната храна на баща ми. И внимавай — предупреди го тя. — Той слага алкохол във всичко.

Лео погледна часовника си. Пъхна ръце в джобовете на дънките си, след което пак ги извади. Изглеждаше нервен.

— Добре, ще внимавам.

— Баща ѝ не е толкова страшен, колкото изглежда — каза Елиз. Тя провря краката си в розовото си сабо „Дж. Крю“ и затропа към столовата, като че ли бе живяла в къщата на Джени цял живот.

Дан ги посрещна на скрибуцащата маса в столовата. Той четеше един брой на „Ред летър“ и дори и не вдигна поглед, когато баща му плесна в чинията му цял банан и наденичка, която беше като разпаднала се. Когато беше сервирано на всички, Руфъс напълни чашата си до ръба с вино и я вдигна нагоре.

— А сега да поиграем малко на поезия!

Дан и Джени се облешиха един на друг през масата.

Обикновено Джени нямаше нищо против малките неочаквани въпросчета, игрите и лекциите на баща си, но сега Лео беше там и това

бе доста срамно.

— *Татко* — проплака тя. Защо не можеше да бъде нормален поне веднъж?

Руфъс я пренебрегна.

— *Къде ще ходим, Уолт Уитман? / Вратите затварят след час. / Накъде сочи брадата ти тази вечер?!* — Той посочи Лео с мазен от наденичките пръст. — Назови този поет!

— *Татко!*

Джени удари по разпадащата се дървена маса в столовата в знак на протест. Всичко в просторния четиристаен апартамент на семейство Хъмфри на ъгъла на 99-та улица и Уест Енд авеню се разпаднаше. Но какво можеше да се очаква, когато нямаха майка, нито пък прислужница, за да чисти след тях?

— О, хайде де. Това е лесен въпрос! — изръмжа Руфъс на Лео. Пластмасовата грамофонна плоча, която той постави, преди да донесе храната, изведнъж се включи и странните перуански песни на Има Сумак на висок глас със смяна на ритъма изпълниха стаята. Руфъс си наля друга чаша вино, чакайки с нетърпение отговора.

Лео се усмихна учтиво.

— Ммм, не съм сигурен дали знам...

Дан се наведе и прощушна шумно в ухото му:

— Алън Гинсбърг. „Супермаркет в Калифорния“. Лесно.

Джени срита Дан по крака под масата. Трябваше ли да се прави на толкова остроумен?

Руфъс скръцна със зъби.

— *Но аз трябва да спазя обещанията си / и дълъг път да извървя преди да заспя* — предизвика го той, а мътните му кафяви очи се взираха напористо в Лео.

Русата коса на Лео изглеждаше почти бледа и той чезнеше под безпощадния поглед на Руфъс.

— Ммм...

— *Татко!* — извика Джени за трети път. — Боже! — Тя знаеше, че баща ѝ само се опитваше да даде своя принос като готин и невероятен баща, за да компенсира поредните шест вечери от миналата седмица, в които Дан и тя бяха яли готова храна пред телевизора, но не схващаше ли намека, че поезията не бе в стила на Лео?

— Та дори и аз знам този — обади се Елиз. — Робърт Фрост. „Спирка край горите в снежна вечер“. В осми клас трябваше да си го припомням. — Тя се обърна към Дан. — Виждаш ли, знам малко за поезията.

Руфъс набучи една наденичка и я плесна в синята пукната чиния на Лео.

— В кое училище учиш, между другото?

Лео избърса уста с опакото на ръката си.

— „Смейл“, училище „Смейл“, сър. — Той хвърли поглед на Джени през масата, която му се усмихна окуражително.

— Хм — отвърна Руфъс, взе си наденичка с пръсти и отхапа половината. И заедно с хапката отпи глътка вино. — Никога не съм го чувал.

— Училище по изкуствата — каза Дан.

— Нима поезията не е изкуство? — възрази Руфъс.

Джени не можеше да се храни. Беше толкова ядосана на баща си. Естествено той се държа мило по един груб и рязък начин. Защо трябваше да идва и да се държи толкова лошо с Лео?

— И какво, имаш работа в „Ред летър“, а? — каза Руфъс, вдигайки чашата си в знак за поздрав към Дан. — Все още не мога да повярвам. — Руфъс имаше цял шкаф с нечетени, недовършени поеми в работния си кабинет къщи и въпреки че самият той беше редактор, никога досега не беше публикуван. Сега Дан имаше писателската кариера, която той никога не бе имал.

— Bravo — изръмжа той. — Само не започвай да говориш с престорен акцент като всички останали нещастници.

Дан се смръщи при мисълта за трудния за разбиране немски акцент на Зигфрид Касъл. Беше му прозвучал доста автентично.

— Какво имаш предвид?

Руфъс се изкиска, зает да човърка един банан.

— Ще разбереш. Както и да е, гордея се с теб, дете. Ако продължаваш така, ще бъдеш поет лауреат, преди да си станал на двадесет.

Изведнъж Лео рязко стана.

— Извинете ме. Трябва да тръгна.

— Не! — Джени скочи на крака. Тя си беше представила как ще хапнат бързо и тогава Елиз ще си тръгне и тя и Лео ще отидат в

нейната стая, ще се целуват малко, а може би ще напишат домашното ѝ. Дори би могла да нарисува портрета му, ако той ѝ позволи. — Моля те, остани.

— Съжалявам, Джени. — Лео се обърна към Руфъс и стисна твърдо ръката му. — Беше ми приятно да се запознаем, господин Хъмфри. Благодаря за вкусната вечеря.

Руфъс развя вилица във въздуха.

— Недей да свикваш много, синко. През повечето време ядем китайска храна.

Това бе вярно. Представата на Руфъс за пазаруване бе да купи вино, цигари и тоалетна хартия. Джени и Дан щяха да бъдат недохранени, ако не можеха да си поръчат храна за вкъщи.

Джени придружи Лео до вратата.

— Добре ли си? — попита тя разтревожено.

Лео се ухили срамежливо, със скърцащи зъби и ѝ се усмихна отвисоко.

— Да, просто мислех, че ще вечеряме малко по-рано. Трябва да се прибера и... — Той спря смръщен, докато си увиваше един на вид чисто нов кашмирен шал в червено и черно около врата. *Импрегниран плат*, пишеше в края на шала. Джени никога досега не го беше виждала да го носи. — Ще ти напиша имейл по-късно — добави той и изчезна надолу по коридора към асансьора.

Джени се върна на масата, а Руфъс повдигна гъстите си вежди объркано.

— Аз ли казах нещо?

Джени се обърна гневно към него. Тя нямаше представа защо Лео си бе тръгнал така внезапно, но най-лесното решение бе да обвини баща си.

— О, стига Джени — продължи баща ѝ безсърдечно. — Той не е най-острият инструмент в кутията. Но вероятно от него ще стане добро гадже все пак.

Тя стана.

— Отивам си в стаята.

— Искаш ли да дойда? — предложи Елиз.

Джени си помисли, че Елиз сигурно е много щастлива да седи до Дан и да разговаря за поезия. Дори ѝ беше помогнала с чаша вино.

— Не, всичко е наред — промърмори тя. Всичко, което наистина искаше, бе да легне по очи на леглото си и да размишлява за Лео, и то сама.

Елиз отпи глътка вино.

— И без това трябва да тръгвам след минутка. — Тя погледна Дан с крайчеца на окоето си, като едновременно с това гледаше към Джени и като че ли искаше да ѝ каже: „Е, познай какво? Наистина харесвам брат ти.“ — Обмислям да напиша стихотворение, когато се прибера вкъщи.

Да, точно така...

Когато отиде в стаята си, Джени се опъна на единичното си легло и се втрени навъсено към боите и празния статив там. Тя знаеше, че Лео не е глупав, въпреки че стихотворението на Робърт Фрост бе доста добре познато. Всъщност той беше много по-умен от останалите, но не в толкова очевидни ситуации. Тя си спомни, когато за пръв път го видя в „Бендел“, преди да се запознаят чрез интернет. Беше единственият мъж купувач в магазина за козметика и разглеждаше козметичните чанти на кафяво-бели райета с надпис „Бендел“. Какво ли правеше той там все пак? Това беше загадка. А какво да кажем за онова странно наблюдение, което бе направил вчера, за жената в палто от изкуствена кожа? Или неговият нов импрегниран шал? Изглежда той знаеше доста за... *хубавите неща*. И защо все още не я беше канил у тях? Къщата му вероятно беше великолепна. И освен това никога досега не беше споменавал родителите си. Загадките около Лео ставаха все повече и повече.

А за едно момиче няма нищо по-вълнуващо от това да разгадае едно мистериозно момче.

ЗАБАВНАТА ИДЕЯ НА ЕДИН ХУДОЖНИК Е ГЛУПАВАТА ИДЕЯ НА ДРУГ

През втората вечер от посещението си родителите на Ванеса ги заведоха двете с Руби в галерията, където бяха изложени техните скулптури.

Галерията беше огромна и светла, с избледнял дървен под и бели стени. В средата на най-огромната зала стоеше кафяво-бял едър впрегатен кон, който щастливо похапваше голяма салата „Цезар“ от грамадна дървена купа. До него имаше синя пластмасова кофа с вила за сено, стърчаща от нея. Всеки път, когато конят се изхождаше, стилната немкиня скачаше от въртящия се стол и събираше всичко от пода с вилата, след което го изхвърляше в кофата.

Двадесет и две годишната сестра на Ванеса, Руби, погали коня по носа и му даде да хапне ментови дражета „Тик-так“; светлините на галерията се отразяваха във виолетовите ѝ кожени панталони.

— Това е Бъстър. Сладък е, нали? — попита тяхната майка Габриела, не скривайки възхищението си от коня. — Открихме го да яде салата в градината на нашия културен дом. Собственикът му се оказа истински ангел и ни позволи да го доведем тук.

Тя праметна дългата си сива плитка през рамо и погали крайчеца ѝ. Крещящата африканска туника, която беше избрала да облече тази вечер, падаше от широките ѝ рамене като покривка в лилаво, жълто и зелено, с дупка в горната ѝ част за главата. Общо взето, изумяваща мода — Габриела предпочиташе племенни облекла и ѝ се нравеше да се мисли за популярен модел. Тя дори носеше мексикански мокасина, направени от кожата на диви прасета.

Бъстър беше сладък, но какво ги караше да гледат на него като на творба? Ванеса не спираше да се чуди. Тя се приближи до някакъв предмет, забит на стената, само за да разбере, че това бяха няколко метални рендета за стъргане на сирене. На някои от тях имаше сложени парченца оранжево сирене, което беше изсушено.

— Вероятно си мислиш: „И аз можех да направя това“ — отбеляза баща ѝ Арло Ейбрамс.

— Не съвсем — отвърна Ванеса. Защо, по дяволите, ѝ беше да прави верига от рендета за сирене?

Арло се затътри към нея. Беше облечен с прашно черно вълнено перуанско наметало, пола до коленете от коноп — да, правилно, пола — и бели платнени обувки за тенис. Габриела отговаряше за облеклото му, иначе той въобще нямаше да се притеснява за дрехите. Дългата му посивяла коса се развяваше по раменете и както обикновено той изглеждаше с изпито и разтревожено лице. Ванеса бе напълно сигурна, че тревожността идваше от наркотиците, които беше вземал, когато е бил по-млад. И кой знае, може би все още ги вземаше.

— Затвори очи и си сложи ръцете върху тях — инструктира я Арло, като хвана ръката на Ванеса. В дъха му се долавяше миризма на печено на барбекю вегетарианско месо, което Руби беше сложила в лазанята миналата вечер, или може би Ванеса надуваше миризмата на старото сирене върху рендетата.

Тя затвори очи, като се чудеше дали това бе моментът, в който щеше да оцени великолепието и успеха на работата на своите родители. Тя позволи на баща си да прокара пръстите ѝ през заострените краища на рендетата. Чувството бе точно като да докосваш рендета за сирене, нищо по-особено. Тя отвори очи.

— Страховито, а? — бе всичко, което каза Арло, а светлокафеникавите му очи играеха напосоки.

Наистина си беше страховито.

От другата страна на стаята Руби и Габриела стояха надвесени над едно гърне с боклуци — друго от техните произведения на изкуството — и се кикотеха като десетгодишни.

— Какво е толкова смешно? — попита Ванеса, мислейки, че вероятно разговарят за някое от странните гаджета на Руби, които бяха музиканти или нещо подобно. Тогава забеляза, че дори и високомерната руса немкиня зад бюрото се беше усмихнала. — Какво? — повтори Ванеса.

Арло се изкикоти и прокара изцапаните си с боя пръсти през дългата си посивяла коса, придавайки си самодоволен вид.

— Има семе в онзи боклук — подшушна той и очите му се опулиха. — Нали се сещаш, *семе*!

А?

Ванеса винаги беше самотна в училище, с обръснатата си глава и с вкус да се облича само в черно, но обикновено самата тя избираше самотата. В този случай тя *искаше* да схване шегата, наистина искаше. Но просто не *успя*. И ако родителите ѝ мислеха, че изкуството се изразява с един кон, ядящ салата или кухненски прибори, окачени на стената, или пък гърне боклук със семе в него, просто нямаше начин да разберат тъмната сила на нейните мрачни, пронизателни филми. И нямаше начин някога да им ги покаже.

— Готови ли сте да тръгваме? — провикна се Габриела през гърнето с боклук.

Хипи приятелите на семейството от арт училището, семейство Розенфелд, ги бяха поканили на нещо като благотворителна вечер и те бяха решили да завлекат Ванеса и Руби с тях.

— Все пак къде отиваме? — попита скептично Ванеса, докато стояха пред галерията и чакаха такси. Тя си представяше, че ще прекара останалата част от вечерта, танцувайки боса около огън в някой парк със скулптури в Куинс, за да приветства настроението на пролетта или някоя също толкова незадоволителна мисъл на хипитата.

— На някакво място на име „Фрик“. Мисля, че беше на Пета улица. — Габриела започна да рови из безформената си чанта, която един приятел бе направил за нея от рециклирани гуми на трактор. — Имам адреса написан тук някъде.

— Да, това е на Пето *авеню* — поправи я Ванеса. — Знам къде е. — Тя беше напълно убедена, че там нямаше да има цял куп мъже, облечени в поли.

Определено не, но би било много по-забавно, ако имаше.

ЕКСЦЕНТРИЧНИТЕ ВЪВ „ФРИК“

Музеят „Фрик“ бил нюйоркската резиденция на Хенри Клей Фрик, виден индустриалец, производител на кокс и стомана. Господин Фрик бил най-големият колекционер на творби на европейското изкуство и след като починал, имението било превърнато в музей.

Благотворителната вечер под надслов „Добродетел срещу порок“ бе в гостната, огромна стая с дъбови стени, застлана с персийски килим, а по стените бяха изложени картини главно от шестнадесети век на художници като Ел Греко, Холбайн и Тициан. В средата на една от стените бе поставена една от бронзовите скулптури на Солдани, „Добродетелта триумфира над порока“, а в центъра на всяка една от големите кръгли маси, постлани с ленени покривки с кремав цвят, имаше по едно копие на същата скулптура, обградено с венец от виолетови лалета.

Не че някой обръщаше внимание на изкуството.

Жени, облечени в ушити по поръчка рокли, и мъже в смокинги обикаляха масите или стояха на бара, похапвайки късчета патешко месо, мариновано със сладко от сливи, и разговаряха за всичко с *изключение на изкуството*.

— Видя ли момичето на семейство Ван дер Удсен в рекламата на онзи нов парфюм? — прошепна Тити Коутс на Мисти Бас.

— Фалшивата сълза беше малко преиграване. Мисля, че снимката е била ретуширана, не мислиш ли? — заяви Мисти. Тя кимна многозначително, а точно в този момент Серена и Блеър влязоха с родителите на Серена в залата. Двете момичета се запътиха към бара, за да си вземат нещо за пиене.

— Твоите гърди трябва да изпъкват повече от моите. — Серена повдигна черната си рокля без презрамки „Дона Карън“, която бе заела от Блеър. Те носеха един и същ размер сутиен, така че тя си бе помислила, че роклята ще ѝ стои добре, но всеки път, когато направеше стъпка, усещаше, че роклята се смъква надолу.

— Да, но ти си по-слаба. — Блеър не искаше да го признае, но розовата вечерна рокля „Мили“ на Серена постоянно се опъваше до скъсване под ръцете ѝ и по шевовете на корсажа, откакто го бе закопчала. Тя все по-често чуваше едно малко *пук*, което конците издаваха, но роклята обещавахе да издържи, докато се приберат вкъщи.

Изглежда всички пиеха коктейли, но сервитьорите не можеха да бъдат открити никъде.

— Защо отново сме тук? — захленчи Блеър.

— Не знам. Това е просто едно от онези неща — отговори Серена разкаяно.

— Ами добре, ако тази година нямат водка „Кетъл уан“, си тръгвам — измрънка Блеър. Миналата година трябваше да се задоволи с „Абсолют“, която бе толкова старомодна, на практика праисторическа.

— Не е ли чудесно да видим тези две момичета отново заедно? — въздъхна майката на Блеър в ухото на госпожа Ван дер Удсен. — Никак не беше хубаво Серена да стои в онзи пансион толкова далече. Ние, жените, имаме нужда да бъдем близо до приятелките си.

— Да, така е — съгласи се госпожа Ван дер Удсен хладно и отклони поглед от коремчето на бременната Елинор. Тя и Елинор винаги са били приятелски настроени една към друга, но да имаш бебе почти на петдесетгодишна възраст беше просто вулгарно. А този дебел, шумен, мустакат инвеститор в недвижими имоти, за когото бе омъжена, — това беше трудно за възприемане.

— О, виж, ето я Мисти Бас. Да отидем и да я поздравим.

Мисти беше изоставила Тити Коутс, която спореше с дъщеря си Изабел за това дали трябваше да получи кола за дипломирането, или не и сега Мисти седеше сама със сина си Чък и клюкарстваха както обикновено. Тя беше студена блондинка, в златиста рокля на Каролина Ерера и с изключителни бижута на Хари Уинстън, а той беше тъмен, примамливо дяволски красив, облечен в сив костюм „Прада“ на зелени райета и с жакет.

Всъщност Чък наистина *беше* дявол и винаги търсеше нови начини да покаже злото у себе си. Но потърпете малко, ще стигнем и дотам.

— Наближава петдесетте, а е почти в седмия месец — прошушна Мисти на сина си. — Какво мисли приятелката ти Блеър за това?

Чък сви рамене, като че ли въобще го беше грижа. На невероятния новогодишен купон на Серена той се бе промъкнал до Блеър и ѝ беше предложил да му се отдаде и така да загуби девствеността си, тъй като бил доста добър в тези работи. След категоричния ѝ отказ, той бе побеснял. По-късно беше пробвал да бъде хомосексуален единствено за да преодолее скуката.

Или просто за извинение, за да си оскубе веждите.

— Навярно е повръщала на няколко пъти — отбеляза Чък грубо, имайки предвид проблема на Блеър с постоянния ѝ глад, което не бе тайна за никого. — Така или иначе, скоро след като се роди бебето, тя ще се махне от къщата.

— Чух, че Блеър ще ходи в клиника след дипломирането, за да се погрижи за проблема си веднъж завинаги — отбеляза Мисти Бас. — Вярно ли е?

Но Чък бе престанал да я слуша. В другия край на залата се разразяваше малка драма и той не искаше да я пропусне.

Нейт дори и не беше поглеждал Блеър, откакто тя го беше придружила наперено до клиниката за рехабилитация в Гринич, Кънектикът преди няколко седмици. По време на първата ѝ и единствена груповая терапия, терапевтът я бе принудил да потвърди на висок глас пред групата, че страда от булимия, въпреки че Блеър настояваше да нарича проблема „връщане на храна, причинено от стрес“. Нейт вероятно се бе забавлявал при вида на Блеър в клиниката, но по онова време тъкмо бе започнал да излиза с Джорджи и му бе доста трудно да се справи с две луди момичета наведнъж. Слава богу Блеър веднага осъзна, че планът ѝ за атака беше провален и бързо реши, че рехабилитацията е под нейното ниво.

Тя като че ли наистина искаше да прекарва съботните следобеди в обяснения как често вкарва пръст в гърлото си, вместо да пазарува обувки със Серена. Не, благодаря.

А какво да кажем за Серена? Нейт дори не можеше да си спомни кога за последно я бе виждал, но както винаги тя изглеждаше великолепно и спокойна по един очарователен и сдържан начин. По принцип Нейт обичаше да стои на едно място на партита и да позволява на хората да го заговарят, ако желаят, но сега реши да отиде

и да ги поздрави. Защо не, по дяволите? Дори и Блеър да не искаше да му говори, Серена щеше да го направи.

Серена първа го видя, че идва. Тя изтръска цигарата си върху безценния мраморен под в имението.

— Натаниел Арчибалд — заяви тя, като от една страна искаше да предупреди Блеър, а от друга да покаже истинска изненада. — Нашият отдавна изгубил се Нейт.

— По дяволите. — Блеър стъпка цигарата „Мерит ултра лайт“ със заострения ток на черните атлазени вечерни обувки „Маноло Бланик“. — Господи.

Серена не беше сигурна дали Блеър проклина, защото Нейт бе последният човек на земята, когото искаше да види, или защото той изглеждаше толкова ослепително в класическия смокинг на „Армани“.

Няма нищо по-спиращо дъха от сладко момче в смокинг, дори да го мразиш.

— Привет. — Нейт целуна Серена бързо по бузата и пъкна ръце в джобовете на самото си, усмихвайки се предпазливо на Блеър. Тя въртеше рубинения си пръстен на малкия си пръст, както правеше винаги, когато бе нервна. Късата ѝ прическа караше скулите ѝ да изглеждат по-издадени или може би бе отслабнала малко. Както и да е, изглеждаше някак... гневна. Гневна и в същото време нежна. — Здравей, Блеър.

Тя стисна ръце и ноктите ѝ се забиха в дланта. Имаше нужда от още едно питие.

— Здравей. Как върви лечението ти?

— Приключи. Поне за мен. Онова момиче, с което се виждам, Джорджи, е още там.

— Защото е зависима от наркотиците ли? — отговори Блеър, като глътна набързо остатъка от водката в чашата си.

Шумната музика на групата, която никой дори не бе забелязал, че свири, изведнъж спря и вниманието на цялата зала бе приковано.

— Май ще се напием — намеси се Серена преди Блеър да може да направи нещо лудо, като да отсече главата на Нейт с един карате удар. — Само още един ден и сме във ваканция!

Нейт кимна на един минаващ келнер и взе още водка и за двете.

— Ще ходите ли на някое хубаво място?

— Сън Вали — както винаги — отговори Серена.

Блеър просто стоеше там, наливайки се с втора водка и си мечтаеше: първо, Нейт да се разкара; второ, да не изглеждаше толкова ослепителен и недрогиран; трето, да спре да се държи толкова абсурдно приятелски и четвърто, и Серена да спре да бъде толкова любезна.

— Блеър ще дойде с нас. Току-що си купи билет.

Нейт извади кутия „Марлборо“ от джоба си и пъкна една цигара между устните си. Запали я внимателно, като се вглеждаше в Блеър през пламъка, а после погледна настрани.

— Изглежда, че и аз ще съм там — най-накрая каза той. — Майката на Джорджи има къща близо до планината. Ще караме ски заедно.

Блеър усети как стомахът ѝ започва да се бунтува и тя опръска твърде тясната рокля на Серена.

— Ей сега се връщам. — Тя бутна празната чаша към Серена. — Може би трябва да намериш нашата маса, за да можем да седнем.

— Блеър живее вкъщи от известно време — обясни Серена на Нейт, докато наблюдаваха как тя се отправя бързо към дамската тоалетна. Изведнъж Серена се почувства като по-голяма сестра, която покровителства Блеър и бе радостна, че можеше да помогне. — Майка ѝ превръща стаята ѝ в детска за бебето, което ще е момиченце. Хора без работа, какво да правиш?

Нейт се опита да си представи какъв трябва да е животът ѝ сега, когато тя имаше нов доведен баща, доведен брат и сестриче на път да се роди. Не беше стигнал далече.

— Изглеждаш различно — отбеляза Серена, измервайки го с поглед от горе до долу. Тя повдигна перфектно оформена вежда и се ухили. — Изглеждаш добре.

Нейт и Серена винаги бяха изпитвали привличане един към друг. Дори веднъж се бяха отдали един на друг и бяха правили секс, загубвайки девствеността си през лятото преди десети клас, точно преди Серена да замине за пансиона. Това беше страстно прекарване за развлечение, но без всякаква обвързаност и не го бяха повтаряли отново оттогава насам.

— Чувствам се добре — потвърди Нейт. Той се замисли дали да не ѝ каже, че е отказал пушенето на трева, но все пак не бе успял да стане капитан на отбора по лакрос. Как не можеше да дочака да се

види с Джорджи, защото те определено щяха да са заедно. Но Нейт въобще не беше човек, който си излива душата. — Страхотно е, че и вие ще ходите там — каза той просто. — Ще си прекараме добре.

— *Дали* ще си прекараме добре? — попита Серена, като се хвърли към него със спонтанна прегръдка — нещо типично за нея, и остави розов блясък за устни по бузата му. — Обикновено карам ски само със скучния си по-голям брат. Така че ще е супер!

Нейт понесе прегръдката и направи опит да не се размеква. Но сега, когато беше чист от марихуаната, най-лекият полъх на женски парфюм или докосване от женска страна бе достатъчен, за да го накара да се изчерви, особено ако момичето бе толкова красиво като Серена.

Серена взе цигара от кутията от горния му джоб и мина покрай него.

— По-добре да видя какво става с Блеър. Ще се видим по-късно, нали?

Нейт я гледаше как се отдалечава, усещайки телефона в джоба на панталоните си. Джорджи вероятно беше в стаята си в „Брейкауей“ и си почиваше или правеше онова, което караха пациентите да правят след вечеря, но може би сестрата на смяна щеше да бъде достатъчно мила да ги остави да правят секс по телефона.

Той набра номера и доближи телефона до ухото си преди да погледне нагоре. Чък Бас го зяпаше от мястото си до неговата обсипана с бижута майка и всъщност наистина имаше вид на хомосексуалист. И само мисълта, че Чък вероятно можеше да му налети, беше достатъчна, за да прекъсне неотложното обаждане до Кънектикът. Нейт пхна телефона обратно в джоба си и тръгна да намери своята маса, като въобще не го бе грижа за слуховете, които Чък вече разпространяваше за него и Серена.

ДОБРОДЕТЕЛ СРЕЩУ ПОРОК

Ванеса знаеше, че бе грешка да идва в мига, в който спря погледа си върху златистата рокля на Мисти Бас. Нямаше значение, че баща ѝ носеше вълнено пончо и пола, а тя беше все още с училищната си униформа.

Но нейните родители въобще не изглеждаха смутени.

— Виж, татко се оглежда за безплатните питиета — прошушна Руби в ухото ѝ. — Той е попаднал направо в *рая*.

— Трябва да увеличат музиката, за да могат хората да танцуват — коментира майка им, като щракаше с пръсти и подскачаше нагоре-надолу с мокасините си. Тя вероятно бе единствената жена в сградата без токчета — дори Ванеса и Руби бяха с ботуши с платформи.

Тих, ужасен шепот се разнесе из стаята.

— Кой, по дяволите, са *тези*? — Чък Бас попита майка си. Мисти Бас бе една от грандамите в нюйоркското общество. Тя познаваше всеки.

— Не съм сигурна — отговори майка му. — Но обожавам мъж в пола. Дава ти такъв кураж!

— Знаеш ли, познавам тези двамата — каза Тити Коутс на мъжа си. — Те са художниците от изложбата, на която ходихме миналата вечер, онази с великолепия кон!

— Габи! Арло!

Една жена в елегантна черна рокля до земята и с изключителна кестенява коса, високо вдигната назад в стилиен, професионално направен кок, махаше енергично към семейство Ейбрамс от една маса в ъгъла.

— Мисля, че това трябва да е госпожа Розенфелд — и Ванеса замъкна родителите си към жестикулиращата жена.

Мляс! Мляс!

— *Толкова* се радваме, че сте тук! — извика Пилар Розенфелд и целуна всеки един Ейбрамс два пъти по всяка буза. — Не е ли

прекрасно, Рой? — попита тя и докосна съпруга си по ръкава на красивия смокинг. — Отново сме заедно след всичките тези години.

— Прекрасно! — каза Рой Розенфелд с дълбокия си, нежен глас. Семейство Розенфелд бяха посещавали художествено училище със семейство Ейбрамс и едно време бяха носили вратовръзки в различни багри, нарязани дрехи и никакви обувки, въпреки че и двете семейства бяха със заможни родители от Ню Йорк. Очевидно онези дни без обувки са били просто един период в живота им.

До господин Розенфелд стоеше едно високо, тъмнокосо момче, което носеше очила „Армани“ с метална рамка. То се сравняваше с Ванеса, като че ли се опитваше да я измести.

— Джорди, помниш ли Габриела, Арло, Руби и Ванеса? — попита майка му.

Надменното отношение на момчето не се промени.

— Мисля, че последния път, когато те видях, беше още бебе, но съм сигурен, че имаше повече коса.

Ванеса бе забелязала Серена ван дер Удсен и Блеър Уолдорф, сияещи в цялото си великолепие на съседната маса, при което още повече се набиваше на очи, че тя е с училищната си униформа.

— Последния път, когато те видях, беше с оцапани пелени.

Джорди премести очилата си към горната част на огромния си нос.

— Е, сега съм първокурсник по право в Колумбийския.

Руби седна на масата и си наля шампанско в голяма чаша.

— Мамо, татко, добре ли сте?

Техните родители стояха плътно един до друг и се придържаха един друг подобно на своите статуи като произведения на изкуството. Ванеса се зачуди дали са очаквали, че ще танцуват боси около огън, за да приветстват идването на пролетта, вместо да седят на това изискано място.

— Моля. — Господин Розенфелд дръпна празния стол до себе си и покани майката на Ванеса да седне.

— Много ми харесва полата ти — отбеляза госпожа Розенфелд, като посочи случайното модно решение на Арло за случая. — Да не би да е на Галиано?

Арло я погледна с празен поглед. Един келнер с бяло сако дойде да сервира първото ястие, пастет от патица на глинена плоча.

Арло започна да бодее с десертната си вилица, като проверяваше за нещо живо вътре. Майката на Ванеса вдигна салфетката от плат и си издуха носа в нея. Руби изсумтя и се закикоти, допряла чашата с шампанско до устата си.

— Все още ли правите изкуство в подкрепа на мира, или вече сте се отказали? — Габриела попита Пилар.

Пилар се усмихна.

— Рой и аз сме адвокати в областта на недвижимите имоти. Джорди също иска да се занимава с право, когато приключи училище. Дори вече нямаме време да рециклираме!

И двамата родители на Ванеса пребледняха. Рециклирането беше в основата на тяхното изкуство. Без него те и тяхното изкуство щяха да престанат да съществуват.

— Ами много жалко — каза Габриела, мръщейки се на пастета. — Мислиш ли, че мога да ги помоля да ми направят салатата?

Ванеса зачовърка своята храна, доволна от вълнуващия ход на събитията.

— Какво право искаш да упражняваш? — попита тя Джорди.

Той издиша цигарен дим от чудатото дългите си ноздри. Зад него Блеър Уолдорф и Серена ван дер Удсен пушеха като комини, докато бременната майка на Блеър обираше храната от техните чинии.

— Вероятно ще се занимавам с недвижими имоти, като родителите ми.

Ванеса кимна. Беше доста непосилна задача да обясниш желанието на някой да подражава на родителите си, когато нейните собствени родители бяха такива откачалки. Но също така липсата на въображение на Джорди беше някак трогателна. Дори и не изглеждаше грозноват, беше с хубава чуплива черна коса и като че ли бе прекарал доста време в опити да я приведе в подходящ вид, но този нос...

Ванеса нямаше да има нищо против да заснеме носа на Джорди.

— Харесвам очилата ти — каза му тя.

Само защото беше с бръсната глава не означаваше, че не знае как да флиртува.

— Благодаря. — Той ги свали, след което пак ги сложи. — Ти си в горните класове, нали? Знаеш ли вече в кой колеж ще бъдеш следващата година?

Ванеса погледна гневно Руби, за да не се осмели да каже нещо за ранното ѝ приемане в Нюйоркския университет. Но Руби остана съпричастно тиха, което беше голямо изпитание за бърбровка като нея.

— Какво значение има? — попита Арло нацупено. — Всяко едно училище, което може да ѝ помогне да открие към какво има влечение, би било добра възможност.

Габриела дръпна дългата си сива плитка, а кафявите ѝ очи се спряха разсеяно на Ванеса.

— Да, *ще ходиш* в колеж следващата година. — И тя се обърна към Пилар. — Арло винаги се е надявал, че Ванеса ще отиде в „Оберлин“. Не знам откъде му хрумна тази идея. Все пак това е *художествено* училище.

— Сигурна съм, че все някое училище ще бъде достатъчно глупаво да ме приеме — каза Ванеса тихо.

— Това е смисълът, скъпа! — каза радостно Пилар. — И през цялото това време вие двете сте живели сами в Уилямсбърг — добави тя, като смени темата. — Боже, та вие сте толкова независими!

— Руби трябваше да продължи с музиката — въздъхна Габриела. — Групата ѝ скоро може да подпише договор.

Ванеса се усмихна леко.

— Докато аз си седя по цял ден вкъщи и ям овкусен с месо чипс „Прингълс“ и непрекъснато гледам телевизия.

До нея Джорди се изкикоти, единственият, който схвана шегата.

Групата започна да свири, този път малко по-силно. Дюк Елингтън или нещо от този сорт. Чък Бас танцуваше около масата на Серена и Блеър, с ръце на хълбоците, за да демонстрира женственост.

— Това парти би било по-малко скучно, ако вие, момичета, танцувате с мен. Той се наведе над облегалките на столовете им и духна в голите им вратове.

Серена и Блеър се погледнаха. Единственото им сполучливо бягство бе да спринтират до дамската тоалетна за още цигари. Като грабнаха питиетата си, те бутнаха столовете си назад и скочиха на крака.

Кръц!

Пръц!

Опа!

Взетата назаем твърде тясна розова рокля на Блеър се разпори неприлично и от двете страни, като разкри, че отдолу Блеър носи само чифт тънки черни чорапи и никакво бельо. Още по-лошо — роклята на Серена без презрамки се закачи на облегалката на стола и бе свалена до кръста ѝ, като извади на показ абсолютно голите ѝ гърди, размер 34 Б.

— Всичко е наред, тук сме само момичета — смееше се Чък сподавено.

— Затвори си очите, скъпи — Тити Коутс бутна съпруга си Артър.

— О, боже! — възкликна госпожа Ван дер Удсен и инстинктивно грабна питието си.

— Уау — въздъхна Нейт, като внезапно се зарадва, че не е напушен.

Момичетата се изсмяха истерично и като обезумели, стискайки здраво роклите и придържайки се една друга, се отдалечиха от Чък и се втурнаха към гардероба, за да си вземат палтата и да се махнат от „Фрик“ колкото бързо им позволяваха осемсантиметровите им токове.

Никой на масата на Ванеса не бе забелязал нищо. Повъзрастните Розенфелд и Ейбрамс бяха твърде заети да се обиждат едни други, а групата засвири песента на Ървинг Бърлин „Puttin' on the Ritz“.

Ванеса мразеше да танцува, но така или иначе тя грабна ръкава на скъпото сако на Джорди.

— Обожавам тази песен. Ела да танцуваме.

Джорди стана и ѝ издърпа стола, както е редно да стори един джентълмен. Поведе я към дансинга и я завъртя с уверена лекота като някой, който беше посещавал танцово училище.

Ванеса се изненада от чувството на лека замаяност от въртенето и навеждането. Той беше толкова добър танцьор, че тя напълно забрави за глупавата си училищна униформа.

Въпреки че повечето от момичетата в залата никога не биха забравили.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

За онова така скучно и безсмислено парти, на което всички трябваше да отидем.

Не беше ли много по-добро, отколкото очаквахте? Само си помислете — остават само още няколко часа до пролетната ваканция — а сега всички имаме за какво да си говорим в самолета!

Но няма и да спра да говоря за нещото, за което никога не ми омръзва да говоря...

Секс

Със сигурност някои от нас са го правили, а други не, но истината е, че всички мислим за него и определено всички говорим за него. Винаги съществува въпросът: „Кой мислиш, че го е правил от нашия клас и с кого се е провалил?“, което винаги включва едно момиче, обвинено, че е правило секс с учителя в шести клас. Между другото това е истинска лъжа, защото именно аз бях това момиче. Тогава идва следващият въпрос: „С кого би го направила, ако можеше?“, което обикновено включваше знаменитост като Джейк Гиленхал^[1]. После идва обсъждането на половия член, което обикновено преминава в пищене, кикотене, защото да бъдем честни, пенисите са грозни и странни. След което идва моята първа съвършена фантазия, която обикновено също включва известни личности. Поради незнайна за мен причина моята първа съвършена фантазия беше винаги с Джейк, на капака на пералнята, при изгрев-слънце (понякога от мокрото ни помещение се разкриваше велика гледка на изгрева над Ийст Ривър). Но тогава осъзнах колко адски неудобно би било това и колко конфузно би се получило, ако прислугата искаше да изпере!

Няма нужда да казвам, не можем да спрем да говорим за секс. И сега, след като си излях душата, ви давам разрешение да излеете вашата. Не се срамувайте. Все пак всичко е напълно анонимно.

Освен ако не искате да бъде.

Вашите имейли

В: Здравей, Интригантке,

Е, миналата вечер бях на партито и съм сигурен, че те видях. Там беше и онова чудато семейство, което досега не съм виждал. Бащата носеше маратонки и пола, която като че ли се загръщаше. Бръснеш ли си главата?

Екстрийм

О: Скъпи Екстрийм,

Твоите детективски способности са възхитителни, но доста неточни. Дори и да си бръснеш главата, може да съм носела перука или гадна шапка от време на време и по-специално за карнавал като този миналата вечер. А доколкото си спомням, единственото момиче в залата, което бе с бръсната глава миналата вечер, беше облечено с училищната си униформа, която никога, ама никога няма да облека.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Е, видя ли *С* и *Н* на практика да го правят в ъгъла на залата във „Фрик“ миналата вечер? Те ще отрекат, като кажат, че това е лудост. Защо просто не потвърдят, че искат да са заедно. Биха били страхотна двойка, а?

Очевидеца

О: Скъпи Очевидец,

Мисля, че преувеличаваш. *С* и *Н* са приятели. Не е ли позволено на приятелите да се докосват? Въпреки че не е за вярване, че те не се наслаждават на това повече, а би трябвало...

Интригантката

Наблюдения

С и *Б* побягнаха от благотворителната вечер „Добродетел срещу порок“ снощи преди дори и десертът да е сервиран. Лично аз мисля, че *Б* е планирала цялото това нещо и са разменили роклите си, за да може тя да избяга в същата стая, където е *Н*, когато той изглежда така ослепително. *В* изчезна от партито с онова момче с необикновения нос, за да изпият по едно капучино насаме в кафене „Трите момчета“ на няколко пресечки по-надолу. Истинска любов? Или тя просто се опитваше да се отърве от родителите си? Или и двете? А новото русо гадже на *Дж*, *Л* — да, сигурни сме, че е той — пристига късно във „Фрик“, целият издокаран във великолепен смокинг, под ръка с *Мадам Т*, прочут меценат. Той бе забелязан и на Горен Уест Сайд миналата вечер, така че това трябва да е било друго готино русо момче. Изглежда тези квартали изобилстват с такива момчета.

Прекарайте страхотна ваканция и се опитайте да не разбивате или да не губите нещо, което аз не бих разбила или изгубила!

Знаете, че ме обичате
Интригантката

[1] Американски актьор, „Планината Броукбек“. — Бел.ред. ↑

СНЕЖАНКА И ХОЛАНДСКИЯТ ОЛИМПИЙСКИ ОТБОР ПО СНОУБОРД

— Последния път, когато бях тук, нашата къща определено беше на този път — упорито настояваше Джорджи. — Но ти не познаваш майка ми. Тя би преместила къщата на напълно различно място само за да ме подразни.

Бяха пристигнали в Сън Вали и Нейт оглеждаше през прозореца на таксито изумителните имена тип хижи на Ууд Ривър Драйв в Кечъм, Айдахо, главният град там. Зад тях се издигаше масивният връх Болди, покрит със сняг, с ясно изразени склонове, редуващи се ски писти и ивици гъста иглолистна гора. С бърз поглед Нейт успя да различи върволица от скиори като мравки да описват дъги по склоновете. Неговата нова дъска беше подпряна добре в багажника на минивана в подплатена червена чанта „Бъртън“ и той едва се съдържаше да я изпробва.

— Може би трябва да се обадите и да попитате къде точно се намира — предложи шофьорът и погледна Джорджи в огледалото за задно виждане. Шофирането от летището до нейната къща трябваше да трае не повече от двадесет минути, но те обикаляха из Сън Вали вече четиридесет и пет минути.

— Просто продължете да карате — нареди Джорджи, като отпусна тежко глава на рамото на Нейт. Все още бе под въздействието на приспивателното, което си беше изпросила от възрастния мъж до нея в самолета, и както обикновено тя нищо не проумяваше. Също така тя носеше лилави сатенени сандали „Миу Миу“ и тънко черно горнище, завързано около врата, което беше доста странно, като се имаше предвид, че отиваха на ски. Все пак гладките ѝ бледи ръце се чувстваха добре в тези на Нейт, а гъстата ѝ тъмнокестенява коса беше толкова гладка и разкошна, че той не възразяваше срещу останалото. Беше хубаво да общуват лице в лице, а не по телефона.

— Спомняш ли си колко етажа има? — попита той, опитвайки се да помогне. — Или да не би да има нещо като поточе до нея?

— Не мисля — прозина се Джорджи. — Спомням си веднъж, когато бяхме тук за Коледа, с баба направихме снежен човек. Аз откраднах една от чантите „Фенди“ на майка ми заради него, за да пренеса клонка за ръката му.

Голяма помощ.

Шофьорът някак си пълзеше по пътя назад към града. Изглежда се беше предал.

— Почакайте за секунда — извика Джорджи, като се надигна.

Колата се раздруса при спирането.

— Това е! — Джорджи се вкопчи в дръжката на вратата на минивана и я отвори, без въобще да помисли, че излиза на средата на пътя на завой с никаква видимост. — Хайде — извика тя нетърпеливо на Нейт. Очевидно очакваше шофьорът или персоналът на къщата да се погрижи за багажа.

Не сме ли всички така?

Нейт се беше възхитил на огромната дървена къща на два пъти, докато бяха минали покрай нея, като се чудеше кой ли живее в нея и дали хората там бяха известни или нещо такова, тъй като пред нея бяха паркирани седем еднакви черни джипа „Мерцедес“.

— Чии са тези коли? — попита я той, докато следваше Джорджи надолу по покритата със сняг алея, която водеше към внушителните, високи осем фута^[1] и боядисани в сребристо предни врати на къщата.

Джорджи прехапа кървавочервената си долна устна в очакване. Дори и не изглеждаше да е забелязала, че сатенените ѝ сандали вече бяха напълно разкъсани.

— Предполагам, че някой знае, че идваме. — Масивните врати се отвориха само с леко бутване. — Мама няма доверие на ключалките — обясни Джорджи. — Тя обича приятелите ѝ да се чувстват добре дошли дори и тя да не е тук.

— Тя не е тук? — Когато Джорджи първоначално му бе казала за пътуването и че ще бъдат с майка ѝ, Нейт си беше представил един вид, че ще ѝ помагат да готви вечерята и после ще гледат филми заедно, докато майка ѝ заспи на дивана, а те се промъкнат на горния етаж да правят секс.

— Не. Тя е в Доминиканската република, Венецуела или някъде другаде. Тя винаги ходи някъде на юг през зимата.

Озоваха се в просторното фоайе на къщата. Подът беше покрит с червени глинени плочи. Големи дървени греди се кръстосваха над главите им. Фоайето водеше към огромна, леко скосена всекидневна, една от стените бе изцяло от стъкло и с изглед към планината. Над всекидневната имаше дървена платформа, откъдето се издигаше пара от гореща вана, от която едва се подаваха главите на седмината души, седящи вътре.

— О, горещата вана е пусната! — изписка Джорджи и събу сандалите си. — Който стигне последен, носи питиетата!

Нейт я остави да върви напред и се загледа в широкото, обковано с дъски стълбище към втория етаж. По стълбите имаше куп дрехи, а по перваза на прозореца на площадката бяха поставени малки кръгли черепи на диви котки.

Той прекоси всекидневната, а слънчевата светлина преминаваше през стъклото и се отразяваше в лицето му. Пред огромната каменна камина имаше постлана меча кожа.

„Сега трябваше да се забавляваме на това килимче“, помисли си той горчиво, но вместо това трябваше да излезе и да отиде да си говори с някакви непознати в горещата вана на майка й.

Имаше общо седем човека, което, от една страна, обясняваше седемте коли, въпреки че, ако им беше достатъчно комфортно да седят заедно в една вана, тогава защо не бяха дошли само с един „Мерцедес“? Джорджи вече беше във ваната, заклещена между едно хилещо се русо момче и Чък Бас. И всички те бяха голи.

— Джорджина ми каза, че си има някой специален — каза Чък и похотливо погледна Нейт. По гърдите му имаше гъсти тъмни косми. — Но не ми каза, че това е скандалният Натаниел Арчибалд!

Нейт седна на дървената пейка, заобикаляйки подвижните перила на платформата. Не му се искаше да се мокри или да се съблича гол, не и пред всичките тези момчета.

— А това е холандският олимпийски отбор по сноуборд! — каза Джорджи, като посочи със снежнобялата си ръка седемте руси момчета, които се излежаваха лениво в горещата вода. — Чък ги срещнал на пистата за сноуборд точно преди лифтовете да затворят.

— Това са Ян, Франц, Джоузеф, Конрад, Снийзи, Допи и Джан! Не са ли сладки? — попита Чък, плъзгайки се навътре, а над водата

останаха да се виждат само носът и очите му. Тогава той отново се показа. — А аз съм Снежанка!

— Не, аз съм Снежанка — настоя Джорджи.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Нейт, като едва скри раздразнението си. Ако Джорджи вече беше гола в горещата вана с холандския олимпийски отбор по сноуборд, тогава къде оставаше той? Някои от тях навярно бяха хомосексуалисти, тъй като се мотаеха с Чък, но не можеше всички да са такива.

— Хей! — извика Джорджи и пръсна вода в лицето на Чък. — Спри да ми щипеш гърдите! — И тя се усмихна сладко към Нейт. — Сестрите на Чък и на майка ми са братовчедки. Или нещо подобно — обясни тя. — Изгубихме девствеността си заедно, когато бяхме в шести клас.

Нейт мушна ръцете си в джобовете на палтото си. Нямахше какво да каже, но това го накара да осъзнае колко малко всъщност познаваше Джорджи. Тя определено бе пълна с изненади, повечето от тях неприятни.

Изведнъж Джорджи излезе от водата, оставяйки мокри следи из цялата къща.

— Ще донеса шампанско! И ако не си вътре, когато се върна, ще те бутна насила!

Но Нейт нямаше намерение да влиза вътре. Вместо това той стоеше и гледаше мокрите следи към кухнята. Джорджи претърсваше кутии с шампанско в килера, който се намираще досами вратата. Нейното бяло, голо дупе хлътваше отстрани, защото беше толкова слаба, но с изключение на това беше свършена.

— Отивам горе да разопаковам багажа — заяви Нейт, опитвайки да накара Джорджи да дойде с него, така че да може да си свали дрехите, но насаме с нея.

— Настанявай се — отвърна Джорджи, понесла по една голяма бутилка шампанско под всяка мишница.

Горе Нейт откри, че дрехите му вече бяха разгънати и подредени в гардероб от кедрово дърво в една от гостните стаи. Затова вместо да разопакова, той мина набързо из всички бани, за да се отърве от всички случайни шишенца с хапчета и други вещества, които Джорджи би могла да опита да поеме просто за забавление. Ако майка ѝ наистина я

нямаше, беше негова отговорност да се увери, че не е изпила шишенце „Найкуил“^[2] и подпалила къщата или нещо такова...

Веднага щом приключеше с обезопасяването на баните, щеше да се обади на Серена и Блеър в хижата. Защото ако нямаше да прекара романтична седмица с Джорджи в каране на ски и секс и ако през цялото време тя се държи толкова откачено, тогава поне можеше да се наслади на малко компания. А кой би му помогнал да забавлява по-добре своята суперактивна и побъркана, зависима от наркотици приятелка, ако не момичето, по което винаги бе изпитвал страст, и неговата порочна, но все пак красива бивша приятелка?

[1] 1 фут = 30,48 см. — Бел.ред. ↑

[2] Лекарство, приемано, за да облекчи симптоми на настинка, съдържащо седативи, антихистаминови съставки или алкохол. — Бел.ред. ↑

Б СЕ УВЛИЧА В КАРАНЕТО НА СКИ

Веднага щом стигнаха до хотел „Сън Вали“, Блеър легна на леглото си в тяхната стая, загледана в оголените клони на дърветата и снега, чудейки се защо, в края на краищата, не бе отишла на Хаваите. Поне можеше да хване тен.

— Чук, чук! — викна Серена на вратата на съседната стая. — Почистване на стаите!

Тя изписка развълнувано, когато брат ѝ, с когото отдавна не се бяха виждали, отвори вратата и те се прегърнаха. Ерик беше целият потен от сауната, но той си оставаше нейният голям обожаван шишко. Нейното плюшено мече.

— Чакай, ей сега ще се преоблека — чу го да казва Блеър.

— На Блеър не ѝ пука с какво си облечен — отвърна Серена. — Ела да ѝ кажеш здрасти.

Тогавя Блеър чу боси крака да шляпат по килима.

— Здрасти.

Тя се надигна на лакти и намигна. Ерик беше гол, с изключение на бялата кърпа, препасана около кръста. Русата му коса бе мокра и стигаше до врата му. Имаше малък белег на брадичката от падане на игрището, когато е бил на девет. С изключение на това той беше безупречен.

Блеър вече си падаше по него, след като бе прочела дневника му и бе спала с ризите му. Тя никога не си беше представяла ефекта, който той би оказал върху нея, когато се видеха лично. Неговите огромни сини очи! Неговите тъжни, но секси устни! Перфектните му гърди! Дори краката му бяха свършени.

Изведнъж тя се раздвижи, седна и кръстоса крака, разроши коса и умишлено си придаде вид на отегчена.

— Здравей. — Блеър изпъна ръцете си над главата и изви гърба си. — Е, ходи ли вече да караш ски? — прозина се тя.

Ерик се ухили. Той беше свикнал с начина, по който влияеше на момичетата и беше готино да види приятелката на малката си сестра

вече пораснала и с гърди, насочени право към него. Всъщност той не беше виждал Блеър, откакто Серена бе отишла в пансион, а той беше заминал в колеж преди две години. Винаги е била красива, но сега, със сладката ѝ палава прическа, хубаво пропорционално малко тяло и вирната нагоре аристократична брадичка, се беше превърнала в истинско гадже.

— Снегът е невероятен сега, изглежда е валяло цяла нощ, а сега е около 15 градуса на слънце, така че може да караш ски по къси гащета. Някои момичета дори карат ски по бански. А и поддръжката на пистите е отлична.

Блеър кимна с престорено удивление. Тя беше карала ски през целия си живот, но обичаше да го прави хубаво и бавно и да не се чувства неудобно, ако падне. Беше донесла любимия си бански костюм „Ерес“ за горещата вана, но от това, което ѝ каза Ерик, тя можеше да го носи дори и по склоновете! Серена я беше предупредила, че той е дяволски бърз скиор по неравностите, но може би ако го помолеше много учтиво, той би помислил да си почине малко от бясното спускане. Щяха да бъдат страхотна двойка, тя в нейния бански и той в неговите гащета за сърф, спускайки се грациозно надолу по планината за завист на всички.

— Мислиш ли, че утре можеш да ме разведеш наоколо? — попита тя. — Досега само веднъж съм карала ски тук.

Ерик се ухили.

— Разбира се.

Хотелската им стая беше огромна и обзаведена в старовремски стил, с тежки бежови кадифени пердета, дъбови тоалетки и нощни шкафчета, както и с достатъчно голям гардероб. Но в същото време имаше и всички модерни удоволствия: *CD* и *DVD* плейър, достъп до интернет и минибар, който Серена току-що беше открила. Седнала на пода пред отворения хладилник, тя хапваше лакомо трюфел „Годива“, подарък от хотела, и отпиваше глътка шампанско. Дали Блеър флиртуваше с Ерик?! А той отвръщаше ли ѝ всъщност? Странно.

— Не ми обръщайте внимание — промърмори тя задъхано, докато отпиваше друга голяма глътка от минибутилката „Veuve Clicquot“. — Виж, телефонът мига. Имаме съобщения! — Тя скочи към телефона до леглото и вдигна слушалката, прослушвайки инструкциите, за да си проверят гласовата поща.

— Здравсти, аз съм Нейт. Надявам се, че сте пътували добре. Искате ли да се срещнем утре сутринта към десет и половина и да караме ски? Кажете ми, ако сте навити. А, не знам номера тук. Всъщност това място е доста откачено. Но ми звъннете на мобилния. Добре, ами доскоро.

Серена си помисли, че Нейт звучи като останал без дъх, някак странно нервен, но това може би се дължеше на напушването и тя не бе свикнала с нормалния му глас. Държеше телефона и гледаше Блеър и Ерик. Той сочеше прозореца и обясняваше нещо на Блеър за трасето по снега и кои писти се огряват от слънцето сутрин и кои — следобед. Като че ли на нея й пукаше.

Серена набра номера на мобилния на Нейт и му остави съобщение: „Напълно сме навити да караме ски утре. Въпреки че няма да съм във форма и ще трябва да спираме за топъл шоколад и цигари на всяка писта, но ако се отегчиш, винаги можеш да ни задминеш. Нямам търпение да се запозная с Джорджи. Ще се видим в подножието на «Ривър Ран» в десет и половина. Чао, Нейти.“ Тя затвори, напъха още един шоколад в устата си и после пропълзя на пода, издавайки ръмжащ звук, преди да си отвори устата и да захапне Ерик отзад по крака.

— Аууу! — изпищя Ерик.

Серена седна на бедрата си.

— Може ли да *правим* нещо? — попита тя. — Или сте толкова заети да разговаряте в тази скучна хотелска стая, че не искате да *излезем*?

Блеър погледна гневно към приятелката си от леглото и едва се сдържа да не я ритне в главата. Не можеше ли Серена просто да се разкара и да ги остави да си говорят?

Серена скочи на крака и грабна козметичната си чанта от разтворения наполовина куфар на леглото ѝ.

— Ще си взема душ — заяви тя. — И ако след това искате да ме придружите за един коктейл, добре. Ако не, просто ще си намеря забавни, интересни хора, с които да се мотая, а вие можете да си седите тук и да гледате прогнозата за времето и да си чоплите носовете. — Тя знаеше, че звучи малко досадно, но също така си беше доста тактично от нейна страна да даде на Ерик и Блеър достатъчно време, за да го направят на леглото, докато тя се къпе, ако искаха.

Блеър опули очи. Серена изпитваше ревност, защото изведнъж Ерик прояви желание да разговаря с нея по-дълго, отколкото с малката си сестра. А Блеър не искаше да изпусне възможност като тази. Ерик и Серена можеха да се видят по всяко време.

— По-добре да отида да се облека — каза Ерик, придърпвайки нагоре кърпата си. — Ти вероятно трябва да си разопаковаш нещата.

Блеър отиде до чантата си и я разтвори. Извади банския си и няколко чифта дантелено бельо и ги разпръсна на леглото, за да се видят добре.

— Не съм донесла много. Всъщност трябва да си наема ски и ски екипировка от магазина долу.

— Да — спря се Ерик на вратата. — Мога да ти помогна с това. Кажете на сестра ми, че ще се видим долу в бара след около половин час. След това може да хапнем нещо.

— А родителите ви? — попита Блеър, спомняйки си, че беше поканена на тази почивка и въпреки че всичко, което искаше, бе да остане в стаята на Ерик, да поръчват рум сървис, да гледат романтични черно-бели филми и да се отърват от дрехите си, тя не бе забравила обноските си. — Няма ли да вечеряме с тях?

— Не. Те имат купища приятели тук. Почти винаги си имат собствена програма. Сигурен съм, че ще искат да вечеряме само веднъж или да направим лек обяд заедно. Но основно сме си самостоятелни. — Погледът му и този на Блеър се разбраха взаимно: колко добре звучеше това.

— Ще бъде *забавно* — каза тя.

— Да, така е — съгласи се Ерик преди да се отправи към стаята си.

Е, поне се очертаваше да бъде забавно!

ОРЪЖИЕ ЛИ БЕШЕ, ИЛИ ПРОСТО ОБИКНОВЕН ГЕВРЕК С КРЕМА СИРЕНЕ?

— Като на разсъмване в неделя е и е само два градуса — оплака се Елиз. — Какво става със следенето?

— *Шшит* — прошепна Джени. — Ето го, идва. — Тя грабна ръкава на палтото на Елиз и я завлече в магазина за химическо чистене на Лексингтън авеню, пред което се бяха озовали.

— *Сега* какво ще правим? — измрънка Елиз.

Джени сложи пръсти пред устата си и се промъкна зад един огромен кош за пране. Тя носеше слънчеви очила специално за случая и едва можеше да види нещо в тъмния магазин.

— *Шшит*.

— Мога ли да ви помогна? — попита мъжът зад щанда. Двете момичета застинаха, когато Лео мина бързо покрай витрината на магазина. Светлорусата му коса бе прибрана под черна шапка, той носеше протрито кафяво кожено яке с яка от овча кожа, което беше или много скъпо, или много старо. Държеше голямо кафе в бяла чаша от стиропор и бяло хартиено пликче с нещо вътре.

„Аха! Да не би да е оръжие? — помисли си Джени. — Нечия ръка? Или обикновен печен геврек с крема сирене?“

— Хайде! — Джени скочи на крака и завлече Елиз извън магазина, проследявайки Лео надолу по 70-та до Парк авеню.

Лео никога не беше канил Джени у дома си, нито ѝ бе казвал къде живее. И когато тя го бе помолила да се разходят заедно днес, той беше отговорил, че не може, както всъщност правеше при половината от случаите, в които тя го попиташе. Той беше толкова *неуловим*, така че тя не можеше да устои да не го шпионира. Лео имаше любимо място за пиене на кафе на ъгъла на 70-та и Лексингтън авеню и вероятно живееше някъде наблизо. И така онази сутрин Джени беше измъкнала Елиз от леглото ѝ в седем часа, за да чака от другата страна на улицата срещу кафенето, докато той се покаже.

— Ей, виж — и Елиз посочи надолу по Парк авеню към една великолепа на вид сграда с портиер и навес в златисто и зелено. — Той влиза вътре! — Тя действаше така, като че ли цялата тази история с шпионирането на Лео беше напълно абсурдна, но сега се увличаше в нея. — Тук ли живее?

— Не знам — отговори Джени без дъх. Те продължиха надолу по пресечката до ъгъла, докато не стигнаха до един облян от слънчева светлина ъгъл. Джени се облегна на стената на сградата и зачака Лео да излезе оттам.

— И просто ще стоиш тук? — Елиз извади дъвки „Орбит“ от джоба си и предложи една на Джени.

— Какво лошо има? — Джени разопакова дъвката и отхапа половината, а другата част зави за по-късно.

— Ами ако той просто си седи вътре и гледа телевизия три часа. Може да умрем тук — оплака се Елиз.

Джени задъвка и мушна ръце в джобовете на черното си яке. Тя затвори очи и остави мартенското слънце да огрее лицето ѝ.

— По-топло е на слънце. Както и да е, какво друго трябва да правим? Във ваканция сме. Дори нямаме домашно.

Елиз не можеше повече да спори. Беше адски отвратително да си едно от децата от нейния клас, които не бяха отишли някъде на ски или на някой морски курорт за ваканцията. Поне Джени измисли какво да правят. Тя тръгна, когато видя русата глава на Лео да се подава от сградата, без шапка, без кафе и без бял плик.

— Хей — прошепна тя и бутна Джени по ръката.

Момичетата долепиха телата си до стената на сградата и наведоха глави, като се надяваха той да не ги забележи. Този път Лео водеше огромен бял дог на червена кожена каишка. Кучето носеше палто с яка „Бърбъри“, струващо три хиляди долара, което само богатите купуват за кучетата си, и малки розови кожени ботуши.

О, боже!

Джени просто не знаеше какво да мисли. Беше напълно объркващо за Лео, но в същото време и доста интригуващо. Никога не ѝ беше казвал, че има куче. Тя отново дръпна ръкава на Елиз.

— Хайде.

Те следваха Лео от разстояние, докато разхождаше кучето бавно по улицата. Беше замислен и оставяше кучето да души пожарните

кранове и бордюрите, където други кучета бяха пишкали. Тогава кучето се сви и изкара едно голямо изпражнение, Лео послушно се наведе и го взе с помощта на едно малко розово пликче, което извади от нещо като кутия с пликчета, прикрепена към каишката, след което го изхвърли в кошчето на ъгъла на 69-та и Медисън авеню. След това той отново се запъти с кучето по улицата до Парк авеню и влезе обратно в сградата.

Джени се облегна на същото слънчево място, напълно объркана от това, което беше видяла.

Елиз стоеше до нея, шумно дъвчейки дъвка.

— Хей, не знам дали е вярно, но нали знаеш онзи сайт, който постоянно гледам? — попита тя.

— Да?

— Ами, говореше се за онзи „карнавал“, на който са ходили всички богати момичета в четвъртък вечерта? И се споменаваха за едно момче, което било на партито, по описание отговаря напълно на Лео. Така че може би той е като онова момче милиардер и е твърде срамежлив да ти каже.

Джени потрепери. „Или може би се срамуваше твърде много от мен, за да ме заведе у тях и да ме запознае с родителите си“ — помисли си тя нещастно. Все още не беше напълно убедена. Лео не се държеше като богат сноб и ходеше в съвсем нормално училище. Ако той имаше наистина много пари, вероятно би отишъл в „Сейнт Джуд“ или в някой пансион в Ню Хемпшир, например.

— Ако е толкова богат, защо си купува кафе от магазина и разхожда собственото си куче? — обори я тя.

Защо кучето му носи яка, която струва повече от всяка дреха, която тя притежаваше? Боже, та Лео беше по-мистериозен отвсякога!

— Може би той е агент, който се представя за гимназиален ученик, за да разкрие мрежа за наркотици — предположи Елиз.

— И затова трябва да облича кучето си в розови ботуши като част от прикритието си, така ли? — каза Джени и насочи поглед към входа на сградата.

— Не мисля така.

Елиз подскочи няколко пъти, за да продължи кръвта ѝ да циркулира нормално.

— Ами може би това са специални кучешки ботуши, в стил „Джеймс Бонд“, с торпеда в тях, примерно.

— Правилно — изкикоти се Джени. Тя някак си хареса идеята Лео да е шпионин. — А той има и черен колан по карате и говори свободно около двадесет и три езика.

Елиз се наведе и завърза наново връзките на обувките си. Наистина започваше да ѝ става доста скучно.

— Кой, кучето ли?

— Не, глупачке! — възкликна Джени, не отделяйки очи от вратата. — *Лео*.

— Кой знае? — прозина се Елиз. Тя наистина имаше нужда да си легне отново, но все още тайно се надяваше, че двете ще се върнат в къщата на Джени, за да може да види Дан отново. Той беше толкова странен, по един много готин начин.

— Е, какво ще правим сега?

Джени извади другата половина от дъвката от джоба си. Изплю старата в хартийката и пхна новото парче в устата си. Въпреки че отказваше да си го признае, наистина обожаваше да шпионира Лео.

— Ще чакаме.

Е, поне се занимаваха с нещо и не скучаеха.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Момчетата и момичетата се справят различно

Забелязвали ли сте някога, че когато момчетата са стресирани, всичко, което искат да правят, е да играят видеоигри с часове или да отидат в парка и да ритат топка с други момчета? Когато ние, момичетата, сме депресирани, ставаме продуктивни. Правим чистка на гардероба си, излизаме на пазар за съвършено нова чанта, ходим на маникюр или пък да ни оформят веждите или да ни почистят зъбите. Да си седим спокойно е последното нещо, което искаме да правим, а нещото, което най-много искаме, е да сме в компанията на хора от противоположния пол. Момичетата, дори и да са нашите най-добри приятелки, се конкурират твърде много и само ще ни побъркват още повече, докато момчетата ни действат успокояващо. Но как ще сработи това, при условие че всички момчета са заети да се мотаят или да ритат топка? Имаме два варианта — или да си свалим половината дрехи и да създадем едно разнообразие, малко по-изкушаващо от кръгла, подскачаща топка, или да се опитаме да не се конкурираме толкова и да не подлудяваме приятелките си, а да се забавляваме с тях. Приемете го — след като сте се целували с момче, а това е нещо специално за вас, единственото, което ви се иска, е да се обадите на приятелките си.

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Аз съм само на тринадесет и когато говориш за неща като колеж, наистина ми изглежда твърде далечно. Но не и за моите родители. Това е всичко, за което говорят. Например, че ще ме водят на обиколка из

колежите през пролетната ваканция или че са ме записали на подготвителен курс за изпита *SAT*, който започва през април. Какво да им кажа, за да ме оставят на мира?

Писна ми

О: Хей, Писна ми,

Мисля, че всеки може да ти каже. Като че ли ни е малко напрежението, на което сме подложени. И знам, че ще прозвучи лудо, но ти препоръчвам малко обратна психология — винаги ми е помагала. Превърни се в ученичка, която не може да дочака колежа! Купи си всички пътеводители, облепи си стаята с плакати на колежи, поръчай си фланелки на колежи онлайн и си купи *CD* за изпита *SAT* и си го сложи да тече на екрана. Спри да гледаш телевизия. И ако родителите ти не се разтревожат и не те оставят на мира, опитай да се срещаш с някое момче, което е в колеж. Това ще проработи. Успех!

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Уча в „Смейл“ с онова момче, с което се мотае *Дж*, и е забавно, защото никой реално не го познава много добре. Той изчезва, след като удари последният звънец и никой повече не го вижда. Като че ли е призрак или нещо подобно.

Селин

О: Скъпа Селин,

Това, че е призрак, би могло да обясни нещата. Преди всичко призраците могат да профучават наоколо и да правят всякакви откачени неща. Но дали един призрак ще се притеснява наистина за училище? Между другото, много ми харесва името ти, ако това наистина е твоето име.

Интригантката

Наблюдения

Д си купува нов, черен костюм от кадифе на разпродажба в големия магазин „Ей Пи Си“, опитвайки се да изглежда като

французин и да си придаде стил за новата си работа. *В* пробва камуфлажни панталони в „Гап“ с новия си приятел с големия нос. Откога носи камуфлажни дрехи? *Дж* наднича от Парк авеню, носи бинокъл и смешна стара шапка. Да не би да си е изгубила ума? *Б* е в Сън Вали, пробва бански костюми и купува презервативи. Чакайте, нали трябваше да кара ски? Някой каза ли презервативи? *Н* кара претъпкан джип „Мерцедес“ с пияни руси мъже към шумен мексикански ресторант, също в Сън Вали. Не е ли гадно да те сложат за шофьор? И къде беше неговата приятелка — да не би вече да е извън полезрението му? Ау! Имам чувството, че всички се държат по възможно най-безобразния начин — както обикновено. Не забравяйте да ме държите в течение. Тази страница е за вас (когато не е за мен).

Знаете, че ме обичате
Интригантката

Д ОЗНАЧАВА ДЕЙСТВИЕ, КАКТО КАЗАХ, МОМЧЕ

Джобовете на новия костюм на Дан бяха все още зашити и неотворени, а мократа му коса беше добре пригладена и падаше тежко на челото му.

— Ало! — изкрещя той грубо по интеркома на офиса на „Ред летър“ на 11-та улица в Уест Вилидж. Цигарата, която беше пушил от метрото насам, беше изгоряла толкова бързо, че бе изгорила пръстите му. Той я изгаси на тротоара, като се надяваше, че от офиса на „Ред летър“ не го наблюдават неодобрително от прозореца. — Аз съм Даниел Хъмфри. Новият стажант.

Вратата с тежки решетки издрънча и Дан я отвори. Той потри потните си ръце о панталоните си, докато изкачваше стълбите. Вече можеше да види блясъка на светлините в офиса, да чуе почукването по клавиатурите, бученето на факс машините, ксероксите и принтерите и постоянния шепот на хора, говорещи по телефона. Той наближи най-горното стъпало и проучи обстановката в офиса, пълен със странни глави, наведени над бюрата си, говорещи по телефона и изглеждащи заети, заети, заети. Тънка хоризонтална червена линия разполовяваше белите стени и голямата стая изглеждала като обвита с червена панделка. Когато обаче хвърли бърз поглед, Дан успя да види, че линията беше сформирана от хиляди малки букви, оцветени в червено. Той се зачуди какво пише, но за да се доближи достатъчно близо, трябваше да се облегне на нечие бюро, а той не искаше да бъде неучтив.

Той почака някой да го поздрави и да го разведе наоколо — все пак някой го беше пуснал вътре, — но изглежда никой не го забелязваше.

Дори и в новия му луксозен костюм?

Той смени стойката си и шумно прочисти гърло. Нищо.

— Хм — опита се да заговори той човека, който седеше най-близо до него. Мъжът имаше тъмна, гладко пригладена назад коса и

носеше чиста, бяла риза с френски ръкавели, която падаше върху спретнато изгладени черни панталони — вероятно „Армани“ или „Гучи“. Имаше четири неотворени минибутилки с минерална вода „Сан Пелегрино“, наредени на бюрото пред него. — Тук съм, за да се видя със Зигфрид Касъл — му каза Дан.

Мъжът погледна нагоре и стрелна Дан с поглед.

— Pourquoi^[1]?

Дан се смръщи. Този не говореше ли английски?

— Защото съм новият му стажант.

Мъжът стана.

— Е, аз съм новият ти шеф. — И той подаде ръката си с дланта нагоре. — Зигфрид Касъл. Наричай ме Зиг, всъщност не, мисля, че трябва да ми казваш *сър*.

Дан не беше сигурен как да поеме ръката. Той я хвана рязко и я разклати нагоре-надолу, както би направил един нормален човек.

Зигфрид Касъл направи гримаса и отмести ръката си.

— Ти си поет, нали?

Дан кимна, а очите му се движеха нервно към другите служители в офиса. Сега всички гледаха него и студено го изучаваха. Тогава Дан забеляза, че пред останалите също имаше от онези зелени бутилки „Сан Пелегрино“, подредени на бюрата им. И всички бяха облечени в черно и бяло, точно както господин Касъл. Дан се почувства като откачалка в светлосинята си риза и сивия костюм.

— Да. Публикувах моя поема в рубриката за Свети Валентин в „Ню Йоркър“ миналия месец. Може би сте я видели? Нарича се „Мръсници“.

Зигфрид Касъл изглежда не го чуваше и Дан се зачуди дали имаше някакво съперничество между „Ред летър“ и „Ню Йоркър“. Може би беше извършил голяма глупост, споменавайки конкуренцията.

— Сега ще ти покажа моята изходяща пощенска кутия. Моята входяща пощенска кутия. Моите папки. Ще ти покажа моята купчина боклуци. Ксерокса. Телефона. Факса. Ти ще седиш тук. Ще те викам за разни неща. Обядваме в 13.30 часа в конферентната зала. Ти ще поръчваш нашата храна. — Той сочеше на различни страни из офиса и Дан осъзна, че господин Касъл нямаше да му покаже нищо друго или да го представи на някого. Обиколката беше приключила.

Телефонът звънна и Зигфрид Касъл седна отново и го посочи с лакиран пръст. Дан го вдигна.

— Здравейте. — Той трепна при мисълта, че трябваше да каже нещо по-професионално. — Мога ли да ви помогна?

— Кой, по дяволите, сте вие? — каза гласът отсреща с английски акцент. — Дайте ми Зиг, моля?

Дан подаде телефона на господин Касъл, който, както забеляза, имаше няколко посивели кичура и вероятно бе по-стар, отколкото изглеждаше.

— Мисля, че е за вас.

Дан седна на стола в ъгъла, срещу прозореца — предположи, че е неговият. Нямаше нищо на бюрото. Никакъв компютър, никакъв телефон. Дори никаква вода „Сан Пелегрино“. Чудеше се дали може да се разходи и да се представи на другите хора в офиса, но в действителност не искаше да ги притеснява, докато работят. Той хвърли поглед на червената линия с думи, изписани по стената, но колкото по се взираше в тях, толкова повече му се струваше, че се движат и се размиват. Той погледна кутията с изходящи писма на господин Касъл. На нея имаше писмо.

— Бихте ли желали да изпратя това по пощата? — попита той.

Зигфрид пъкна цигара в устата си и щракна сребрилата си запалка „Зипо“. Тогава хвърли незапалената цигара в кошчето под бюрото.

— Давай — каза той злобно, като че ли не можеше да дочака да се отърве от Дан. — Освен това искам хайвер. — Той извади столарова банкнота от джоба си. — „Гурме Гараж“ на Седмо авеню. Не белуга. Този черния в синята консервна кутия.

Като че ли *някой* знаеше за какво говори?

Дан взе парите и писмото и излезе. Нямаше марка на плика, а той нямаше представа къде е пощата, но със сигурност имаше някаква наблизо и той можеше да изпуши една цигара, докато я търси.

Десет пресечки по-надолу той все още не беше открил поща, а вече беше изпушил четири цигари на кея на река Хъдсън.

— Трябва да се връщам — каза си и хвърли цигарата във водата. Но как можеше да се върне с плика в ръка като пълен глупак, защото не можеше да намери откъде да купи марка?

Облегна се на парапета и преди да успее да спре и да помисли какво прави, той хвърли плика във въртящата се кафява вода. Пликът се задържа на повърхността за минута, промени цвета си в бежово, като се намокри, след което потъна.

Унс!

Дан се обърна бързо и закрачи през кея и нагоре по 11-та улица. Може би, когато се прибереше вечерта вкъщи, щеше да потърси онлайн и да открие най-близката поща до редакцията на „Ред летър“. Все пак колко ли важно бе онова писмо?

Той пхна ръце в джобовете си, усети сгънатата стодоларова банкнота и си спомни за хайвера.

— По дяволите.

В „Гурме Гараж“ имаше купища черен хайвер в консерви и около осем вида със сини етикети. Дан грабна най-скъпия и се отправи към касата.

— Дан?

Той се обърна. Беше Елиз, приятелката на Джени. Тя носеше дълга около метър франзела и имаше брашно по лицето. Всъщност изглеждаше сладко, с изключение на това, че бе по-висока от него.

— Какво правиш тук? Джени каза, че днес започваш новата си работа.

Дан посочи малката консерва хайвер, която се придвижваше по черната лента към касиерката. Как нещо толкова малко можеше да струва седемдесет и четири долара?

— Шефът ми ме изпрати да купя някои неща.

Елиз го гледаше, докато плаща хайвера със стодоларовата банкнота, след което прибра кутията и рестото в джоба на непромокаемото си яке „Ей Пи Си“.

— Леле — въздъхна тя впечатлена. — Ами, както и да е, аз само отивах към новия ти офис да ти донеса бисквити. Бях отегчена и си помислих, че може да искаш една почерпка за първия си работен ден. — Тя се усмихна срамежливо и плати за франзелата. — Аз винаги пиша по-добре, когато имам нещо вкусно за хапване.

Дан не беше сигурен какво да мисли.

— Трябва да се връщам — каза ѝ той и отвори вратата навън.

— Добре. — Тя повървя с него до ъгъла с франзелата под ръка. Имаше брашно по цялото ѝ черно вълнено палто. — Имам нужда от

такси. Тъкмо купувах хляб на майка ми. Семейството ни практически живее на кока-кола и франзели. Моят баща нарича това задоволителна диета.

Дан се усмихна. Диетата работеше. Елиз беше доста слаба. Той я погледна бързо на студеното обедно слънце. Елиз му беше донесла бисквити. Тя имаше готини лунички и беше слаба и висока и носеше франзела под мишница. С черното си палто и черни ниски обувки като за балет, тя приличаше на францужойка и би ѝ подходило да бъде муза за някоя поема. Той определено можеше да напише стихотворение за нея.

Тя размаха франзелата към едно минаващо такси.

— Хей! — Таксито спря и тя се обърна да каже довиждане. — Джени и аз може да гледаме филми по-късно. Може би ще се видим у вас?

Дан направи стъпка към нея.

— Имаш брашно на бузата. — Той го почисти с палец и тогава я целуна точно там. — Ето така.

Устните ѝ се удължиха в плаха усмивка.

— Благодаря. — Таксито наду клаксона си. Тя уви франзелата по-плътно под мишницата си. — Оставих бисквитите на бюрото ти. Хубави са, мисля. Ами добре, доскоро — добави тя преди да скочи на задната седалка на колата.

Малка миньонка, започна да съчинява Дан на път към офиса. *Сладка кокетка*. Дори не беше сигурен, че това бяха френски думи, но те звучаха като една флиртуваща малка францужойка, която носеше хляб под мишница и му бе донесла бисквити. Такова момиче, за което би написал песни или поеми и което целуваш по бузата. Елиз беше само на четиринадесет все пак. Тя не беше Мистъри Крац, но очевидно го обожаваше и поне беше *наоколо*.

Той запали друга цигара и с бавна крачка се запъти обратно към офиса. Дотук тази нова работа не беше зле.

Стига да стоеше извън офиса.

[1] Защо? (фр.) — Бел.ред. ↑

В ПОМАГА НА РОДИТЕЛИТЕ СИ ДА ОТКРИЯТ ИЗКУСТВО

— Виж, татко, стара шейна — извика Ванеса. Тя беше направила грешката да спомене колко стари вещи изхвърлят хората на тротоара в Ню Йорк — всъщност тя самата беше намерила чифт здрави старомодни кънки именно по този начин — и сега обхождаше улиците на Уилямсбърг, като им помагаше да търсят богатства, които да бъдат тяхното намерено изкуство.

Арло се затътри към червената пластмасова шейна и я вдигна. Беше пукната в средата и беше облепена с дебели стикери на костенурки. Дъното ѝ беше изцапано и с променен цвят от изхождането на някое куче.

— Може да мирише — предупреди Ванеса.

Арло сви рамене и я пусна в черната метална пазарска количка на Руби. Вече бяха намерили синя пластмасова купа за рибки, бяла шапка на готвач и пепелник, направен от кабарчета.

— Нуждаем се от нещо голямо — каза Габриела, щом продължиха. — Нещо дълбоко.

Ванеса ги последва неохотно, чудейки се какво имаше предвид майка ѝ. Друг кон? Ренде за сирене със свръхразмери? Тя ритна смачкана празна кутия от сок и седна на една малка веранда, докато майка ѝ и баща ѝ разговаряха със собственика на стар пикап, паркиран пред къщата. Той изглеждаше като колиба на рибар наскреж купчина складове. Майка ѝ се приближи и седна до нея.

— Арло си намери сродна душа — отбеляза тя и се усмихна на съпруга си отдалече. — Мисля, че ще се позабави.

Днес Арло носеше вълненото си пончо върху къси панталони и обувки за тенис без чорапи. Коленете му бяха синкавобели и изпъкнали, а пиццалите му бяха контузени от работата в неговата ковачница във Върмонт, в която правеше телефони от железата на ръчни колички или от еленови рога. Ванеса се удивяваше, че баща ѝ

винаги си намираше някой, който да го погледне по начина, по който го правеше майка ѝ. Говорим за сродни души!

— Е, какво стана с твоя прекрасен рошав малък приятел? — попита Габриела. Тя издърпа гумения ластик от края на дългата си сива плитка и прокара боядисаните си в боя пръсти през косата си.

Ванеса направи гримаса. Една от причините да си бръсне косата бе, че косата на майка ѝ я отвращаваше.

— Имаш предвид Дан?

Габриела се приближи и започна да разтрива врата на Ванеса отзад. Ванеса трепна — тя мразеше да я докосват без предупреждение, — но майка ѝ не забеляза неудобството ѝ.

— Винаги съм мислила, че вие двамата ще се навиеете да се ожените някой ден. Напомняте ми на Арло и мен.

Ванеса обви ръце около коленете си, докато траеше масажът.

— Дан се включи в полицейските сили — каза тя с ясното съзнание колко много родителите ѝ ненавиждаха придържането към закона.

— Шегуваш се. — Габриела се отдръпна от врата на Ванеса. Тя раздели сивата си коса на три плътни кичура и започна да сплита плитката наново. — Той беше удивителен талант. Рядко срещано, отдадено на красотата възприятие. И беше толкова лоялен.

Лоялен? Вероятно не.

— Ха! — ядоса се Ванеса. Дан нямаше да е доникъде, ако не беше признала колко добра е поемата му и не я беше изпратила на „Ню Йоркър“. — Всъщност Дан няма да става полицаи — призна тя. — Той просто престана да бъде мил. Все едно е добре да ходиш с всички, стига от това да излезе добро стихотворение. — Тя погледна майка си, за да види дали този коментар бе уловен. — Той е глупак — добави тя.

— Истинските художници винаги са били обвинявани, че са глупаци — въздъхна Габриела. — Не трябва да си толкова груба с нас. — Тя пристегна края на опашката си с ластика от връзка броколи, която Руби бе сготвила миналата вечер. — Знаеш ли кои са истинските глупаци?

— Кои? — попита Ванеса и стана. Баща ѝ се задаваше към тях с миризлива стара мрежа за риболов в ръце, хилейки се нетърпеливо, като че ли не можеше да дочака да се изфука с нея.

— Семейство Розенфелд — отвърна майка ѝ. — Онова, което Пилар каза предната вечер — че дори не се занимава с рециклиране?!

Както и голяма част от нас.

— Джорди е мил — осмели се да каже тихо Ванеса.

— А и тези очила, които носи? Те сигурно струват колкото нашата кола! Ако питаш мен, по-добре да беше похарчил парите за корекция на носа си.

Виждате ли, дори и мирно настроените, откачени хипита не могат да устоят на малко гадни клюки.

Ванеса се изсмя. При условие, че родителите ѝ караха „Субару“, което беше по-старо от нея, очилата на Джорди вероятно струваха *малко* повече от тяхната кола. И щом майка ѝ толкова много ненавиждаше семейство Розенфелд, тя не можеше да дочака да види кого бе поканила на представянето на Руби по-късно тази вечер.

Може би някое момче със скъпи очила и дълъг нос?

ЧУДЕСНА ИДЕЯ НА БЮРОТО НА СТАЖАНТА!

Когато Дан най-накрая успя да стигне в офиса, той отново нахлу вътре и откри, че мястото е напълно празно. Той остави рестото от хайвера на бюрото на Зигфрид Касъл и мина покрай бюрата надолу по един къс коридор. В края на коридора имаше затворена врата. Дан успя да чуе гласове от другата ѝ страна. Той почука леко.

— Влез — заповяда Зигфрид Касъл.

Дан отвори вратата. Персоналът на „Ред летър“ се беше настанил около конферентна маса, ядеше бисквити и пиеше вода „Сан Пелегрино“ от онези малки зелени бутилки, които всички, изглежда, много харесваха. Копие от новата кратка биография на Мистъри Крац, преведена на немски, лежеше в средата на масата. Корицата беше бяла със снимка на фламинго на нея. Но не на цялата птица, а само на краката ѝ, като единият беше свит в коляното.

— Мислехме, че няма да се върнеш с хайвера, за да можем да се насладим още на твоите бисквити — обясни Зигфрид Касъл. Той кимна към дребната жена на средна възраст, която седеше до него. — Това е Бетси. Това е Чарлс. Това е Томас. Това е Ребека. Бил, още един Бил и Рандолф — каза той като продължи из стаята, представяйки всеки с нелепа бързина.

Второто име на Дан също беше Рандолф и той го ненавиждаше. Той кимна и се усмихна учтиво. Всички бяха облечени точно като господин Касъл — в изгладени бели ризи с френски ръкавели. Като че ли поддържаха някакъв култ.

— Извинявам се за закъснението. Имаше доста дълга опашка в пощата — излъга той.

Обикновено не лъжеше и не изхвърляше писмата на хората, но нещо го накара да се разбунтува за това, че имаше работа.

— Както и да е, заповядайте. — Той остави консервата с хайвер на масата пред господин Касъл.

Известният редактор отлепи етикета от кутията и го залепи на масата, след което запрати хайвера в кошчето за хартия близо до вратата.

Моля?

Дан не беше сигурен дали да седне, или не. Очевидно имаха някаква среща и очевидно беше купил грешния вид хайвер, така че...

— Е, кажи ни какво мислиш за Мистъри Крац — прекъсна мислите му господин Касъл. — Всички тук мислят, че тя е като пророк, дори и жените! — Хората около масата се засмяха похотливо.

— Тя е луда секс богиня — извика Рандолф с пълна с бисквити уста.

Дан все още стоеше прав и се задушаваше в палтото си. Той седна на свободния стол до господин Касъл и се втренчи в празната чиния, където бяха бисквитите на Елиз.

— Мистъри и аз сме много добри приятели — каза той тихо. — Тя е много... *преуспяла*.

Хората в залата отново се изсмяха силно. Изведнъж Дан усети, че той не беше единственият там, който беше спал с Мистъри.

— Тя също е и добра поетеса — отбеляза Ребека. Имаше изострени като на елф уши. — Не мога да повярвам, че никога не е ходила на училище.

— Едно дете без родители, което никога не е ходило на училище и е отгледано от вълци, ще направи каквото и да е и по-късно ще напише за това. Нищо чудно, че вече е известна — отбеляза Зигфрид Касъл замечтано. Той нахвърля нещо на лилавия тефтер, който беше пред него на масата.

Дан си играеше с конците на джобовете на панталоните му. Не беше сигурен за какво е тази среща. Нуждаеше се единствено от една цигара и чаша кафе и да напише стихотворението за Елиз преди да забрави какво е искал да каже.

Той посочи немското копие на биографията на Мистъри.

— Не съм прочел все още нейната книга, но съм сигурен, че е добра.

Зигфрид Касъл все купчина листи от пода и ги хвърли на масата пред Дан.

— Всичко това е боклук и рядко вземаме нещо по милост. Но искам да го прочета все пак.

Дан погледна купчината. Винаги си беше мислил, че всичко в „Ред летър“ се случва с покорство и отстъпки.

— Тогава как го правите?

Всички се засмяха.

— Глупаво момче. Ние молим наши приятели да пишат разни неща или пък намираме неща, които харесваме, написани по стените на баните — заяви господин Касъл, като че ли това беше най-очевидното нещо на света.

Дан вдигна листите.

— Искате ли да сложа настрана онези, които сметна за добри? — попита той объркан.

— Просто ги прочети и след това ги изхвърли! — извика Зигфрид Касъл, а лицето му почервения от яд. — Вън! Вън! — изкрещя той, сочейки вратата. Той взе празната чиния от бисквити от масата и я бутна към Дан. — Вън!

Дан се втурна навън, с чантата и поемите под ръка, и се отправи към празното си бюро. Цялото му тяло трепереше и той се разтревожи, че може да се разплаче. Вместо това започна да прелиства и да изчита купчината поеми. Някои от тях бяха направо ужасни, но други бяха оригинални и направо чудесни. Той мислеше да попита господин Касъл защо мисли, че нещо не е наред с тези стихотворения. Или по-добре беше да остави тези, които хареса, във входящата пощенска кутия на господин Касъл с бележка да ги преразгледа. Но тогава отново си каза, че колкото по-малко се занимава със Зигфрид Касъл, толкова по-добре.

Когато се окопоти, извади празен лист хартия от многото до принтера и щракна химикалката си. Нахвърли първите няколко реда от стихотворението, които цял ден витаеха в главата му:

*Дребна женичка, сладка кокетка,
вкусих бисквитите, хляба,
които ти ми донесе.*

Последния ред му звучеше познато, като че ли го беше използвал в някое друго стихотворение. Той скръсти крака и се замисли, при което чу звука на шуртяща вода от тоалетната. И реши, че може да

отиде по малка нужда. Да пикае и след това да довърши поемата си. Той стана, за да отиде до тоалетната. На стената имаше надписи на латински, с червено мастило, но не можа да ги разчете.

Когато се върна на бюрото, листът с неговата поема беше изчезнал, но целият персонал все още беше в конферентната зала.

Дан не се осмели да тършува. Той можеше само да се надява, че тази част ще бъде публикувана в следващото издание на „Ред летър“ под името „Анонимен“. В крайна сметка той можеше да пусне слуха, че поемата е негова, а литературният свят щеше да се разшуми за повече информация. Той щеше да издаде книга, или може би десет книги, и да стане световноизвестен, точно като Мистъри Крац.

Е, може би не чак толкова известен.

Л, ЗАГАДЪЧНИЯТ МЪЖ

Джени и Лео си държаха ръцете по време на целия филм и продължиха, докато не излязоха от киното. Джени дори не беше обърнала внимание на филма. Всичко, за което можеше да мисли през цялото време, бе: „Той ще ме заведе у тях след това. Само на пет пресечки сме от голямата сграда с портиер на Парк авеню. Ще се запозная с кучето му, с майка му и личния ѝ треньор, и десетте им прислужници...“

— Мислех си да се разходим до „Гугенхайм“ — Лео ѝ отправи усмивка, която показваше пукнатия му зъб.

„Ако беше такъв паралия, тогава защо родителите му не го бяха завели на зъболекар да му оправят зъба?“ — зачуди се Джени. И все пак тя се радваше, че не го бяха завели.

— Минава осем. Музеите не са ли затворени по това време?

— Веднъж в месеца работят и през нощта — обясни Лео. — И е много по-готино, защото виждаш картините, когато навън е вече тъмно.

Ако Джени разсъждаваше правилно, щеше да помисли, че това е най-доброто нещо, което някой някога е казал. Първо, колко страхотно беше, че двамата, тя и Лео, бяха увлечени по изкуството и музеите? Второ, колко хубаво беше, че той знаеше за тези вълнуващи нощни събития и че искаше да я заведе на едно такова?

Но единственото, за което си мислеше тя, беше: „Той няма да ме заведе у тях! Какво ми има? Какво му има? Каква е неговата история?“.

— Имаш ли домашни любимци? — настоя тя подозрително, докато пресичаха Второ авеню и се отправиха на изток към Пето.

— Домашни любимци? Не. Защо? — Лео сложи ръка на раменете ѝ. — Бррр. Не ти ли е студено? Искаш ли моя шал?

Още един стоплящ сърцето романтичен жест, но забеляза ли го тя?

„Никакви домашни любимци? — замисли се Джени, твърде разсеяна, за да усети студа. — Но защо му е да лъже? И как така се

опитва да смени темата на разговора толкова бързо?“

Музеят „Гугенхайм“ се извисяваше в призрачен силует, наподобяващ гърне, надвиснало над тях в тъмата. „Целувка, целувка“, призоваваше едно знаме, развяващо се над входа на музея. Лео се изчерви, когато забеляза, че Джени гледа към него.

— Хайде, нека да влезем.

Джени отвори чантата си, за да плати своя билет за вход, но Лео ѝ направи знак да остави портмонето си.

— Няма нужда. Аз членувам тук. Може да влезем свободно.

Членува? Добре, добре, добре. Не беше ли казала Елиз, че Лео е бил забелязан на онази благотворителна вечер в музея „Фрик“ в четвъртък вечер? Вероятно семейството му притежаваше „Гугенхайм“.

Те тръгнаха към залите на музея по отдели и се спряха пред първата изложена картина. Това беше „Рожден ден“ на Марк Шагал, картина на жена, която държи букет цветя и целува мъж, който лети във въздуха над главата ѝ. Жената изглеждаше, като че ли е правила нещо скучно, като например да слага масата, когато мъжът се е спуснал неочаквано и е уловил устните ѝ с неговите.

— Обожавам синьото — каза Лео, докато изучаваше картината. — Човек би си помислил, че синьото ще я направи по-студена, но не е така. То ѝ придава топлота.

— Аха. — Джени не чу и дума от това, което каза той. Тя изучаваше профила му, косата му, дрехите, обувките, ноктите на пръстите на ръцете, като търсеше някаква следа, някакво обяснение.

Лео я погледна, като се изчерви отново. Взе ръката ѝ.

— Мога ли да те целуна? Имам предвид, преди да погледнем следващата?

Ако досега не беше обръщала внимание, сега го направи.

— О! Ммм. Разбира се. — Джени отстъпи назад и почти загуби равновесие.

Лео хвана ръката ѝ по-здраво.

— Държа те.

Джени му позволи да я придърпа към себе си и тя вдигна поглед, за да срещне неговия. Какво направиха след това, въобще не бе тайна, въпреки че тя се зачуди къде се беше научил да се целува толкова добре.

Ако само можеше да спре да мисли толкова много.

ОНЗИ СКУЧНИЯТ, ДЕТО ЩЕ УЧИ ПРАВО, ИЗГЛЕЖДА ДОСТА СЕКСИ

— Да знаеш, че той наистина те харесва, щом е изминал целия този път в такава нощ — прошушна Руби на ухото на Ванеса точно преди да започне представянето на групата ѝ *Sugar Daddy* в понеделник вечер.

— Той е тук само заради музиката — отвърна Ванеса саркастично.

Джорди Розенфелд стоеше на вратата на тъмния, претъпкан клуб, без дори да разкопчае зеления си анорак за ски „Колумбия“. Странно дългият му нос беше зачервен и бе протекъл от студа, а светложълтото му поло и сиво-кафявите панталони изпъкваха като диско светлини на фона на облечените в черно местни хора от Уилямсбърг.

Обикновено видът на момче като него навярно щеше да я накара да се свие, но що се отнася до това, на Ванеса не ѝ пукаше колко жълто беше полото му. И носът му всъщност беше някак привлекателен и го отличаваше от другите, ако го погледнете от различен ъгъл. Тя стана и му помахаше.

— Здравейте, госпожо Ейбрамс — поздрави той Габриела. — Как сте, господин Ейбрамс?

Родителите на Ванеса бяха облечени еднакво: с тениски с надпис *Greenpeace*, тесни черни гамаша, платненки „Биркенсток“ с бели чорапи във формата на фуния. Биха могли да бъдат творби в една от своите изложби.

Натюрморт с хипи особняци.

Габриела стрелна дъщеря си с поглед, който изразяваше едновременно объркване и учудване.

— Здравей, Джорди. Ванеса не ни каза, че ще идваш тази вечер.

— Може би защото исках да го запазя в тайна. — Ванеса се усмихна на Джорди някак примамливо, което всъщност си беше съвсем нормално, тъй като тя не се усмихваше много.

Джорди разкопча якето си и седна до нея.

— Завърших доклада си.

— Тогава заслужаваш питие — му каза Ванеса. Тя даде знак на бармана, като потупваше носа си и дърпаше ушите си в поредица от превземки. *Sugar Daddy* свиреха доста често във „Файв енд Дайм“, на практика това бе техният втори дом. Ванеса дори имаше връзка с предишния барман, който сега се бе отдал на рафтинг спускания в Нова Зеландия.

Барманът дойде да види какво иска новият приятел на Ванеса.

— Имате ли бейлис? — попита Джорди.

Арло наблюдаваше членовете на групата, които тестваха звуковата уредба. *Sugar Daddy* се състоеше от четири ирландски момчета с бледи лица и някак блуждаещи очи, и Руби, която викаше и твърде много си въртеше задника, въпреки че не беше главният певец.

— Да ядеш фъстъци — каза Руби тихо на микрофона си, като изпробва звука. Изключително горд, Арло се ухили.

Габриела стана и се запъти към тоалетната.

— Надявам се скоро да започнат. Арло и аз обещахме на тези приятни хора да ги чакаме в метрото, за да попеем с тях в полунощ.

Барманът донесе чаша с нещо като тъмно мляко с лед и Джорди отпи една глътка.

— Харесва ми — протичко отвърна той.

Габриела се върна от тоалетната. Беше сплела наново дългата си сива коса и я беше вдигнала нагоре с фиба в стил Хайди. Беше си сложила червило, нейната версия за грим, и си беше свалила чорапите във форма на фуния.

Светлината постепенно намаля и Руби започна да вие на микрофона и да дрънка на китарата си. После бандата избухна с едно от основните си парчета: „Канада е бъдещето“.

Джорди се огледа из претъпкания бар, а огромните му тесни ноздри направо горяха. Ванеса забеляза, че от яката на жълтото му поло стърчи етикет, на който пишеше „Произведено в Китай“.

Габриела го посочи.

— Знаеше ли, че повечето текстилни изделия, произведени в Китай, са изработени от тайландски затворници, които са били измъчвани и оставяни да гладуват?

Джорди се втренчи в нея.

— Твоята риза е направена от жертвите на масовата търговия — поучи го Габриела.

Ванеса знаеше, че в думите на майка ѝ има частица истина, но ризата на Джорди беше достатъчно грозна, така че не беше нужно да разговарят къде е била направена.

Sugar Daddy засвириха един от популярните си дълги джазови рефрени. Руби викаше наред със звука на барабаните нещо за смотаняците в миниванове.

— Не знаеш колко разочарована бях, като чух майка ти да казва, че не рециклира — каза Габриела вяло. — Мислех си, че ти и семейството ти бихте могли да дойдете във Върмонт за малко отдих. Там е толкова чисто, може да им припомни кои са важните неща.

Джорди се усмихна учтиво.

— Ще им кажа. Но в действителност единствената причина родителите ми да не рециклират, е, че сградата, в която живеят, има пещ за горене на отпадъци и е много по-лесно да изхвърлиш всичко в шахтата. Аз обикновено карам на спагети с овче месо, с вкус на скариди и кафе, така че не трябва да рециклирам нищо.

Габриела го погледна и в погледа ѝ се четеше тревожност.

Ванеса се ухили. Да, Джорди беше антихрист и ставаше все по-готин и по-сладък с всяка изминала минута. Тя приближи стола си малко по-близо до неговия, докато *Sugar Daddy* изгърмяха с едно от техните чудати парчета с множество подскоци на сцената.

Ванеса се наведе и прошушна в ухото на Джорди:

— Всеки момент ще те целуна.

Крайчецът на устните му се надигна леко и той отпи глътка бейлис.

Габриела сбута Арло по крака с палеца на своя.

— Ела да танцуваме, скъпи. Имам нужда да изпусна парата.

Но Арло беше толкова заплепен от музикантите, че по ъгълчетата на устата му се стичаха лиги. Ванеса си помисли, че той изглежда като бебе, което гледа цирк за първи път.

Тя се приближи още по-близо до Джорди и надигна глава, но се наведе малко, за да избегне сблъсъка с неговия нос.

— *Сега* ще те целуна — прошушна тя, преди майка ѝ да успее да измъкне Арло от мястото му.

Тогава притисна устни към неговите, усещайки ликъора и разликата между това да целува него и Дан. И се оказа някак... сладко.

СЕКСЪТ Е ПО-ХУБАВ СЛЕД СКИ

— Сигурна ли си, че не ти е студено? — Серена попита Блеър за четвърти път. Блеър носеше само розовото си горнище на бански „Ерес“ под белия кашмирен пуловер и черни еластични панталони „Мис Сиксти“.

Това не можеше да се приеме като висша проява на вкус за планинска екипировка, но всичко зависи от представата ви за такава.

Блеър се облегна на рамото на Ерик, като направи пореден опит да притисне петата на ски обувката си в ски автоматите.

— Скъпи, няма да влезе. — Тя се усмихна сънливо, докато Ерик коленичеше, за да ѝ помогне. Той носеше мъхесто вълнено яке „Патагония“ върху прекрасен пуловер „Аран“, ръчно плетен, и черни тесни панталони за ски спорт, които очертаваха дългите му секси бедра. Не, съвсем не ѝ беше студено, но добре, че попита.

Серена ровеше из снега с върха на ските си, нетърпелива да се спусне по склоновете и да се отдалечи от това, което щеше да се случи между големия ѝ брат и най-добрата ѝ приятелка. Беше някак готино да гледаш как Ерик се преструва, че не знае, че Блеър флиртува с него. Но, от друга страна, не беше.

Серена закопча възголемия, но секси бледолилав цял ски екип „Елис“ до брадичката си и нахлупи сивата си кашмирена шапка така, че да скрие ушите ѝ. Ако Нейт не дойдеше скоро, тя щеше да поеме към открития лифт сама. Имаше цяла планина, пълна с момчета, които само чакаха да се влюбят в начина, по който тя променяше посоките. И трябваше само да отиде там.

— Добре. — Ерик стана и извади свръхголемите си черни кожени скиорски ръкавици. — Сега как е?

Блеър се опря на щеките си и сви колене напред-назад като танцьор в дискотека.

— Ами добре — посмя да каже плахо. — Но какво ще стане, ако падна?

Ерик намести слънчевите си очила „Скот“ на носа си. Изглеждаше така, все едно е карал ски през целия сезон, въпреки че току-що беше пристигнал.

— Няма да те оставя да паднеш — обеща ѝ той е усмивка, в която се четеше, че ще ѝ държи ръката по време на цялото спускане из планината.

Серена ококори очи и смъкна очилата си „Смит“, готова да ги захвърли и да остави бележка на Нейт при служителя на открития лифт. Точно тогава видя златистата му шапка да се подава в далечината на снежната пътека, заедно със сноуборда му с листо от марихуана и ските на Джорджи, подпрени без усилие на силните му като строител на лодки рамене. Джорджи беше до него, с дългата си почти до кръста черна коса, която се развяваше назад като наметало. Тя носеше тъмносин гащеризон с ивици кожа от норка, който изглежда беше направен от Том Форд точно като за нея. Дори шапката и кафявите ѝ кожени скиорски ботуши бяха украсени с кожа от норка.

— Тя е по-красива, отколкото си спомням — каза Серена тихо, но Блеър беше твърде заета да се преструва, че стомахът ѝ не се е присвил при вида на Нейт и неговата нова приятелка, че да я чуе въобще.

Когато бяха все още твърде далече от двете момичета, Нейт вдигна ските над рамото си и той и Джорджи се запътиха към тях, без да бързат. Тогава започнаха да се спускат, като караха грациозно през снега като състезатели по фигурно пързалане.

— Хей, радваме се да ви видим. — Нейт беше прекарал половината нощ да гледа как голата Джорджи и холандският отбор по сноуборд обръщат една след друга чаши ликьор „Йегермайстер“ и умираше за сън. Сутринта не можеше да е дошла толкова скоро.

— Уау! — възкликна Джорджи, когато видя Блеър. — Ти си смела.

Блеър хвърли критичен поглед на Джорджи и си разкопча пуловера.

— Благодаря — отвърна тя, въпреки че не бе съвсем сигурна какво точно е имала предвид.

— Имам същия в бяло — каза Джорджи, посочвайки горната част на банския на Блеър.

И Ерик, и Нейт се загледаха в малкия, но красив бюст, като си представяха колко по-добре би изглеждал по-големият и по-красив бюст на Джорджи в бялата версия на този бански.

Ерик подаде едната щека на Блеър.

— Хайде, ще те тегля след себе си.

О, колко *мило!*

Те тъкмо щяха да се присъединят към дългата колона за открития лифт, когато Чък Бас долетя с новия си сноуборд „Бъртън“.

— Здравейте — поздрави ги той. — Събирах указания на площадката за сноуборд от холандския тим. Тези момчета са върхът!

Петимата наблюдаваха как Чък се плъзга из опашката от скиори от ски училището, прекъсвайки останалата част от колоната.

— Хайде — извика той. — Имам пропуск на ски инструктор!

Никой от тях не искаше и да знае как Чък се беше сдобил с пропуск на ски инструктор. Те дори нямаха нищо против да карат ски с него, стига да накъсват колоните от скиори.

Това бе целта, към която се бе устремил.

Всички главни лифтове в курорта бяха с доста скоростни кабинки, които качваха по четири човека наведнъж в планината. Серена и Джорджи бяха първи в редицата и въпреки че на Блеър изобщо не ѝ беше приятно да кара до Джорджи, тя нямаше как да извика „Спри!“, когато Ерик се присъедини към тях.

Хоп! Седалките на открития лифт се спуснаха под дупетата им и ги издигнаха със ските им във въздуха.

— Ура! — извикаха Серена и Джорджи едновременно!

— Уау! — Блеър стисна здраво ръката на Ерик. Дори и след всичките тези години каране на ски, откритите лифтове все още я караха да се изнервя.

Нейт и Чък бяха точно зад нея, сноубордовете им се удариха, докато сядаха на седалката.

— Имате ли трева? — Чък разкопча горния джоб на бляскавия си тъмнолилав ски костюм с чудата яка от лисича кожа, която можеше да се сваля, и извади една плоска сребриста бутилка. Предложи я на Нейт. — Бренди?

— Вече не се напушвам — твърдо отказа Нейт и погледна изкосо ботушите на Чък. Те бяха точно като неговите, но сноубордът му беше яркорозов с думите „Чикита Банана“, изписани на предната част. Това

определено беше сноуборд на момиче и Нейт някак си подозираше, че Чък е облякъл женски ски екип. Това дори не можеше да се приеме за хомосексуално, то просто си беше странно.

Точно пред тях, над шапката от норка на Джорджи, във въздуха се издигаха кълба от дим. Нейт можеше само да се надява, че останалите ще бъдат достатъчно съвестни да не я оставят да прави нещо незаконно на ски лифта.

Чък извади една цигара „Марлборо“ иззад ухото си и я запали. Очертанията на челюстите му бяха потъмнели от черна брада и изглеждаше, като че ли той си пускаше някаква пробна коса по лицето.

— Чух, че Блеър и твоята нова приятелка са имали големи пререкания за теб в клиниката в Гринич.

Нейт махна с ръка, за да разкара дима от цигарата на Чък. Той се любуваше на заострените върхове на прекрасните тъмозелени борове, издигащи се над меката бяла постеля от сняг под тях. Димът само разваляше удоволствието.

— Също чух, че Джорджи и Серена са ходили на сноуборд училище заедно в Ню Хемпшир и ги изгонили по едно и също време оттам. Били хванати да го правят. Ето това. — Чък се хвана за чатала и разклати таза си на седалката, с отвратително изплезен език.

— Съмнявам се — каза Нейт, въпреки че не беше много сигурен. Всъщност той никога не беше чувал цялата история защо Серена е била изгонена от „Хановер академи“ в началото на учебната година и едва ли знаеше нещо за Джорджи. Двете момичета не бяха показали признаци, че се познават, но често момичетата запазваха спокойствие, докато не им се удадеше шансът да разговарят и да изяснят нещата.

Нагоре пред тях Джорджи и Серена палеха втора цигара.

— Пуша само от тези на лифта — обясни Джорджи с вида на някой, който пуши нещо различно на всяка височина. — Те са по-вкусни тук горе.

— Ммм — вдиша Серена. И се обърна да погледне Нейт и Чък. Нейт се беше втренчил право напред, а Чък пушеше и дърдореше. — Каква сладка двойка — пошегува се тя.

Джорджи се изсмя.

— Виж, дори Чък мисли, че Нейт е готин.

Блеър не каза нищо, но тайно се надяваше шапката на Джорджи да се запали и тя да падне на земята в купчина горяща козина.

Серена показа на Нейт среден пръст. После му се ухили и му прати целувка. Джорджи се обърна и направи същото, но по обратен ред.

— Знаете, че ни обичате — извикаха двете момичета.

Блеър плъзна ръка по тази на Ерик, докато седалката се отправяше към стръмния склон за спускане и началото на пистата. Слизането от лифта беше дори по-лошо от качването.

— Запази си съветите и се дръж за мен — нежно я посъветва Ерик.

Тя постъпи така, както ѝ беше казано, като се държеше здраво за ръката му, докато се спускаха по склона рамо до рамо. Тогава Ерик направи един хубав лек завой и спря ските си. Блеър се заби в него и падна тежко на задната част на ските си.

Оф!

Ерик я хвана и бързо я изправи, придържайки я в силните си спокойни ръце.

— Не се притеснявай, никой не видя.

Блеър се изкикоти. Боже, очите му бяха сини. И беше толкова... *способен*. Тогава ѝ стана ясно. „Ще го направя за пръв път с Ерик на тази екскурзия!“ Защо пък не? Познаваха се от цяла вечност. Връзваше се перфектно.

Перфектно бе и че носеше горнище на бански в снега.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

За онзи слух, дето се носи...

Като че ли е само един. Но вие знаете за какво говоря. Някои хора очевидно казват, че някаква руса ученичка от по-горните класове, която била изгонена от „Хановер академи“ през октомври, не е била сама в този скандал. Тя е имала съучастница: едно безсрамно тъмнокосо момиче от Кънектикът. Ами, направих някои проучвания и изглежда, споменатото момиче от Кънектикът било записано в „Хановер“ за кратко време, въпреки че датата и обстоятелствата около нейното заминаване са неясни. Тя е сменила шест училища за четири години и откакто е заета в клиниката за рехабилитация, не изглежда, че скоро ще завърши гимназия. И не изглежда, че са най-добри приятелки или нещо подобно, тъй като никога не са се движели заедно в града. Засега нека кажем само, че си заслужава да се проучи повече. И повярвайте ми, аз ще проуча.

Вашите имейли

В: Хей, Интригантке,

Моето семейство прекарва всяка пролетна ваканция на Хаваите, защото имам четирима малки братя, които обожават да карат сърф — знам, животът ми е ад. Е, беше ад. Сега не е чак толкова зле. Миналата вечер, докато наглеждах братята си до басейна, онова момче с късите малки сплъстени кичури, което наглеждаше друго дете в басейна, ме заговори. Знам, че е прибързано, но мисля, че съм влюбена. Вярваме в едни и същи неща като например, в пълното вегетарианство и правенето на музика вместо война. Единственият проблем е, че аз живея в Калифорния и ще уча в „Бъркли“ през следващата година, а

той живее в Ню Йорк и ще учи в „Харвард“. Мислиш ли, че е грешно да изгубиш девствеността си през пролетната ваканция с момче, което едва познаваш?

От пръв поглед

О: Скъпа От пръв поглед,

Отговорът на твоя въпрос не търпи отлагане, затова мисля, че е по-добре да ти отговоря, преди да е станало твърде късно! Първо, ти самата каза, че с господин Пълен вегетарианец живеете на двете противоположни части на континента. Може би сега ти изглежда удобно, но защо не изчакаш да видиш дали единият от вас го е грижа достатъчно, за да пътува толкова далече за вашата голяма нощ. Тогава със сигурност ще разбереш дали това е истинска любов, а не само страст! Второ, пролетната ваканция тепърва започва. Господин П.В. Може би е изглеждал добре миналата вечер край басейна, но господин По-готин навярно ще си сипва от бекона с протеини при бюфета на закуска утре сутрин. И защото не искаш да те знаят като вегетарианка от Уайкики, би било добре да си запазиш някои отворени вратички и да се придържаш към дейности от пъпа нагоре. Нямам нищо против да се целуваш с повече от едно момче по време на пролетната ваканция или дори и за времето от двадесет и четири часа! Забавлявай се!

Интригантката

Наблюдения

Дж дебне с един бинокъл около някаква врата в Горен Ийст Сайд. Вярно ще е, ако кажем, че тя не наблюдава птиците отблизо. Нейният висок и рус приятел, *Л*, е отново в „Бенделс“ и купува женски кожени ръкавици, размер L, в пъти, пъти по-голям от размера на *Дж*. *Д* се разхожда в района над Вилидж, пуши като комин и наднича в книжарниците. Нашите приятели в Сън Вали наблюдаваха отстрани холандския отбор по сноуборд да прави номера на пистата и пиеха загрято до горещо вино. *С* и *Дж* си говореха настрана, *Б* седеше в скута на *Е*, а *Н* и *Ч* седяха доста близо един до друг, като си държаха ръцете и обсъждаха кой холандски сноубордист е по-сладък. Шегувам се. Но в действителност имаше само каране на ски по пистите.

Не забравяйте да ми разкажете за всяко едно неприлично нещо,
което правите.

И познайте какво? Вече хванах тен!

Знаете, че ме обичате
Интригантката

Д ИЗБЯГВА ОЧЕВИДНОТО С Е

— Не мога да повярвам, че си сложи ръцете там — извика Джени и сбърчи нос, докато Лео разбъркваше сурови яйца, масло, захар, брашно и какао на прах с голи ръце. Идеята да приготвят шоколадови сладки беше негова, но, разбира се, трябваше да ги направят в нейната къща, а не в неговата. Джени не знаеше кога въобще щеше да види неговия дом.

— Майка ми ме научи. Това е единственият начин наистина да се омеси тестото, без да използваш бъркалка. — Ръкавите на карираната в червено и бяло риза на Лео бяха навити до лактите му и той си прехапваше долната устна в момента на концентрация — напълно прелестна картина, — докато ръцете му обработваха сместа в огромната керамична купа.

— О — отвърна Джени, докато пресяваше друга чаша брашно. — Майка ти обича ли да готви? — Който и да живееше в онази прекрасна сграда на Парк авеню, трябва да имаше готвач на пълен работен ден.

— Горе-долу. Обича да прави предимно шоколадови сладки.

Аха. Ясно. Готвенето беше просто друго хоби, като обличането на нейното куче в дизайнерски дрехи и лифтинга с ботокс на лицето ѝ.

Лео взе малко от сладкото тесто с пръст и го поднесе към Джени.

— Искаш ли да опиташ?

Тя беше толкова обзета от мисълта за майка му, която пече шоколадови сладки във вечерта на готвачите, че отвори уста и облиза пръста му.

О!

— Упс. Предполагам, че прекъсвам нещо — обади се Елиз от прага на кухнята. — Толкова сте сладки — добави тя фалшиво.

Звънецът на долния етаж беше иззвънял само преди няколко минути, но Джени бе толкова ангажирана с уменията на Лео да прави сладки, че напълно беше забравила за приятелката си. Тя взе дървената лъжица, с която искаше да разбърка шоколадовото тесто.

— Искаш ли да опиташ?

Елиз набръчка носа си.

— Не. Ще почакам да се изпекат. Дан вкъщи ли е?

Джени сви рамене. Не беше забелязала да е излизал.

— Почти съм сигурна, че е тук, защото май надушвам цигарен дим.

Елиз се запъти по коридора към стаята на Дан.

— Викни ме, когато сладките са готови.

Дан си лежеше в леглото, като се опитваше да намери синоним на *желая*, който да се римува с *часовник*. Не беше стигнал много далече.

— Мога ли да вляза? — попита Елиз пред вратата.

— Разбира се. — Дан седна и затвори малката черна тетрадка, в която пишеше. Елиз носеше черен пуловер с яка, който ѝ придаваше сериозен вид и я караше да изглежда някак си по-възрастна.

— Какво става?

— Нищо. — Тя седна на края на леглото. — Какво пишеш?

Дан скочи от леглото и хвърли тетрадката на бюрото си. Той напипа кутията „Кемъл“ и запали една цигара, вдиша дълбоко и счупи кибритената клечка.

— Бързо, кажи дума, която се римува с *часовник*.

— Тиктакник — изстреля Елиз бързо.

Дан се втренчи в нея.

— Но това не е истинска дума. Не означава нищо, ако не е в словосъчетанието „тик-так“.

— Ами не, предполагам, че си прав. — Тя стана и отиде до бюрото му, извисявайки се с десетина сантиметра над него. Височината ѝ определено я правеше да изглежда по-възрастна. А така също и начинът ѝ на обличане — тениска, прибрана спретнато в дънките ѝ, с колан и пуловер, закопчан от горе до долу. Вместо да бъде превзета, от нея бликаше увереност, като че ли казваше: „Аз съм жена и това е начинът да го покажа.“

Тя прелисти една от тетрадките му.

— Значи тук си записваш творенията, така ли?

Първата реакция на Дан беше да грабне тетрадката от ръцете ѝ, но Елиз не беше Ванеса. Тя нямаше да се присмива на малките му

стихотворения или да го кара да изпрати някое от по-добрите на известно списание.

— Да. Аз не харесвам да работя на компютър, защото понякога може да изтрия неща, които по-късно да ми потрябват.

Елиз кимна и запрелиства страниците.

— Ей, донесох ти нещо. — Дан отвори черната си куриерска чанта, която винаги носеше, и извади книга за упражнения за писане, която беше купил за Елиз по-рано през деня. — Като благодарност за бисквитите.

Елиз взе книгата и започна да я разглежда.

— Уау, това е като домашно. Като че ли вече нямам достатъчно.

— Не, определено не е — каза Дан, взе книгата и обърна на едно от упражненията. — Избягвай очевидното. Направи списък на всички клишета, които някога си чувал, и никога не ги използвай в писането си. — Той погледна нагоре. — Виждаш ли? Забавно е!

Елиз го погледна като че ли беше полудял.

— Предполагам, че е по-забавно, отколкото да гледаш най-добрата си приятелка да облизва шоколадовата смес за сладки от пръстите на гаджето си. — Тя взе химикалка и обърна на празна страница в една от черните тетрадки на Дан. — И все пак, какво точно означава клише?

На Дан му се нравеше това, че Елиз не се срамуваше от невежеството си.

— Знаеш, например „любов от пръв поглед“ или „твърд като скала“ или „сляп като прилеп“. Всички онези неща, дето си чувала хиляди пъти.

— Тъъ. — Тя седна на леглото и записа нещо. После подаде тетрадката на Дан. — Сега е твой ред.

Той щеше да запише „Каквото идва, си отива“, когато видя какво беше написала тя: „Защо ме целуна на улицата днес?“.

Той угаси цигарата си в пепелника и грабна химикалката, като едва успокои пръстите си: „Заради бисквитите — написа той. — И заради хляба.“ Всъщност не знаеше защо я беше целунал. Беше спонтанно. Той отново върна тетрадката и Елиз прочете написаното, без да поглежда нагоре. След това написа нещо отдолу и отново му върна тетрадката. „Ще ме целунеш ли пак?“

Дан отиде до вратата и я затвори напълно. Той хвърли тетрадката на леглото и се обърна към Елиз, целувайки я силно по устните, докато ѝ изваждаше тениската от дънките.

Тя издаде лек вик и направи крачка назад. Дан я остави. Изведнъж тя не изглеждаше вече толкова възрастна. Сините ѝ очи бяха широко отворени, а усмивката ѝ бе не толкова усмивка, колкото ужасена гримаса.

— Съжалявам.

— Няма проблем — каза тя, по-скоро на себе си, отколкото на него. — Добре съм.

Дан забеляза леки бебешки тлъстини да изскачат извън колана на дънките ѝ. Тя видя, че той гледаше натам и бързо вкара тениската си обратно.

„Глупак“ — сам се нахока Дан. Елиз беше само на четиринадесет, а той бе почти на осемнадесет. Той беше по-лош дори от някой гадняр. Пълен загубеняк.

Елиз все още стоеше там, в очакване отново да я целуне и изведнъж той изпита яд към нея, защото това всъщност би било добра идея.

Той се обърна и седна пред компютъра, като движеше мишката насам-натам.

— Мисля, че сладките вече са готови — каза ѝ той грубо.

Елиз остана на място, а Дан започна да си проверява имейла. Той остана с гръб към нея, докато най-накрая не я чу да тръгва към вратата.

— Мислех, че искаш да сме гаджета — измрънка тя, а в гърлото ѝ напирараха сълзи. Миг по-късно Дан чу как външната врата на апартамента се хлопна.

Той взе тетрадката си и обърна на нова страница. „Заради бисквитите и заради хляба“ — написа той и спря.

Беше малко трудно да се почувства вдъхновен.

В ПРОТЕСТИРА ТВЪРДЕ МНОГО

— Знам, че сега работиш върху доклад, а и се видяхме миналата вечер, но искаш ли да вечеряме заедно? — Ванеса на практика крещеше по телефона.

— Какво, сега ли? — попита Джорди.

— Да. *Сега*. — От хола внезапно се понесе песнопение — родителите на Ванеса посрещаха група приятели художници за вечерта на „искрата на градивния камък“. Каквото и да означаваше *това*, по дяволите.

— Може да се срещнем някъде в квартала ти — предложи тя. — Където и да е.

— Уау — каза Ванеса, като пристигна. Въпреки името си, „Буба“ — италианско ресторантче край Колумбийския университет — беше доста приятно. Очакванията ѝ бяха за маси с карирани мушамы в червено и бяло и порции картопки, сервирани към всяко ястие. Вместо това покривките бяха бели, имаше свещи и звучеше джаз музика. Беше само пет и половина, а ресторантът беше все още празен. Но дори и това бе романтично, по един традиционен начин.

Джорди вече беше седнал на една маса и беше поръчал бутилка червено вино. Сервитьорът взе черното вълнено палто на Ванеса и ѝ помогна да се настани на стола.

— Чувствам се толкова зряла.

Джорди сви рамене, като че ли бе свикнал да го прави. Все пак той беше в колеж.

— Харесвам червилото ти.

Ванеса не можеше да каже дали се шегува, или не. Джорди имаше постоянно изражение на приятно дързък човек, което правеше разгадаването на емоциите му твърде трудно. Де да можеше носът му да действа като барометър, да става по-дълъг или по-къс в зависимост от настроението му.

Не че тя наистина искаше носът му да стане по-дълъг.

— Моите родители правят някакво откачено парти и пеят с група така наречени художници в нашия апартамент. — Ванеса се намръщи, разтвори салфетката си и я сложи в скута си. — Не мога да изчакам да си тръгнат.

Джорди отпи от виното и стисна устни, като че ли наистина се наслаждаваше на вкуса му. Неговите скъпи очила бяха на масата и Ванеса за пръв път видя, че очите му бяха светлозлатисто-кафяви като на лъв.

Какъв начин да забележиш цвета на очите на едно момче, след като вече си го целувала!

— Мисля, че родителите ти са невероятни — каза той. — Имам предвид, че са необходими много усилия и кураж, за да бъдат такива... там навън.

Ванеса повдигна гъстите си кафяви вежди.

— Аз ще ти кажа. — Тя придърпа стола си напред и сложи лакти на масата. — Когато бях малка, бях цялата в рани. Разчоплях всяко срязване или ухапване от насекомо, докато не прокърви. И знаеш ли какво казваше майка ми? Тя казваше, че трябва да си събирам коричките, та баща ми да може да направи някаква творба от тях. Не е ли това най-налудничавото нещо, което някога си чувал? Имам предвид, че повечето майки биха се притеснили за белезите, които остават, или пък биха отвели децата си на психиатър. Моите родители ги е грижа само за тях си и за тяхното „изкуство“.

Джорди сви рамене.

— Може би тя се е пошегувала.

Ванеса се намръщи и отвори менюто си. *Antipasti, primi, secondi, dolci*^[1]. Да се шегува? Тя никога не беше чувала майка си толкова крайно духовита.

— Не мисля така.

Джорди я наблюдаваше, докато тя подробно изучаваше менюто.

— И все пак аз наистина им се възхищавам. Имам предвид това, че позволяват на теб и сестра ти да живеете сами. Малко родители биха го позволили.

— Да. Малко биха го позволили — съгласи се Ванеса намръщено.

— Бих искал да отида във Върмонт и да видя как живеят там —
добави Джорди нетърпеливо.

Ванеса отмести поглед от менюто и издаде тревогата си.

— Защо?

— Не знам. Не съм срещал такива хора дето са... знаеш...
особени. Предполагам, от чисто любопитство. — Той отпи глътка вино
и отново стисна устните си. — Е, майка ми спомена, че си имала доста
сериозен приятел. Между вас всичко ли е приключило, или...?

Ванеса затвори менюто, без да се спре на нещо конкретно. Все
пак не беше много гладна — просто ѝ се искаше да се махне от къщи.

— Да, всичко приключи. Дори вече не сме и приятели. —
Обикновено в гласа ѝ се усещаше горчива хапливост, но точно сега той
беше затреперил от вълнение. — Не че ми пука — добави тя
язвително.

Сервитьорът дойде и Ванеса си поръча салата. Тя искаше да бъде
едно от онези слабички, руси момичета от нейния клас в „Констънс“,
които ядяха само суха маруля и желе.

Джорди отчупи парче хляб от панерката на масата.

— Е, ти ли скъса с него, или той с теб? — Той натопи хляба в
малка купичка със зехтин с дългите си деликатни пръсти.

Тя никога не беше мислила реално за това кой с кого беше
скъсал. Всъщност, никога не беше имало официална раздяла. След
като беше хванала Дан да се задява с онази персона Мистъри Крац на
сцената на онзи клуб за поезия, тя спря да му се обажда по телефона.
Ако някой беше скъсал с някого, то това беше тя, тя скъса с него. Но
това означаваше ли, че той може би изобщо не беше искал да къса с
нея?

Беше доста объркващо, за да мисли за това.

— Предполагам, че аз скъсах с него някак от небрежност — каза
тя, заеквайки. — Имам предвид, че той ме *мамеше*. — Стана ѝ неловко
да говори с друго момче за връзката си с Дан. Беше странно да
разговаря с друго момче, тъй като единственият човек, с когото някога
бе разговаряла, беше самият Дан. Но дръзката откровеност на Джорди
бе просто такава — искрена. Ванеса усети как долната ѝ устна започва
да трепери, докато големите ѝ кафяви очи се напълват със сълзи. О,
боже. Мразеше да плаче, особено пред хора. Какво ѝ ставаше?

Хайде, хайде. Случва се и на най-добрите сред нас.

Джорди отново сложи очилата си.

— Съжалявам. Не трябва да говорим за това, ако не искаш. — Руменина обля изпитите му бузи. — Аз просто попитах поради лични съображения. — И той отново си свали очилата и ги остави внимателно на масата близо до зехтина. Тогава вдигна поглед и златистите му очи се вгледаха в нейните. — Аз наистина те харесвам, Ванеса.

Майлс Дейвис свиреше и свещите блещукаха. Изведнъж Ванеса почувства, че като че ли се снима в един от онези лошо заснети романтични филми, в които повечето момичета не спират да плачат, и тя не можа да се сдържи.

— И аз те харесвам — изхленчи тя измъчена. Ако беше с Дан сега, тя щеше внезапно да избухне в смях и да му каже да се разкара, задето я е накарал да се разплаче. Но Джорди не беше Дан. Ако му кажеше да се разкара, той вероятно щеше да го направи.

Е, не буквално. Но ние знаем какво има предвид тя.

Ванеса изтри влажното си лице с бялата си копринена кърпичка, размазвайки червилото на Руби навсякъде по нея.

— Съжалявам. Предполагам, че родителите ми наистина доста ме стресират. — Тя остави кърпичката и отпи глътка вода.

— Е, кажи ми нещо за Колумбийския. Като например, кой е любимият ти предмет?

Като че ли наистина я беше грижа. Беше очевидно, че Джорди се интересува от нея само защото родителите ѝ бяха друга възможност за него, а тя се интересуваше от него само защото той не беше *никаква* алтернатива за нея. Освен това умът ѝ беше толкова зает с най-новата информация, за да обръща внимание на отговора на Джорди. И информацията, която мозъкът ѝ бе толкова зает да обработи, бе, че тя все още беше влюбена в Дан.

[1] Неприятни, първи, втори, сладури (итал.) — Бел.ред. ↑

ТЯ ПРОСТО ИСКА НЯКОЙ, КОГОТО ДА ОБИЧА

След като прекараха цял ден в каране на ски, последван от един час в наблюдаване как холандският олимпийски отбор по сноуборд се скъсва да тренира на пистата, всички се оттеглиха в хижата в подножието на планината за заслужени халби бира. В камината на хижата бумтеше огън, на пианото свиреше някакъв музикант, а сервитьорките сервираха коктейли в тъмносини потници без нищо отдолу.

Серена седна до Ян, един от седемте сноубордисти. Всички момчета от отбора бяха руси, атлетични и красиви, но тя си избра Ян. Докато караше сноуборд, той си издаваше палците напред по един особено сладък начин, като че ли даваше на планината най-доброто от себе си.

— Всички момичета в Ню Йорк ли са толкова красиви колкото теб и твоите приятелки? — попита той с очарователния си холандски акцент.

Серена се изкикоти. Тя обичаше да я ласкаят.

— Вие, момчета, сте големи късметлии — да правите това всеки ден.

Ян се изсмя и отпи голяма глътка от тъмната кехлибарена бира.

— Невинаги караме сноуборд. Аз уча за зъболекар в университет в Минск.

— О! — Серена си беше представяла, че целият отбор живее заедно в някаква хижа на някой връх в Алпите и кара сноуборд по цял ден, а всяка вечер гуляе. Мислеше си, че би било уютно да бъдеш единственото момиче в групата. Можеше да им подстригва косата и да им прави препечени филийки за закуска. Вечер щяха да се сгушват пред камината и да си разказват истории за призраци. — А другите? — попита тя, чудейки се дали не беше избрала грешния човек.

— Конрад е женен за италианка и живеят в Болоня. Франц е моят съквартирант в университета. Джоузеф, Свен, Улрих и Джен живеят в

Амстердам.

Амстердам вероятно бе доста студен град. Серена погледна през масата към четирите момчета. Те всички бяха еднакво готини, руси и атлетични.

— В студентското общежитие за хомосексуалисти — добави Ян.

— О — отвърна Серена, насилвайки се да се усмихне.

Повече късмет следващия път.

— Ще желаете ли нещо друго?

— Още една кола, моля — каза Нейт на готината сервитьорка, с прелестни „Уг“^[1] на краката, след като Чък беше поръчал други три халби светла бира „Сън Вали“ за цялата маса. Джорджи вече беше изпила почти цялата си халба сама. Вероятно щеше да се наложи да я носи до дома ѝ.

— Не мога да повярвам, че успях да измина цялото двойно трасе, без да падна — изпадна във възторг за четиридесет и пети път Блеър. Тя отпи от бирата си изтънчено и се ухили на Ерик. — Ти си много по-добър учител от всички онези ски инструктори.

Истината беше, че тя се беше пързала отстрани почти по цялата писта, крещейки през цялото време, но поне беше успяла да предпази гърдите си от нахлуване на сняг. Това беше важна част.

— Просто ставаш все по-добра и по-добра — отвърна Ерик. Тя беше закопчала жилетката си върху горнището на банския, но дънките ѝ бяха смъкнати и от начина, по който седеше и се облягаше на масата, той можеше да види горната част на дупето ѝ. Беше готино.

— Да се обзаложим на сто долара, че ще изгълтам бирата си по-бързо от теб — Джорджи предизвика Серена.

И сега, понеже Серена нямаше с кого да флиртува, беше щастлива, че има какво да прави. Тя прибра назад дългата си, разрошена от ските руса коса и я върза на кок. После взе чашата си. Останалите на масата гледаха в радостно очакване.

Е, *повечето* от останалите на масата.

Нейт скърцаше с едно кубче лед между зъбите си. Можеше да си представи как ще свърши това. И двете момичета щяха да се напият, да повърнат върху всички и да бъдат извън редиците с махмурлук през следващите няколко дни. Краищата на привлекателните му устни увиснаха отчаяно над ръба на чашата му с кола. Никакви ски вече. Никакво забавление.

— Покажи ѝ как се прави, Джорджи! — подтикна ги Чък.

— О, да? — Серена вдигна чашата към устните си. Тогава забеляза, че Нейт клати глава и тя я отмести отново. — Какво правя? Та ти си родена за това. Цялото ти семейство е пълно с известни алкохолици.

— Благодаря много! — извика Джорджи. И тя сръга Серена с кокалестия си лакът. — Хайде де, пий!

Серена остави чашата на масата.

— Не си заслужава. Ако изпия това, ще повърна навсякъде по масата. А ти така или иначе ще ме победиш.

Джорджи сви рамене, после наведе главата си назад и изгълта цялата халба до дъно на един дъх.

— Разкарай се, аз победих — оригна се тя, щом приключи.

— Браво на теб — въздъхна Нейт. Всички се обърнаха, за да го погледнат.

— Нейти е малко бесен, защото все още не сме имали възможност да го направим — изгука Джорджи. — Аз винаги прецаквам нещата!

Странна тишина настъпи наоколо. Беше трудно да осмислиш как да отговориш на това.

Блеър погледна часовника си.

— Може би трябва да се връщаме в хотела, за да си направим сауна преди вечеря. — Тя не беше сигурна дали сауната в хотела беше за много хора или не, но идеята да бъде в горещца, парна стая с Ерик само по хавлия беше много интригуваща. Той можеше да ѝ разтрива гърба с лавандулово олио и...

— Да, моите крайници са доста рунтави — съгласи се Нейт, като разтриваше бедрата си. Той погледна нещастно към Джорджи. — Може би наистина ще се избърсна във ваната.

Джорджи плесна с ръце, а очите ѝ заблестяха.

— Хайде всички да отидем в моята вила и да влезем в горещата вана. — Тя беше толкова възбудена през цялото време и Нейт се чудеше дали в клиниката не ѝ даваха някакви антидепресанти, за които той не знаеше. Разбираше единствено, че бирата не я успокояваше много.

Чък вече си закопчаваше палтото, готов за тръгване.

— Ще направя на всички моя любим коктейл от прасковен шнапс! — Той повдигна ризата си и пръхна с мигли. — Мъхестият пъп на Чък.

Звучи вкусно.

Нейт все още не беше разбрал защо Чък живееше в дома на Джорджи, когато имаше разкошен апартамент в „Кристиана“, луксозният хотел в града, където бяха отседнали родителите му.

Пианистът засвири стара песен на Били Джоуел и светлините станаха приглушени. Щастливият момент беше приключил. Серена успя да прецени по изражението на лицето на Нейт — и коментара на Джорджи, — че той и неговата приятелка имат нужда да прекарат известно време сами. Тя дръпна стола си назад и нахлузи пуловера си през главата.

— Звучи изкушаващо, но всъщност трябва да се връщаме. Казах на майка ми, че ще се видим на вечеря с нея и баща ми в хотела в седем и половина. А трябва да се изкъпем и да се освежим.

Изражението на Джорджи се помрачи.

— О, я стига. Не можеш ли просто да им се обадиш и да им кажеш, че си заета?

За нея беше лесно да го каже. Тя реално нямаше родители.

Серена погледна Ерик и те се разбраха без думи, нещо, което само двама близки брат и сестра могат да направят.

— Съжалявам — каза тя твърдо.

Нейт не знаеше как се беше забъркал с неразумно момиче като Джорджи, когато неговата бивша приятелка и най-добрият му приятел, по случайност момиче, изглежда бяха най-чувствителните момичета на земята.

Джорджи стана и седна в скута на Нейт и облегна глава на рамото му. Тъмната ѝ копринена коса миришеше на бира и трева.

— Тогава ще си направим купон без вас.

Блеър се усмихна самодоволно.

— Много зле. — Самодоволната ѝ усмивка се превърна в победоносно изражение. — Ще тръгваме ли? — обърна се тя към Ерик. — Умирам от глад!

Чък седна превзето на коленете на Джорджи, въртейки дупето си напред-назад. Тогава шестима от холандските сноубордисти станаха и се струпаха в скута на Чък, като напълно смазаха Нейт. Всички, с

изключение на Ян, който наблюдаваше с клюмнало изражение на изоставено кученце как Серена се приготвя да тръгва.

— Наслаждавайте се на вечерята — извика Чък. — Ние просто ще хапнем сандвич с мъже!

Блеър и Ерик взеха набързо ръкавиците и очилата си и се насочиха към вратата. Серена сложи шапката си под ръка и ги последва. Тогава тя чу Джорджи да издава писък и се обърна. Цялата група беше паднала от стола и всички се смееха, струпани на купчина на пода. Ян беше скочил най-отгоре и дори Нейт се смееше, противно на волята си.

Серена се загледа замечтано. Тя винаги беше в центъра на цялата забава, но сега беше вързана с Блеър и Ерик, които бяха толкова заплени един от друг, че едва забелязваха нейното присъствие. Все пак родителите ѝ щяха да чакат. Тя не можеше просто така да ги зареже и да саботира останалата част от ваканцията си. Отново се запъти към изхода. Оставаха още пет дни от ваканцията и тя беше решена да си прекара добре, независимо как. Не беше ли именно с това толкова прочута?

Ами, да, сред другите неща.

[1] Марка обувки. — Бел.ред. ↑

КОГАТО МИСЛИШ, ЧЕ ПОЗНАВАШ НЯКОГО...

Лео изми и последната купа и я сложи на етажерката да изсъхне.
— Трябва да тръгвам.

Джени остави шоколадовия сладкиш, който похапваше. Бяха опекли общо двадесет, а бяха останали само дванадесет. Тя облиза трохите по пръстите си и погледна към Лео с кафявите си очи с издължени мигли. Искаше да разбере истината.

— Къде?

Лео се облегна на пукнатия кухненски плот от жълт линолеум и започна да бърника по копчетата на миялната машина. Маркс, дебелият черна котка на семейство Хъмфри, се беше излегнала на мръсния кухненски под и спеше. Лео прочисти гърло и Маркс размаха опашка нагоре-надолу в знак на недоволство.

— Имам поръчки за изпълняване — каза ѝ той неясно.

— Ами, мога ли и аз да дойда?

Той се завъртя и тежко въздъхна.

— Наистина не е много забавно.

Джени не беше убедена.

— Нали не криеш нещо от мен?

Той се изсмя.

— Като какво например? Че съм Спайдърмен?

Лицето на Джени почервенея. Тя отиде до хладилника, отвори вратата и после я пусна да се тресне.

— Ами, не знам. Просто мисля, че е странно, че винаги си зает с разни неща и никога не говориш за тях.

Лео пъкна ръце в джобовете си. Светлорусата му коса изглеждаше прозрачна на ослепително ярката светлина в кухнята.

— Ако наистина искаш да дойдеш, ела.

Джени се опита да запази спокойствие. Сега беше моментът. Тя щеше да разбере всичките тайни, които Лео, едно загадъчно момче и то тъпкано с пари, криеше.

— Добре.

Те взеха автобуса от 96-та, който минаваше през града, и после походиха пеша надолу по Парк авеню към сградата на 70-та улица. Алеята беше безлюдна в тъмното, тъй като всички бяха заминали на почивка.

— Само още няколко пресечки — й каза Лео. Джени тръпнеше в очакване.

Когато приближиха сградата със зеления навес, портиерът поздрави Лео, като наведе шапката си. Двамата се качиха в асансьора и той ги отведе право на последния етаж.

— Уау — възкликна Джени, когато вратите на асансьора се отвориха в приемната. Стаята беше боядисана в черно, бяло и златисто. В средата на черно-белия мраморен под имаше кръгла позлатена маса с огромна бяла ваза във формата на лебед, пълна с черни рози. От лявата ѝ страна имаше нещо като закачалка, боядисана в златисто, и стълби, водещи към една толкова огромна стая, която ставаше за бална зала.

— Знам. Малко е налудничаво — съгласи се Лео. — Тук, Дафни! — извика той.

Джени веднага чу драскането на нокти по пода. Огромният бял дог, който Лео разхождаше преди, се затича към приемната, като размахваше елегантно опашката си. Кучето отиде при Лео и облиза ръката му.

— Добро момиче.

Джени гледаше в пълно недоумение, докато Лео отваряше гардероба за палта и отново поставяше палтото и съответната яка на кучето. То чакаше внимателно, докато той ги закопчаваше. После коленичи и нахлузи онези ужасни кожени ботушки на лапите му.

— Ето, вече сме готови да тръгваме.

Джени просто не можеше да проумее защо родителите на Лео не можеха да накарат една от прислужничките да разходи кучето, но се въздържа да каже нещо, като виждаше, че Лео обожава Дафни.

— Сега ще я поразходим малко из квартала. Трябва да купя и лак за коса за Госпожата от магазина. Може би ще я задържиш тук, докато вляза вътре за малко?

— Добре. — Джени спря погледа си на ботушите на Дафни. Той нарече майка си *Госпожа*?

Те се спряха пред „Зитомер“ на Медисън авеню. Джени пое карираната ленена каишка, а Лео влезе, за да купи лак за коса. Тя се наведе и Дафни ѝ подаде обутата си в розов ботуш лапа.

— Обзалагам се, че ти позволява да спиш в леглото му — каза тя. — Сигурно ти позволяват да скачаш по всички мебели.

Лео излезе от магазина с огромна пазарска чанта, пълна с много флакони от един и същ вид лак за коса „Редкен“. Той се изкикоти.

— Госпожата ги използва доста. — Той пое каишката на Дафни и те се запътиха бързо обратно към сградата със зеления навес. — Трябва също да я нахраня, да поля цветята и някои други неща. Изобщо не е вълнуващо. Искаш ли да вземеш такси към къщи, или да те изпратим до автобусната спирка?

Джени не знаеше какво да каже. Като че ли той не я искаше в дома си.

— Мисля, че ще взема такси — отговори тя сковано.

— Добре. Уолтър ще ти помогне — каза Лео като кимна с глава на портиера. Той целуна Джени по бузата. — Недей да ядеш повече сладки днес, ще ти стане лошо. Ще ти се обадя по-късно, става ли?

Джени се усмихна мрачно и тръгна към тротоара, за да хване такси. Само миг преди Уолтър да успее да спре едно и веднага щом той затвори вратата след себе си и даде адреса си на шофьора, Джени се свлече на задната седалка и започна да хлипа.

Таксито спря на светофара на ъгъла до сградата на Лео и тя се зазяпа нещастно през сълзи. Веднага щом светна зелено и шофьорът зави зад ъгъла, Лео излезе от сградата и се запъти надалече от центъра.

— Почакайте — заповяда му Джени. — Промених мнението си. Ще сляза. Тя му плати бързо и изскочи, като се втурна след Лео по Парк авеню.

Джени продължи да върви след Лео, докато той не стигна 81-ва улица. Тогава зави надясно, прекоси първо Парк, после и Лексингтън авеню. Тя скочи зад едни чували с боклук, защото Лео се обърна към една червеникавокафява триетажна сграда и се приближи към снишения ѝ вход. Той извади ключовете си и отключи черна метална врата. Когато я бутна, за да я отвори, Джени успя да види две боклукчийски кофи с едно състезателно колело, подпряно на тях. Лео затвори вратата и изчезна някъде навътре.

Тя остана наведена зад боклука в продължение на половин час, като очакваше, че той ще излезе отново с друго куче на каишка. Но той стоеше вътре, а тя си мислеше, че ще види телевизор да свети зад плътните сиви завеси на прозорците. Най-накрая се отказа и се прибра вкъщи.

Когато мислиш, че познаваш някого, разбираш, че не го познаваш изобщо.

Д ИЗПРАЩА ОЩЕ ПИСМА ПО РЕКАТА

На втория си работен ден Дан дори и не се опита да намери пощата. Вместо това той стоеше на ръба на кея и изхвърляше в река Хъдсън едно по едно всичките шест писма от кутията на Зиг Касъл. Едно от писмата беше адресирано до Мистъри Крац чрез Ръсти Клайн, което предизвика у Дан самодоволно изражение. Всичко, което знаеше, беше, че Мистъри бе страшно известна по цял свят и дори имаше вероятност да получи писмото на някой бряг на остров Сардиния, където може би рецитираше на група пияни рибари.

Той се вгледа в кафявата пенлива вода, замислен за всички момичета, с които някога си беше имал работа. Серена, Ванеса, Мистъри и Елиз. Не с всички беше минало толкова добре, особено онзи последен епизод с Елиз. Но следващата година той щеше да бъде в „Браун“ или в „У. Мас“ или в който и да е колеж, където го приемат, и винаги щеше да носи със себе си четири различни преживявания, с четири напълно различни момичета. Не беше ли всичко това в името на амбицията му да бъде писател — да има преживявания и след това да ги подреди в смислени думи? Както и да е, нещо подобно. Той беше публикуван писател. Знаеше какво иска да прави с живота си. Този факт беше много повече от това, което биха казали повечето хора на неговата възраст. Така че какво го караше да се чувства така... *смахнато*? Изглеждаше, като че ли постоянно търсеше и търсеше, и търсеше нещо.

Зиг Касъл го беше помолил да купи някакъв специален вид оризова хартия в един магазин в Чайнатаун веднага, щом приключеше с пощата, така че, след като допуши петата си цигара „Кемъл“, Дан се запъти към Западна 4-та улица и оттам взе метрото за центъра.

Валеше слабо и уличните търговци на Канала продаваха с разпънати чадъри от изкуствена мушама и носеха от онези дъждобрани за еднократна употреба, които само отчаяните туристи обличаха при неочакван порой. Дан се промуши през широките, но претъпкани улици, като изобщо не бързаше. Във въздуха се носеше

миризма на мокри вестници и риба от рибните пазари в Чайнатаун. Това го накара да се замисли за Ванеса. Тя беше типично перверзен тип, с лош дъх и излъчваща грозота. Това той обожаваше най-много в нея.

„Харесваше“ — напомни си Дан. Как можеше да твърдиш, че обичаш нещо в някого, след като вече не говориш с него?

Той спря и се загледа в един търговец, който показваше розова пластмасова играчка на батерии с форма на летяща чиния и три малки японки, които сядаха отгоре ѝ, въртяха я и пускаха някаква японска поп песен, която звучеше забързано като *Sugar Daddy*, групата на сестрата на Ванеса. Играчката беше подходяща за Ванеса, защото с нея тя би могла да започне един от филмите си. Тя щеше да увеличи размера на летящата чиния и тогава да премине на някакво момиче, което танцува само в клуб. Ванеса твореше с изображения, както Дан го правеше с думи.

Той мина надолу по „Бродуей“ към „Пърл Ривър Март“, огромен магазин, който доставяше всичко — от пластмасови статуйки на Буда до гумени ботуши. Откри оризова хартия, доближаваща се най-много до любимото понятие на Зигфрид Касъл за супертънка, супер мека и невъзможна за рязане, след което се отправи обратно към Канала при търговеца с розовата летяща чиния.

— Бих желал да купя тази, моля.

— Имам нова тук — каза мъжът и се наведе, за да извади една зелена летяща чиния изпод масата. А розовата продължаваше да се върти.

— Не, искам тази — настоя Дан, посочвайки розовата. Розовото въобще не беше цветът на Ванеса, така че щеше да улови смешната страна, а и поне знаеше, че ще проработи.

— Два долара — каза мъжът, въпреки че на табелата с цената на масата пишеше три долара. — На разпродажба е.

Дан подаде част от рестото на Зиг Касъл от оризовата хартия. Неговият шеф беше такъв смотаняк, затова изпитваше задоволство при всеки удобен случай да го прецака.

— Приятен ден. — Мъжът му подаде светлосиня найлонова торба с розовата играчка в нея. Дан беше напълно убеден, че наблизко има поща, някъде към Боуъри Стрийт, само на няколко пресечки

надолу. Той можеше да изпрати пакета на Ванеса по пощата оттам, преди да вземе метрото, за да се върне на работа.

Смешно, но той никога не се беше сещал да изпрати писмата на „Ред летър“ оттам!

Зиг Касъл беше подчертал, че иска оризовата хартия преди обяд, но по-важното беше Ванеса да получи нейната летяща чиния. Така реши той. Беше безапелационен.

— Изпратете го утре — каза той на служителя на гишето в пощата и му подаде облепената с тиксо кутия. — Важно е.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Онези хора, които срещнахме на почивката.

Признайте си, не бихте ги търпели вкъщи. Обувките им са гадни, дънките им са направо ужасни, косите им се нуждаят от фризьор и прекалено много казват „Уау“, но ядете закуска с тях всеки ден и ви канят да излезете вечерта. Не се чувствайте виновни, ако сценарият по-горе ви звучи странно познат. Дори се чувствах виновна за това, че се сприятелих с някои хора за времето през почивката и после ги изоставих веднага щом се прибрах вкъщи. Трябва да се направи нещо с този инстинкт на масата хора, въпреки че не съм сигурна какво. Може би ще уча за това следващата година в Психоанализа 101.

А какво да кажем за онези двете?

Моите източници казват, че това определено не е първият сблъсък между скандалната богаташка от Гринич и нашия любим модел на парфюми. Двете били неразделни приятелки през последната година в „Хановер“, но се скарали заради едно момче във Франция през лятото преди и двете да бъдат изгонени. Убедена съм, че има и още, но вместо да си съчинявам много врили-некипели, по-добре да изчакам скелетите да излязат от дрешника и да се прекатурят, за което съм сигурна, че ще стане.

Наблюдения — доста много

В върви от Манхатън до Уилямсбърг, събира боклук с родителите си и изглежда нещастна. Д изнася торба с боклук, пълна със стотици малки бутилки на неотворена вода „Сан Пелегрино“ извън сградата на

11-та улица. *Б* сваля ските си наред пистата в Сън Вали просто за да види дали някое момче ще измине целия път обратно, за да ѝ помогне да си ги сложи отново. *С* и *Дж* са във ваната във вила в подножието на планината в Сън Вали с целия холандски олимпийски отбор по сноуборд. Играят на игри с целувки? *Ч* и *Н* са на лифта, който води към пистата за сноуборд на Сън Вали. Също играят на игри с целувки? *С* и холандският олимпийски отбор по сноуборд позират на билото на планината.

Тя не е единствената на тази почивка, която е заета!
Наслаждавайте се, докато можете.

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ЖИТЕЛИТЕ ОТ ГОРЕН ИЙСТ САЙД ПРАЗНУВАТ В СТИЛ СЪН ВАЛИ

— Добре, готова съм — каза Серена, след като нанесе малко от овлажняващия крем на лицето си и среса един-два пъти все още мократа си коса.

Разбира се, тя изглеждаше красива — повече от това едва ли би могло, — но можеше да зарадва окото на местните, като поне си сложи малко блясък за устни.

— Е, аз пък не съм. — Блеър се наведе над мивката в банята, за да си сложи малко грим. Главата ѝ беше обвита с бяла кърпа и наскоро лакираните ѝ нокти още не бяха изсъхнали.

— Няма ли поне да си изсушиш косата?

— Ммм, не. — Серена погледна часовника си. Ерик ги чакаше в бара, а тя почти не беше успяла да разговаря с него насаме, откакто бяха пристигнали. — Ще те чакам долу, става ли?

— Добре — отговори Блеър разсеяно. Тя не знаеше защо Серена трябваше да бърза толкова. Това беше първият им купон в Сън Вали и заради това искаше да изглежда добре. Ерик беше толкова внимателен и винаги толкова очарователен, така че тази вечер тя щеше да казва: „Да, о, да!“ — Защо бързаш толкова все пак?

Серена издиша.

— Защо да правя усилие да ти обяснявам? Не е като да флиртувам с нечий брат цяла вечер!

Блеър затвори капачето на кутията с грим и се вгледа в образа на приятелката си в огледалото на банята.

— Значи си ми ядосана заради Ерик, така ли? — Тя бръкна в козметичната си чантичка за бронзовата си пудра.

Серена ритна вратата с ботуша си от мъхеста овча кожа.

— Не съм ядосана. Просто съм...

Ревнива?

Тя въздъхна тежко и се обърна да дръпне якето си от закачалката на вратата.

— Ще се видим долу — измрънка тя и се втурна към вратата.

— Не се притеснявай — извика Блеър след нея. — Ще се изнеса от вас веднага щом се върнем!

— Не ти ли е студено? — Нейт свали изтърканата си тъмносиня жилетка от „Браун“ и я предложи на Джорджи. Понякога той спеше с нея за късмет. Като че ли ръководството на „Браун“ щеше да преглътне факта, че е бил арестуван от полицията за това, че е купувал трева само защото спеше с тяхната жилетка.

Джорджи се разхождаше в оранжеви боксерки и сутиен „Ла Перла“, докато Чък Бас, Джоузеф, Свен, Улрих и Джен играеха на ротативките. „Може би всичките са хомосексуалисти“, помисли си Нейт с надежда. Но дори и да беше така, никак не му се нравеше Джорджи да се навърта край тях по бельо. Тя беше твърде... твърде... гола. Предполагаше се, че голотата ѝ трябва да бъде само за нея и него. Преди всичко тя му беше приятелка. Всъщност... беше ли?

— Защо не се качим горе? — прошушна ѝ той възбуждащо в ухото. Беше си представял, че той и Джорджи ще прекарат по-голямата част от времето си в Сън Вали в леглото, правейки секс непрестанно. Но дори не си беше свалил панталоните в нейно присъствие. Нито веднъж. И не беше заради това, че Джорджи бе превзето момиче с цялото си перчене и голота. Просто беше прекалено заета да лудее и да срива хубавото настроение, че да легне за секунда и да се остави да я целува.

— Какво има горе? — попита Джорджи и запали цигара. Дългата ѝ копринена кестенява коса се разстилаше на бялото ѝ рамо, а дългите ѝ бели крака бяха кръстосани, *два пъти*.

Само много кльоцави момичета могат да го направят.

Нейт сви рамене.

— Просто си помислих, че може... нали знаеш... да се усамотим.

Което и да е нормално момиче щеше да се вгледа в неговите смарагдовозелени очи, в които се четеше обида, и да припадне при такава покана. Но Джорджи бе прекалено извратена, за да забележи колко готин и неустоим беше той.

С други думи тя беше идиотка.

Тя повдигна вежда подозрително.

— Не си пушил трева без да ми кажеш, нали? — попита тя с надежда.

— Не. — Той се приближи и докосна косата ѝ, като започна да я гали по кокалестото рамо. — Просто помислих, че може да използваме уединението — каза той, а бузите му добиха очарователно розов цвят от намека в гласа му.

Джорджи люлееше краката си през дървената облегалка за ръка на стола, на който седеше. Той беше издялан от брезово дърво от индианците шошони и после бе боядисан в оранжево.

Малко грозен, но вероятно доста скъп.

Отвън се чу някакъв крясък. Джорджи пусна крака на земята и отмъкна жилетката на Нейт от ръката му.

— Предполагам, че трябва да си облека нещо — измрънка тя, промуши дрехата през главата си и се запъти към вратата. Задните ѝ части се подаваха изпод тъмносинята жилетка и я правеха да изглежда дори по-гола отпреди.

— Благодаря ти, че си тук — каза тя развеселено на момчето за доставки. Тя извади бутилка „Столи“ от купата в количката му и я отвори, след което грабна дистанционното управление за CD плейъра и го пусна. Започна една стара песен на „Блонди“ — „The Tide Is High“. — Може да оставиш питиетата до горещата вана. — Джорджи посочи към Нейт с бутилката „Столи“. — Той ще ти покаже къде е тя.

Долу в бара на хотела в Сън Вали Ерик разговаряше с няколко момчета от ски патрула за днешната голяма спасителна акция. Някакъв надувко беше показвал на гаджето си как да кара ски на обратно и се беше спрял в едно дърво. Един клон го беше набучил право отзад.

— Беше наистина отвратително — Серена чу един от ски патрула да казва.

— Какво е било? — попита тя, като седна в скута на Ерик. Той сложи дългите си ръце около нея и тя зарови буза в гърдите му, жадна за внимание. — Ммм. Миришеш на хубаво и свежо.

Момчетата от ски патрула пийваха бирите си и гледаха завистливо. Само ако всеки един имаше прелестна руса сестра модел, с която да се гушка.

— Хей, къде е твоята приятелка? Онази със сладката къса... подстрижка? — попита един от тях.

Серена се изправи и седна на коляното на Ерик, а обувките ѝ в светлосини обувки „Уг“ крака докосваха килима. Тя дръпна крачолите на дънките си „Хъбичуъл“. Обикновено хората бяха твърде заети да я наблюдават, за да питат за Блеър. Но Блеър полагаше прекалено много усилия за външния си вид в сравнение със Серена, затова може би тя заслужаваше повече внимание от нея.

— Тя е горе, оправя се. — След което сръга Ерик с лакът в стомаха. — Искаш ли да се качиш и да видиш какво прави?

На Ерик му допадна това, че момчетата от ски патрула бяха забелязали Блеър откакто стана съвсем ясно, че той и тя скоро щяха да станат двойка. Той побутна Серена в отговор.

— О!

Братът и сестрата си размениха свирепи погледи.

— Не казах нищо лошо — настоя Серена намусено. Свирепото изражение на лицето на Ерик се превърна във весела усмивка. — Какво?

— Мисля, че някой е дошъл да те види — подшушна той.

Серена погледна нагоре, за да види Ян, бъдещият зъболекар и рус холандски олимпийски сноубордист, който я гледаше прочувствено.

— Надявах се да те придружа на купона.

Момчетата от ски патрула отстъпиха назад, за да му направят място. Серена слезе от коляното на брат си. Това не беше точно вниманието, на което се надяваше.

— Ами, ние чакаме Блеър.

Ерик я побутна леко отзад.

— Защо вие двамата не тръгвате. — И той кимна на момчетата от ски патрула. — Поканих тези момчета на купона. Блеър и аз ще се качим при тях в колата.

Точно тогава вратите на асансьора се отвориха.

Дами и господа... Кралицата на планината!

Блеър беше прикрепила малка златиста сърцевидна шапка в косата си и носеше нефритени обеци, които Серена бе получила от „Ле Бест“, след като беше позирала в тяхното шоу на писта. Тя беше облякла и светлосиния кашмирен пуловер на Серена, който Серена

така или иначе беше планирала да ѝ подари. Пуловерът ѝ беше малко впит в областта на бюста, което също беше добре. На Блеър това ѝ харесваше.

На ски патрула в Сън Вали — също. Те се сбутаха, размърдаха крака и замърмориха на висок глас като животни в селски двор.

— Хей, изглеждаш страхотно — каза Ерик, наслаждавайки се на начина, по който останалите момчета я гледаха влюбено. Той ѝ подаде ръка, като че ли тя беше негова. — Готова ли си да тръгваме?

Блеър се радваше, че беше оползотворила времето, за да се приготи. Тя дори носеше обикновеното бяло памучно бельо „Ханро“, на което Серена постоянно се смееше, като го наричаше „бельото на баба“. Но истината беше, че Блеър винаги се чувстваше по-удобно в бабешкото си бельо, отколкото във всичките онези натруфени, дантелени бикини и прашки, които имаше. Тя изглеждаше добре и в тях. Те бяха нейната представа за дрехи, когато не беше облечена.

А някой определено щеше да я разсъблича тази вечер.

НАТЮРМОРТ С ЧЕТКИ ЗА ЗЪБИ

Джени беше толкова объркана от случилото се с Лео през онази вечер, че остана до късно да рисува натюрморт и да подреди мислите си. Както обикновено в хладилника нямаше никакви плодове или зеленчуци, с изключение на един хилядагодишен, мухлясал портокал, затова тя рисуваше четки за зъби и калъп сапун „Дав“.

Напълно възможно бе Лео да не притежава куче и да не живее в онзи изумителен апартамент на Парк авеню.

„Може би той е просто един нормален човек“, помисли си тя, докато внимателно изпилваше сините власинки на четката на Дан. „Точно като мен“. Всъщност тя все още не знаеше какъв беше той. Защо той просто не изяснеше нещата вместо да играе игрички?

Тя се вгледа в платното.

— Това е глупаво — измърмори тя и го захвърли в кошчето за боклук под бюрото си. Всичко беше глупост. И изведнъж тя се почувства толкова... *затъпяла*.

А затъпелите хора имат нужда от компания.

— А, значи сега имаш време да говориш с мен? — каза Елиз, когато вдигна слушалката.

— Съжалявам — призна Джени. — Държах се глупаво.

— Всичко е наред — омекна гласът на Елиз. — Както и да е, не разбирам защо правиш такъв голям проблем от това. Имам предвид, че ако той беше толкова богат и майка му беше толкова луда, че да облича кучето си елегантно, тогава той вероятно нямаше да бъде толкова добър да ти е гадже. Права ли съм?

Джени се замисли за това.

— Как би могла да знаеш? — попита тя подозрително. — Колко гаджета си имала?

Елиз не отговори веднага. Джени беше засегнала болезнена тема на разговор.

— Всъщност, мислех, че твоят брат ще ми стане първото гадже, но май не е така.

Джени се изсмя.

— Като че ли това някога ще стане. Та ти не пушиш и дори не харесваш кафе.

Тя успя да усети как Елиз се усмихва от другата страна и се почувства добре, че беше развеселила приятелката си.

— Както и да е, мисля, че трябва да спреш да мислиш за Лео като за някой, който той всъщност не е и просто да решиш дали го харесваш такъв, какъвто е в действителност.

Джени се наведе надолу и извади зацапания, все още мокър натюрморт от кошчето за хартиени отпадъци. Може би, ако не мислеше за картината с четки като за натюрморт, а като за картина с четки на нея, щеше да е по-добре. Тя дори можеше да добави нещо не чак толкова неодоухотворено — например Маркс, котката. Тя легна по корем и дръпна крайчеца на розовата си завивка.

— Е... — каза Елиз. — Ще му се обадиш ли, или какво?

Маркс не беше там. Джени стана и отиде до компютъра си.

— Не. Той предпочита имейлите. — Тя седна и започна да обмисля нещо.

Щеше да се самопокани в дома му — поне беше сигурна, че апартаментът на приземния етаж на Източна 81-ва улица беше неговата къща. Този имейл беше нейният предупредителен сигнал. Тя щеше да разбере веднъж завинаги кой беше той и за какво беше всичко това, независимо дали му харесва, или не.

С телефон, все още опрян до ухото ѝ, тя влезе онлайн и започна да пише.

— Значи наистина не мислиш, че между мен и Дан ще се получи нещо, така ли? — настоя Елиз. — Мисля, че пишеше стихотворение за мен.

Джени можеше да ѝ каже, че Дан все още беше влюбен във Ванеса и че всичките стихотворения, които пишеше, бяха всъщност за нея и него, дори и да се преструва, че са за някой друг. А също така можеше да се обзаложи, че на Елиз би ѝ доскучало с глупостите на Дан от сорта „Аз съм измъчена, нещастна душа“ само след няколко минути.

— Няма начин — отвърна тя разсеяно. — Съжалявам, нека само да довърша имейла.

— Няма проблем. Мисля, че сега ще изпратя един имейл на брат ти и ще му кажа какъв нещастник е.

— Добра идея — съгласи се Джени.

Сега и двете момичета пишеха на компютъра, като дишаха свирепо в телефонните слушалки.

Когато трябва да предадеш трудно съобщение, винаги е хубаво да имаш подкрепа.

ПО-ЛЕСНО Е ДА ПРАЩАШ ИМЕЙЛИ, ОТКОЛКОТО ДА ГОВОРИШ ЛИЦЕ В ЛИЦЕ С МОМЧЕТАТА

Скъпи Лео,

Знам, че звучи странно да го кажа, но наистина усещам, че криеш нещо от мен и не знам какво. Наистина те харесвам много и смятам, че и ти ме харесваш. Как така никога не си ме канил у вас? Проблемът е, че аз знам къде живееш. Така че ще намина утре към шест часа, времето, по което обикновено приключваш разходката на Дафни. Добре. Ще се видим тогава.

Джени

Скъпи Даниел,

Първо, смятам, че си пълна отрепка, задето ме подлъга, защото знаеш, че съм по-малка от теб и с по-малко опит и че трябва да внимаваш чие сърце разбиваш, защото то може да ти отвърне със същото и да ти разкаже играта. Също така е очевидно, че все още си луд по първото и единствено момиче, което е било доста глупаво, за да бъде твое гадже. Дори не се наложи сестра ти да ми го казва — толкова си прозрачен, като че ли пишеш на копирна хартия. Ето, аз също мога да се изразявам поетично. Запиши си това, глупако!

Твоя неприятелка и най-добър критик.

Елиз

Б СЕ ОПИТВА ДА НЕ СВЕЖДА ПОГЛЕД ОТ НАГРАДАТА

Вратата на къщата на Джорджи стоеше отворена. Музиката на *No Doubt* гърмеше и от вътрешните, и от външните говорители, а навсякъде по стълбите имаше разпилени дрехи. Четири момчета се разхождаха там по бельо, като дъвчеха диви гъби^[1] и показваха мускулите си от спускания със сноубордовете. Когато Блеър и Серена влязоха вътре с Ерик и Ян и момчетата от ски патрула, те се обърнаха, зяпнаха и се усмихнаха след това.

— Къде е Джорджи? — попита Серена, която отчайващо се опитваше да намери истинския купон преди Ян зъболекарят да я остави сама.

— В горещата вана — отговориха момчетата в един глас.

Блеър остана в хола, а Серена, следвана от Ян, излезе през вратите към вътрешния двор, за да потърси домакинята. Ерик отиде на бара и започна да смесва различни питиета. Той беше изкарал курс за барман миналия семестър — най-полезното нещо, което беше научил в колежа досега.

Блеър забеляза, че Нейт седи сам на кожения диван в единия ъгъл на хола и си чопли пръстите на краката. Той носеше захабена тъмносиня жилетка от „Браун“ и чифт раздърпани, спортни, жълти гащета от „Сейнт Джуд“. Със златистокафявите си къдрици и искрящо зелени очи той приличаше на тъжно малко момче. Блеър искаше да седне до него и да го попита защо си чопли пръстите и изглежда тъжен на купона на приятелката си, но тогава дойде Ерик и ѝ подаде чаша, пълна с нещо оранжево-розово на цвят и блудкаво на вкус.

— Май тай. Внимателно, не е много вкусно, но е само от ликьор.

— Благодаря. — Блеър взе чашата. Обикновено предпочиташе водка с тоник, но щеше да пие всичко, което Ерик направи за нея.

— Излизам, за да се топна във ваната — каза Ерик. — Идваш ли?

Блеър поклати глава.

— Не, благодаря. — Идеята да скочи в горещата вана, където бяха Джорджи и кой ли още не, не беше чак толкова привлекателна. А и тя не искаше Ерик да мисли, че не може да се грижи за себе си на купона. Освен това имаше цяла маса с храна само на десет крачки от нея. Ако Ерик излезеше, тя щеше да има възможността да си похапне, без да се притеснява дали някой ще я помисли за голяма свиня, или не.

Едно момиче се нуждае от енергия, особено когато ѝ предстои дълга нощ.

Веднага щом Ерик тръгна, тя грабна чиния с пролетни ролца и се тръсна на прекрасно място до едно момче с дълга до раменете кестенява коса, което пушеше джойнт.

Той я погледна и се усмихна.

— Караш ли сноуборд?

Блеър нямаше представа за какво говореше той.

— Не. — Тя си пое дълбоко дъх през ноздрите. Никога не се беше напушвала, но понякога се беше чувствала доста нервно, а всичките ѝ познати, които пушеха трева, бяха толкова любезни. Може би няколко дръпвания от цигарата на това момче бяха точно това, от което се нуждаеше сега. — Това трева ли е?

Момчето се усмихна отново и погледна към свитата хартия в ръката си.

— Беше. Съжалявам, но се скапа. — Той не носеше нито риза, нито обувки, но все още беше със скиорските си панталони. Тя бяха в яркозелено, с наколенници.

— Е, откъде познаваш Джорджи? — попита Блеър като все още дъвчеше храната си.

— Кой?

Блеър можеше да усети как Нейт я наблюдава от другия край на стаята. Може би си мислеше, че тя ще пуши джойнта на това момче заедно с него.

О, малко ирония.

— Къде ходиш на училище? — попита тя, като смяташе, че момчето е на около двадесет и е в колеж.

— Не ходя на училище — каза ѝ той. — Карам сноуборд от март до декември и после отивам да карам сърф на Северния бряг цяла зима.

Блеър пхна една дива гъба в устата си и започна да дъвче.

— Къде можеш да караш сноуборд цяло лято?

— Чили. Аржентина.

— А Северният бряг е на Хаваите, нали?

Не питайте откъде знаеше това. Беше едно от нещата, които едно момиче с братя няма как *да не знае*.

Момчето кимна.

— Караш ли сърф?

Блеър поклати глава, заинтригувана от идеята. Тя си се представи в новия розов бански „Ерес“ и с хавайски венец от бели орхидеи и червени цветове от хибискус да балансира на дъската за сърф и да се издига над една изключително огромна вълна. Имаше прекрасен тен и невероятни мускули на задните части, като онези, които всъщност стоят добре, ако си с прашка. И след дълъг ден сърфиране Ерик я масажираше с кокосово масло и ѝ даваше да си хапва от прясната риба, която беше уловил през деня. Може би наистина нямаше нужда да ходи в „Йейл“ или някой друг колеж изобщо — можеше просто да... *кара сърф*.

Изведнъж Нейт стана и дойде при нея. Смарагдовозелените му очи не блестяха толкова много, по-скоро тлееха. Изглеждаше така, като че ли имаше много да казва.

— Здравей — каза той.

— Здравей — отвърна тя. — Как така не си в горещата вана?

Нейт сви рамене.

— Твърде е горещо?

Блеър скочи и изхвърли хартиената чиния в боклука. Не ѝ допадаше да си говори с Нейт, когато Ерик беше навън с Джорджи и Серена. Не се връзваше просто.

— Хайде — каза тя, като тръгна да излиза.

— Ще се видим по-късно — напушеното момче извика след тях.

По-рано през деня за няколко часа беше валил сняг и задният двор на Джорджи блестеше на лунната светлина с хладния, свеж, сух сняг. *No Doubt* бяха отстъпили място на *Missy Elliott* и момчетата от ски патрула танцуваха с група момичета от местната гимназия на платформата около горещата вана.

Серена винаги беше обичала да се кисне в горещи вани навън в нощта на студа, особено ако валеше леко и всички бяха голи. Този път тя беше наистина благодарна, че се мушна между брат си и Чък Бас докато Ян — холандският зъболекар, я гледаше замечтано от другата страна на ваната.

Джорджи беше сдъвкала прекалено много диви гъби или нещо подобно и правеше стойки на ръце в средата на ваната, като не оставяше и част от тялото си неразгадана.

— О — каза Блеър, наблюдавайки сцената тревожно. Добре де, тя беше планирала да се съблече гола тази вечер, но не пред Нейт и Джорджи и целия холандски олимпийски отбор по сноуборд. И определено не мислеше да прави тъпите стойки на ръце.

— Влизаш ли? — извика Ерик от ваната.

Серена премигна с дългите си тъмни мигли.

— Хубаво е.

Блеър смъкна ръкавите на взетия назаем пуловер до китките.

— Не точно сега.

Джорджи се показва над водата и избърса носа си.

Кожата ѝ беше като на призрак на лунната светлина.

— Оставете я. Може би е в цикъл.

Блеър се изчерви ядосано.

— Дали и Нейт не е също в цикъл? — присмя се Чък.

Нейт извади кутия цигари от джоба на гащетата си, запали една цигара и после подаде кутията на Блеър. Тогава той закрочи по тъмната заснежена поляна зад къщата, облечен само с жилетка, гащета и тенис обувки.

Блеър запали цигара, като ѝ се прищя да не ѝ беше толкова жал за Нейт. Съчувствието, което изпитваше към него, беше странно. И вероятно крайно незаслужено.

— Влизам вътре — каза тя остро.

Серена сбута Ерик в ребрата.

— Мисля, че това беше за теб.

Зад себе си Блеър чу, че някой излезе от ваната.

— О, уау! — чу тя Джорджи да писка и знаеше, че гледа към Ерик.

Съжалявам, скъпа. Беше неговото извинение.

— Почакай, Блеър.

Блеър се спря в кухнята и си взе шоколадова ореховка от подноса на келнера. Тя си отхапа от нея и се обърна, за да се окаже лице в лице с Ерик. Той носеше само бяла кърпа, точно като в момента, в който го беше видяла за пръв път в хотела, когато бяха пристигнали в Сън Вали и беше осъзнала, че това е мъжът, на който да се отдаде за пръв път.

Сега беше най-подходящият момент.

Тя грабна бутилка охладено шампанско *Veuve Clicquot* от кухненския плот, пъкна я под мишница и взе чинията с ореховките.

— Да се качим горе.

[1] Диви гъби, наричани още вълшебни, заради натуралния халюциноген, който съдържат. — Бел.ред. ↑

ТОЧНО КАТО ЕЛЕНА НА ДЯДО КОЛЕДА

— Не искам да влизам вътре — нацупи се Джорджи, след като момичетата от гимназията и момчетата от ски патрула последваха Конрад, Джоузеф, Джен и Франц в къщата, за да си вземат нещо за хапване. — Искам да направя нещо *диво*.

Кожата на Серена настръхна. „Аз също! Аз също!“ Беше й омръзнало да участва в малката игричка на Ерик и Блеър. А и не можеше да дочака да се измъкне от нещастно влюбения поглед на Ян. Беше време за приключение.

— Видя ли? Онези момчета имат една от онези спортни ски шейни за патрулиране отгоре на колата. Винаги съм искала да покарам една от тях...

Джорджи вече беше във ваната преди Серена да успее да довърши изречението си.

— Хайде! — извика тя, докато обуваше ботушите си и беше погола отвсякога. — Хайде да я пробваме!

Оставяйки дрехите зад гърба си, Чък и Серена последваха Джорджи до претъпканата с коли алея пред къщата. Бързо и тихо Чък и Джорджи откачиха шейната от автомобила субару на момчетата от ски патрула и я пуснаха долу на снега. Джорджи отвори задната врата на един от мерцедесите на холандския олимпийски отбор по сноуборд и започна да тършува вътре.

— Някой иска ли една? — извика тя.

— Аз! — отвърна Чък и се приближи.

Серена не знаеше какво предлага Джорджи, но нямаше нужда от нищо в момента, освен от едно топло палто.

— Няма ли да ни е студено? — реши да попита тя. Шейната имаше едно плътно вълнено одеяло, прикрепено за нея, но ако не искаха и тримата да се пъхнат под него, щяха да умрат от измръзване.

— Не искаш ли отново да си във вестниците? — трудно каза Чък. Звучеше, като че ли вдишваше нещо.

Джорджи издърпа главата си от мерцедеса и затръшна вратата. Изтри носа си, а кафявите ѝ очи бяха широко отворени.

— Всичко, което трябва да направим сега, е да потеглим. — Тя посочи Серена. — Ти скачай в шейната, а ние с Чъки ще те дърпаме — като елен на дядо Коледа!

Тъй като никой не я накара да се задъха на нечие парти и вечно благодарна, че Ян зъболекарят беше прекалено страхлив, за да се присъедини към тях, Серена откопча каишите, държащи одеялото в шейната, обви го около себе си и легна в нея. Джорджи се наведе до нея и пхна ръцете на Серена под одеялото. Закопча каишите, пристягайки ги доста около тялото ѝ, като че ли всичките ѝ кокали бяха счупени и беше необходимо да се поддържат заедно. Серена забеляза малки капчици пот по горната устна и по челото на Джорджи, въпреки че беше само двадесет и осем градуса и тя беше гола.

— Готова ли си? — извика Джорджи, чиито ботуши бяха до колене в сняг.

Беше малко странно и някак плашещо да си завързан в легнало положение. Серена не можеше да разкопчае каишите дори и да искаше. Тя притисна длани към бедрата си под одеялото, за да се успокои.

— Готова съм.

Джорджи и Чък се хилеха, докато се връзваха с поводите на шейната, а голите им дупета се напрягаха с усилие, докато я издърпат от алеята до банката на Ууд Ривър Драйв.

— Чакайте, къде отиваме? — извика Серена безпомощно. Тя надигна глава, за да види, но това, което успя да различи, бяха две голи тела, които блестяха на лунната светлина, докато се тътреха по тихия път. Чък все още имаше тен от Коледа в Сейнт Бартс, но Джорджи беше бяла като маргаритка.

Обаче не толкова чиста като нея.

Вратът на Серена я болеше и тя беше на път да отпусне главата си назад, когато телата на Чък и Джорджи бяха осветени от фарове на кола. Тя приближаваше.

— *Помощ!* — извика Серена, лицето ѝ пламна и изведнъж усети колко трогателно звучи.

Няма значение колко странна трябва да бе гледката.

— *О!* Готино дупе! — извика някой от прозореца на колата, която прелетя покрай тях.

Шейната се раздруса и се плъзна надолу, а задните фарове на колата изчезнаха от пътя.

— Хей, хора! — изкрещя Серена, изпъвайки шията си. — Може ли да спрете?

Нейните така наречени приятели дори не се и обърнаха. Може би не я бяха чули или може би просто се преструваха, че не я чуват.

— *Моля ви?*

Но те все още не спираха. Пътят отново се освети при приближаването на още една кола. Този път колата намали. Тогава ревна сирена и червено-бели светлини се смесиха и заиграха в нощта.

— По дяволите, полиция! — извика Чък. — Бягай!

— Не! — извика Серена отзад. Шейната се раздруса и се плъзна при звука на приближаващата полицейска кола.

— Хайде! Хайде! — Серена чу Джорджи да пищи.

Изведнъж шейната започна да криволичи наслуки преди да се наклони в канавката. Превъртя се веднъж и падна настрани в поток от студена лапавица. Вълненото одеяло пропусна вода и намокри коленете ѝ. Беше толкова студено, че тя усети топлина.

— *Спрете! Спрете веднага!* — заповядаха полицаите и се втурнаха след тях, а светлините на колата се въртяха силно в далечината.

Серена трепереше в канавката. Полицаите не я бяха видели.

— Помощ — захленчи тя. — Моля ви, помогнете.

ДА ГО НАПРАВЯ ИЛИ ДА НЕ ГО НАПРАВЯ

— Сега сме облечени абсолютно еднакво — каза Блеър, като излезе от банята на майката на Джорджи, увита само в една кърпа.

Ерик остави списанието за ски, което четеше, докато я чакаше на леглото.

— Супер.

Стаята имаше висок, скосен дървен таван и гигантски, разноцветни, триъгълни прозорци с изглед към връх Болди. Проекторите на екипите, които подготвяха пистите за следващия ден, блещукаха в тъмнината. Блеър се чудеше съчувствено дали Нейт е още навън, скитайки се из снега с маратонките си, или пък се е вразумил и се е прибрал вътре. Не че я беше грижа. Тя въртеше рубинения си пръстен напред-назад по пръста си и хвърляше погледи към леглото. „На път съм да стана жена“, напомни си тя.

Дори и с трохите от сладките по цялата му брадичка и разголените му гърди, и с мократа и слепнала коса от кисненето в горещата вана, Ерик беше неустоим. Тя се доближи до нощното шкафче и отпи голяма глътка шампанско направо от бутилката.

— Добре. Готова съм.

Ерик взе ръката ѝ и я придърпа върху себе си. Устните им се сляха в тръпнеща наслада от шоколад и шампанско. Той се притисна към ханша ѝ. И той също изглеждаше готов.

Тя затвори очи, докато музиката от купона долу се разнесе и при тях, някаква хип-хоп песен, която тя не можа да разпознае. В нощта, в която си беше мислила, че ще го направи с Нейт, беше пуснала диск с различни песни и беше изпълнила стаята със свещи. Но тогава не се беше случило нищо. Този път тя се намираше в странна къща и наоколо се носеше странна музика. Но може би така беше по-добре — колкото по-гъвкав е сценарият, толкова повече място има за експерименти. Не че искаше да опита нещо нетрадиционно.

Разбира се, че не.

— Отвори очи — прошепна Ерик, като потъркваше лице о врата ѝ. — Имаш красиви очи.

Блеър отвори очите си и се усмихна на себе си. Тя целуваше поголемия секси брат на Серена. Отново затвори очи, готова за друга целувка уста в уста. Изглежда, че беше по-лесно просто да го прави, отколкото да мисли за това какво прави и с кого го прави. Ерик бутна назад жълтеникавокафявата копринена завивка и се пхна под нея. Тялото на Блеър заигра под неговото и тя свали кърпата си, като я захвърли на пода с много по-голям финес, отколкото всъщност бе възнамерявала.

Та-да!

— Правила си го преди, нали? — попита Ерик, докато бавно прокарваше опитните си пръсти надолу по гръбнака ѝ.

Блеър потрепери — отчасти заради удоволствието и отчасти заради страха — и затвори очи.

— Разбира се.

Тя успя да усети огромната мъжественост на Ерик, опряна в крака ѝ. Може би не трябваше да го правят докрай, само донякъде. Тогаваше си спомни какво казваха двете със Серена на деветокласниците в тяхната консултантска група: „Не го правете само за да го направите. Направете го с някой, когото обичате и когото го е грижа как се чувствате. И не го правете, освен ако не сте абсолютно готови“.

На Серена винаги ѝ беше лесно да го каже. Тя беше изгубила девствеността си точно по обратния начин, лятото след десети клас, с Нейт. Това беше постоянното, неосезаемо и неизказано нещо между Блеър и нея. Единственият проблем в тяхното приятелство.

Когато Блеър засегна темата за секса в тяхната група, тя говореше с такава убедителност, че почти си вярваше, че сама го беше правила. И, разбира се, беше стигала твърде близо — на няколко пъти с Нейт, докато бяха заедно, — но не *чак* толкова. Тя винаги го беше спирала, точно навреме.

Което, ако имаме предвид факта, че двамата с Ерик лежаха съвсем близо един до друг, голи, беше *точно такъв момент*.

— Нервна ли си, или има нещо друго? — попита Ерик, като галеше косата ѝ и се вглеждаше в очите ѝ по онзи приятен и очарователен начин.

— Не. Защо? Изглеждам ли нервна? — отвърна Блеър доста забързано.

— Просто начинът, по който коленете ти ме притискат...

Блеър дори не беше осъзнала какво правеше с коленете си. Въпреки че тя отчаяно искаше да го направи и да приключи с това, тялото ѝ очевидно беше на друго мнение.

Как щеше да изгуби девствеността си, при условие че тялото ѝ не ѝ съдействаше?

НЕЙНИЯТ РИЦАР В БЛЕСТЯЩИ ДОСПЕХИ

Нейт вече се прибираше към къщата на Джорджи, краката му бяха сковани от студ, а маратонките му — подгизнали от снега; бе готов да се предаде и да скочи в горещата вана. Беше си помислил, че една дълга разходка сам ще му помогне да проясни съзнанието си, но имаше толкова много неща, за които да мисли — дали ще го приемат в „Браун“, това че няма да бъде капитан на отбора по лакрос, безотговорното поведение на Джорджи, начина, по който Блеър изглежда го изучаваше — всичко, за което наистина можеше да мисли, бе колко страхотно би било, ако просто изпуши един джойнт и забрави всичките си проблеми.

— По дяволите — прокле той тихичко, докато бързаше по банкетата на Ууд Ривър Драйв.

— *Моля, помогнете ми* — чу той слаб, моещ се глас да хленчи от канавката вляво.

Нейт се завъртя, а очите му изпъкнаха от орбитите, когато успя да разпознае бледорусата коса и познатото тяло, заклещено в преобърналата се шейна на ски патрула. Ако не беше толкова трезв, щеше да си помисли, че получава някакъв вид алергична реакция от трева или нещо друго.

— Серена? — Той коленичи и започна да разкопчава каишите. — Господи, какво се е случило?

Веднага щом ръцете на Серена бяха освободени, тя достигна Нейт и го прегърна през врата, като непрекъснато хлипаше. Тя нямаше нищо против дори Ян да я беше спасил, но Нейт беше десет хиляди пъти за предпочитане.

— Добре си. Всичко е наред — прошепна Нейт, като галеше косата ѝ с една ръка, докато с другата разкопчаваше останалите каиши. Когато вече всички бяха откопчани, той махна тежкото вълнено одеяло, без да има представа какво ще открие отдолу. — Оу.

Той я хвана под мишниците и ѝ помогна да стане на крака преди да преметне одеялото още веднъж около нея.

Серена се наклони към него, твърде изтощена, за да се засрами или да обясни как се беше озовала гола в канавката, закопчана в шейна на ски патрул.

Нейт се наведе и я взе на ръце като по-голямо бебе.

— Хайде да те приберем. Имаш нужда от хубава топла баня и топли дрехи и ще станеш като нова.

Той тръгна надолу по пътя към къщата, ръцете и краката му пламтяха от повишения адреналин, след като се бе проявил като спасител. Серена отпусна главата си на рамото му и издиша сладък, топъл въздух в ухото му. Може би беше Нейт, нейният Нейт, с когото ѝ беше предопределено да бъдат винаги заедно. Нейният рицар в блестящи доспехи. Любовта на живота ѝ.

Когато се върнаха в къщата, винаги способният Нейт я качи на горния етаж при банята за гости и ѝ направи хубава гореща вана. Докато тя отпочиваше сред балончетата, той отиде до стаята на майката на Джорджи, за да потърси топъл халат и чифт топли кашмирени чорапи. Вратата беше затворена, но почистващият персонал я беше държал затворена откакто бяха пристигнали в къщата, така че той реши да я отвори, без да почука.

Унс!

Нейт застина на прага, премигвайки с очи. Дрехите на Блеър бяха на пода, а нежната ѝ ръка с рубинения пръстен беше прегърнала врата на някакъв блондин. Русият човек обърна глава, като се оказа, че не е някой от холандския олимпийски отбор по сноуборд — слава богу, — а Ерик ван дер Удсен, по-големият брат на Серена. Кое то не беше много по-добре.

— Съжалявам — измрънка Нейт. — Просто имах нужда от някои неща от гардероба.

— Ммм, можеш ли да дойдеш малко по-късно? Малко сме заети — каза Ерик без капка смущение.

Нейт си стоеше там и ги гледаше с ръце в джобовете си. Имаше нужда от някакво обяснение или признание от секс половинката на Ерик преди да може да си тръгне.

Но Блеър просто си лежеше там със затворени очи. Ерик почти беше убедил тялото ѝ да се отдаде на пътуването, което тя толкова желаше да предприеме първоначално, но като чу гласа на Нейт, тя го отмени. Най-накрая чу как вратата се затвори и Нейт ускори крачка

надолу по коридора. Тогава тя се надигна на лакти и отскубна тялото си от това на Ерик, като дръпна чаршафа и се покри с него до гърди.

— Всъщност щеше да ми бъде за първи път — призна тя, като се изчерви от срам, задето беше излъгала, когато той я попита. — Предполагам, че не съм готова още. — И тя погледна към Ерик с кръглите си сини очи, като се надяваше от все сърце да не се ядоса много.

Невероятните устни на Ерик се извиха в полуусмивка.

— Не. Ти си готова. Но аз просто не съм правилният човек, това е всичко.

И не е тайна кой е той.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Знам, знам, че ви се струва много отдавна, откакто за последно говорихме. Пролетната ваканция почти приключва и само при мисълта за това всеки е твърде зает, за да мисли за писмата за приемане в колеж, които ще пристигнат в пощенските ни кутии само след две седмици. Да, много сме заети, ама наистина *заети*. Но преди да премина на това *кой* в *какво* се е забъркал и *къде*, оставете ме първо да изясня няколко неща не по определен ред.

А) Не *всички* членове на холандския олимпийски отбор по сноуборд са хомосексуалисти, женени или скучни. Знам това, защото излизах с един от тях за много кратко, когато семейството ми караше ски в Банф. Неговото име беше Янсен и без съмнение беше невероятен.

Б) Ако все още не сте правили секс, когато дойде време за колежа, няма да сте единствени. Знам това... ами просто, защото го знам.

В) Не е обидно да изпуснеш писмо в реката, освен ако не работиш в пощенските служби.

Г) Обидна постъпка е, ако не отговориш на имейла на момиче, когато тя иска само да ѝ простиш, да я целунеш и да се съберете. Обидна постъпка е и да получиш подарък и да не кажеш „благодаря“. И определено е обидна постъпка да тичаш гол по обществен път, особено когато полицията те преследва — вижте новината по-долу.

Д) На последно място, но не по значение, колкото и да мразя да го казвам, всички ние се чувстваме по-добре, когато не се караме с родителите си.

Радвам се, че изяснихме тези неща. Сега най-прясната новина...

Безсрамна наследница от Кънектикът и момче от Горен Ийст Сайд, навъртащо се в града, арестувани за ексхибиционизъм

Тя ни скандализира, като продаде любимото си прекрасно пони, за да си набави пари за дрога, а той ни шокира, като се появи в една реклама целият намазан с европейски афтършейв. Сега те са отново тук. *Дж* и *Ч* бяха арестувани миналата вечер за лудуване на обществен път *голи*. По-късно стана ясно, че и двамата са били под влияние на всякакъв вид вещества и че също така са откраднали шейна на ски патрул, която беше върната от властите в управлението на ски патрула. И двамата бяха пуснати под гаранция тази сутрин и бяха откарани къщи съответно в Гринич и Ню Йорк с частен самолет. Говори се, че и полицейският отдел в Ууд Ривър и ски патрулът в Сън Вали вече са получили солидно „анонимно“ дарение под формата на чекове, за да си мълчат по случая. *Дж* вече е отново в „Брейкауей“, където си е спечелила доживотен престой. *Ч* беше свален на земята, в смисъл, че може никога повече да не използва семейния апартамент в „Трибека Стар Хотел“ или колата на майка му, карана от шофьор в града. Бедното бебче. Също така се говореше, че един много красив модел — ученичка от Горен Ийст Сайд, също била въввлечена в инцидента, но тя успяла да се изплъзне на полицията и да избяга. По-късно онази вечер загадъчно красиво местно момче я е изпратило обратно до хотела. Това е нашето момиче!

Наблюдения

В гледа замечтано филмовите камери на витрината на фотото на 49-та улица като дете пред витрина на магазин за домашни любимци. Горката не може да дочака родителите ѝ да си тръгнат. *Б* и *Е* и няколко момчета от ски патрула в Сън Вали пият бира в местен бар в Кечъм, Айдахо без, вярвате или не, никакво сексуално напрежение. Чух, че това може да се случи на момичета, веднъж щом те... *нали знаете*. Те губят необходимостта си да флиртуват. *Дж* ходи дебнешком из Горен Ийст Сайд и се крие зад дърветата. Какво цели все пак? *С* и брат ѝ *Е* се спускат по склоновете на Сън Вали сами.

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Познавам едно момче, откакто съм се родила и съм напълно сигурна, че съм била влюбена в него през цялото това време. Просто никога не съм го осъзнавала. Той беше с най-добрата ми приятелка, а сега е с друга моя приятелка, въпреки че съм убедена, че това скоро ще приключи. Имам нужда да разбера дали и той чувства същото към мен, не съм сигурна какво да направя.

Изгубена

О: Скъпа Изгубена,

Знаеш какво правя, когато не съм сигурна какво да направя. Хвани го. Просто го целуни и оттам насетне всичко ще си дойде на мястото. Ако и той чувства същото, ще узнаеш. А ако не, пак ще разбереш. Късмет, сладур.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Обожавам страницата ти. Ти си страхотно момиче. Искам да разбера името ти, защото мисля, че може би си същото момиче, което срещнах да кара ски. Може никога повече да не те видя, защото живея много далеч от Америка, но винаги ще те обичам от разстояние.

Ян

О: Скъпи Ян,

Имам чувството, че сме се срещали, но преди доста време. И дори и да не съм момичето, за което говориш, имаш моето разрешение да ме обичаш отдалече. Но нека си остане така, окей?

Интригантката

Ще се видим отново в училище следващата седмица. Всъщност може би ще е хубаво отново да си спим в нашите легла.

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ТОВА Е МИСЪЛТА, КОЯТО ИМА СМИСЪЛ

Когато звънецът на долния етаж звънна, Габриела и Руби правеха органични сладки, без мая и захар и от цели зърна и плодове, в кухнята на малкия апартамент на Ванеса и Руби. През това време Ванеса и Джорди помагаха на Арло да привърже жълтите нарциси, които беше откраднал от местния парк, в риболовната мрежа, която беше открил и довякъл къщи. Най-вероятно нарцисите изобразяваха надежда, въпреки че Ванеса не беше много сигурна какво точно изобразяваше риболовната мрежа. Тя беше бодлива и драскаше ръцете ѝ, а Джорди я дразнеше с това, че изведнъж беше проявил интерес към родителите ѝ и работата им. Той дори си беше събул обувките преди да влезе вътре, точно както правеха те, и беше сложил гердан с мъниста със знака на мира, който вероятно беше откраднал от кутията с най-старите вещи на майка му. Разбира се, звукът на звънеца беше сигнал за Ванеса да изостави това, което прави, и да избяга.

— Аз ще отворя! — извика тя, като пъхна един нарцис в услужливите ръце на Джорди. Тя се забърза към интеркома. — Здравейте?

— Имате пратка, госпожо.

Ванеса пусна пощальона. Той изкачи стълбите и подаде един пакет. Беше адресиран до нея, а името и адресът на Дан бяха написани в горния ляв ъгъл.

Тя затвори вратата, седна на пода и започна да разкъсва пакета със зъби. Опакован във вестник, вътре беше сложен светлорозов пластмасов космически кораб с три пластмасови момиченца отгоре му. Малките момиченца имаха еднакви черни плитки и еднакви зелени рокли. Тя обърна играчката и натисна бутона за включване, след което остави играчката на пода. Засвири луда японска песен, докато момичетата върху кораба се въртяха ли въртяха, а в краката им премигнаха леки светлини. Беше безвкусно и ужасно — направо суперфантастично.

— Какво, за бога, е това? — възкликна Габриела и дойде да погледне. — Кой би ти изпратил такова нещо?

Онова прекрасно момче, за което си мислеше, че ще се омъжи някой ден?

— Харесва ми — заяви Ванеса. — Толкова е ужасно, че го прави хубаво.

Джорди се приближи с гирлянда от нарциси около врата си. Той погледна надолу с намръщен поглед, като че ли се опитваше да разгадае нещото.

— Какво е това?

— Просто нещо — отвърна Ванеса, а идеите за следващия ѝ филм вече се трупаха в главата ѝ. — Хей, може ли да слезеш тук за минута? — попита тя, като мислеше за носа на Джорди. Той се наведе нетърпеливо и тя затвори едното си око, а с пръстите си образува нещо като обектив на камера на другото, за да фокусира поразителния му нос, докато космическият кораб се въртеше и святкаше отзад.

Това звучи като филм за „Оскар“.

— Не мърдай оттук. — Ванеса скокна към стаята си, за да вземе камерата от гардероба си. Ако тя беше достатъчно бърза, родителите ѝ въобще нямаше да забележат какво прави.

— Задръж така — прошепна тя, като придържаше камерата към окото си, докато приближаваше обектива към носа на Джорди в опит да се убеди, че знакът на мира на гердана и нарцисите щяха да бъдат извън кадър. — Добре, стана. — Тя изгаси камерата и я хвърли в черната си ученическа чанта до вратата. Баща ѝ я наблюдаваше от хола, а ослепителните светлини на играчката караха очите му да пламтят. Тя се върна в стаята си, за да събере още някои приспособления. Отсега нататък трябваше да носи космическия кораб и камерата навсякъде, където ходеше, като заснемаше и най-лудите неща, които можеше да си представи, и космическият кораб щеше да бъде единственото постоянно нещо на заден фон.

— Сега мога ли да се изправя? — попита Джорди, когато тя се върна. Той все още коленичеше чудато пред кораба, а очите му бяха замаяни от слушането на онази откачена песен отново и отново.

Ванеса грабна играчката и я изключи, след което заедно с допълнителните батерии и обектива я пъхна в чантата си.

— Да, може — каза му тя разсеяно.

Като имаше предвид, че не ѝ беше необходим повече.

— Хей, къде отиваш? — извика Руби от кухничката.

Ванеса вече можеше да разбере по тона в гласа на Руби, че сестра ѝ знаеше точно какво щеше да направи. Тя завърза своите „Док Мартине“^[1] и нахлузи през главата си черното непромокаемо яке, което си беше купила от военноморския магазин.

— Навън — извика тя в отговор, тръшна вратата, а очите на баща ѝ все още изгаряха от любопитство.

[1] Марка обувки. — Бел.ред. ↑

ОТГОВОРЪТ МОЖЕ БИ Е НАПИСАН НА СТЕНАТА В ТОАЛЕТНАТА

*Дребна женичка, сладка кокетка,
вкусих бисквитите, хляба,
които ти ми донесе.*

В последния си работен ден, преди да започне училище, Дан стоеше пред вратата на мъжката тоалетна в „Ред летър“ и четеше думите, които беше написал на листа хартия, изчезнал от бюрото му преди една седмица. Той беше открил другата поема, която беше написал и бе използвал последния ред от нея — *с които напълни моята чиния* — и беше решил да го редактира в новото си стихотворение. Само един бърз поглед към Елиз, държаща франзела, който го беше вдъхновил да напише стихотворението, и интересът му към нея, както и интересът му да завърши творбата си, напълно бяха изчезнали.

Дали това имаше нещо общо с имейла, който най-вероятно беше получил наскоро?

Излишният ред не беше основната причина той да не може да спре да зяпа думите на стената в тоалетната. Думите, в които се вглеждаше, дори не бяха неговите. Който и да беше преписал тази част от поемата на стената, беше написал под нея *бележка: Вижте по-горе как не се пише.*

Добре, значи това, което беше написал, беше глупаво и прекалено превзето и нямаше много смисъл. Той щеше да е първият, който да го потвърди. Но да обидиш писането на някой така преднамерено беше доста крайно като постъпка... злобно и незряло. Беше все едно да говориш глупости за майка си: Само *на теб* ти е позволено да го направиш.

— Некадърници — измърмори Дан под носа си и отвори със замах вратата на тоалетната. Той извади черна химикалка от задния си джоб и започна да дращи до своето стихотворение.

Бележки за това как да не бъдеш задник:

1. Не крадете неща от бюрата на хората, особено когато те не ви познават достатъчно добре, за да мислят, че е смешно.

2. Никога не приемайте една поема за завършена. Всъщност, никога не приемайте нищо, защото когато приемате, поставяте себе си и мен в глупаво положение.

3. Разкарайте се, защото никой друг няма да го направи.

Той пхна химикалката обратно в джоба си, изми си ръцете и ритна вратата, като почти връхлетя върху Зигфрид Касъл.

— Момче — извика го господин Касъл със странния си немски акцент. — Имам някои искания за чекове, които никога не са пристигали. Но ти ги изпрати сам миналата седмица. Ръста току-що се обади да каже, че на Мистъри Крац ѝ е невъзможно да тръгне от Хелзинки, защото Ръста не може да ѝ изпрати парите за път.

Дан отиде до бюрото си и взе черната си куриерска чанта. Изкушаваше се да каже на Зиг Касъл, че чекът на Мистъри беше на път за Хелзинки по река Хъдсън, но не искаше да бъде уволнен — той искаше да напусне.

Господин Касъл го беше последвал до бюрото и го гледаше със злобните си немски очички.

— Защо не намериш някой, който да ти бъде роб — изсъска Дан. Той се качи на стола си, за да прочете думите, написани в червен хоризонтален ред из цялата стая. *Ред летър, Ред летър, Ред летър* гласеше навсякъде. — Това е наистина творческо — добави той, като скочи от стола. И после излезе.

Трийсет секунди, след като си тръгна, мобилният му телефон звънна неприятно в джоба му. Дан знаеше кой се обажда и без да гледа.

— По дяволите, момче. НИКОЙ, ама НИКОЙ не напуска работата си в „Ред летър“! — изкрещя му Ръсти Клайн. — Предполага

се, че усъвършенстваш литературните си заложи. Предполага се, че трябва да правиш каквото ти се казва. Ти си просто един новак, за бога. Не можеш да напуснеш!

Дан крачеше по Седмо авеню юг с телефон, залепен за ухото, решен да не позволи на Ръсти да развали вълнуващата тръпка от триумфа, преминаваща по тялото му.

— Съжалявам, но наистина не знам какво общо имат изпращането на писма на хора, купуването на хайвер или ксерокопирането с писането на стихотворения.

Ръсти запази тишина, поне за секунда.

— Скачай в едно такси, кукло. Ще те чакам в „Плаза“ в десет. Мисля, че знам как да се справя с това.

Дан стоеше на стълбите на метрото на 14-та улица. Той си мислеше как Ръсти се беше опитала да го убеди да си вземе почивка от училище, за да напише кратка биография — нещо, което той въобще не искаше да пише. Искаше да отиде в колеж, за да събере повече житейски опит и да се научи да пише по-добре и не се нуждаеше от агент, за да го направи.

— Всичко е наред — мисля, че мога сам да се справя. Всъщност, мисля, че мога да се справя със самия себе си. Поне за известно време, някак.

Ръсти не отговори веднага. Той успя да чуе как телефоните звъняха и нейната асистентка Бъкли им отговаряше като обезумяла. Дан я почака да му изкрещи нещо за това, че не знае какво е добре за него, но вместо това тя просто каза:

— Сигурен ли си за това?

— Да — каза той твърдо. — Благодаря.

— Добре тогава. Приятен ден.

— На теб също — каза Дан сериозно преди да затвори. Ръсти Клайн беше луда и плашеща кавгаджийка, но въпреки всичко щеше да му липсва.

Той се вмъкна в магазина за понички и си поръча двойно черно кафе и поничка с мармалад; набра номера на Ванеса, докато чакаше. Ръцете му трепереха, докато изнасяше огромната чаша горещо, черно кафе навън. Той се разположи на земята, запали цигара и почака, тъй като телефонът не спираше да звъни.

— Здравей — каза той, когато телефонът се включи. — Чудех се дали си го получила. — Дръпна продължително от цигарата, опитвайки се да помисли какво друго да каже. — Аз съм Дан, между другото. Надявам се, че си добре. Ммм... довиждане — добави той и затвори.

Е, не беше точно: „Съжалявам и нека да се съберем отново“, но поне разтопи леда помежду им.

ПОНЯКОГА ОТ ИСТИНАТА БОЛИ

Лео стоеше пред черната метална врата и я чакаше.

— Здравей — каза Джени. Бузите ѝ се изчервиха при мисълта, че се беше самопоканила.

Лео си играеше с ключалката на вратата. Той кимна към колелото, опряно на металните боклукчийски кофи при входа.

— Баща ми го кара из парка по няколко пъти всяка сутрин. Той е в доста добра форма за възрастта си.

Джени дори и не беше чувала Лео да споменава баща си. Винаги си го беше представяла без баща и сам в огромния розово-бял апартамент на майка му на Парк авеню. Представяше си го отпуснат пред телевизора да реше онова разглежено куче със златна четка, докато майка му беше навън и си харчеше милионите, които беше получила след споразумението за развод, за дизайнерски якета за кучето и вечери с по-млади мъже.

— Хей, хора, вкъщи съм — извика Лео в апартамента, след като отвори вратата. — Насам — каза той на Джени, като взе черното ѝ яке и го закачи върху неговото. — Ела.

Джени го последва надолу по тъмния, тесен коридор. Апартаментът миришеше на застояли пуканки и почистващи препарати. Бялата боя по стените се беше напукала и се лющеше, а обикновената червеникава черга беше захабена и прашна. Тя ѝ напомняше за нейната къща — само лоши неща.

— Мамо, татко, това е Дженифър, момичето, за което ви разказвах.

Джени провеси нос до новите си червени велурени ретро маратонки „Стив Мадън“, когато видя господин и госпожа Беренсен. Те носеха еднакви сиви работни костюми и ядяха пуканки от микровълновата фурна, а краката им бяха опънати на масичка за кафе, направена от палмово дърво и със стъкло покритие, докато гледаха телевизия в малкия, мрачен хол. Госпожа Беренсен беше дребна жена, с къса побеляла коса и светлосини очи, а около тях имаше леки бръчки

от смях. Господин Беренсен беше поне на осемдесет, с побеляла коса, дълги, кокалести крайници и загоряло, сурово лице. И двамата бяха толкова слаби, че изглеждаха, като че ли карат само на пуканки и вода.

— Наистина се радвам да се... запознаем — заговори Джени неуверено. Тя пристъпи напред, за да се здрависа с тях.

— О, не си някоя кукла — заяви госпожа Беренсен.

— Ние гледахме един стар филм за Джеймс Бонд — каза господин Беренсен. — Седнете и гледайте, ако искате — измърмори той, докато се настаняваше на червеникавото канапе от велур, за да им направи място. Джени не знаеше как беше възможно той да обикаля парка на колело. Изглеждаше, като че ли ще се прекатури и ще умре точно там.

— Няма нужда. — И Лео докосна Джени по рамото. — Ела, ще ти покажа моята стая.

Тя прехапа устна и го последва в съседната стая. Мразеше се за това, че се чувстваше разочарована. Защо трябваше да ѝ пука, че Лео не е принц, който живее в изключителна сграда с портиер на Парк авеню?

Защото едно момче трябваше да притежава нещо повече от готин характер и симпатичен зъб, щръкнал напред!

Стаята на Лео беше дори по-депресираща от останалата част от апартамента. Имаше едно-единствено легло, приближено към стената, с някаква изкуствена жълто-зеленикава карирана кувертюра, взета сякаш от мотел от 1979 година, обикновени бели стени, захабена кафява черга и надраскано дървено бюро с огромен „Мак“ на него. Компютърът определено беше най-новият от всичко, най-скъпото нещо, което семейство Беренсен имаха.

Джени се настани на края на леглото и кихна доста силно. От цялата тази обстановка беше получила алергична реакция.

Кой не би получил?

Лео седна на твърдия си стол зад дървеното бюро и раздвижи мишката, докато компютърът заработи.

— Това правя през повечето време, когато не съм на училище или с теб.

— О? — Джени се чудеше дали той няма да ѝ покаже някой странен чат, в който влиза, за да се представя за някой друг.

— Ела тук и ще ти покажа.

Тя стана неохотно и отиде да погледне, като очакваше, че трябва да прочете няколко досадни имейли. Вместо това тя видя една картина, точно копие на „Рожден ден“ на Марк Шагал с няколко леки щрихи, които бяха от Лео.

— Ти ли направи това? — попита Джени, когато намери сили да проговори. *Беше* много добро.

— Да, но все още не е завършена. Трябва да направя нещо по стъклото на прозореца. Някак си е твърде мрачен. — Той започна да отваря менюто с палитрата цветове и техниките за светлосенки. — Мога да го подсиля със златисто... — И той погледна Джени. — Какво мислиш?

Джени отново отиде до леглото, защото нямаше друго място, където да седне. Тя се полюля няколко пъти в опит да проясни ума си.

— Наистина мислех, че живееш в онзи прекрасен апартамент на Парк авеню. Мислех, че Дафни е твое куче. — Тя спря да се люлее на леглото, погледна надолу към чергата и преглътна.

— Предполагам, че донякъде аз исках да мислиш това. Затова те заведох там.

Джени вдигна поглед. Той вече не изглеждаше чак толкова ослепителен и красив, свлечен на стола си в противната му стая.

— Но Елиз каза, че е чула, че си бил на благотворителна вечер във „Фрик“. И онова хубаво кожено яке... — И тя пъкна ръце под бедрата си. — Мислех, че живееш там — повтори тя.

Лео поклати глава.

— Разхождам Хенри за госпожа Т след училище. Тя ме кани на мероприятия като вечери във „Фрик“ и ми дава членски карти за музеи, защото знае, че харесвам изкуството, а и нейните деца са вече големи. Доста мило от нейна страна, всъщност.

Джени кимна. Защо беше толкова трудно да приеме това, което вече знаеше? Лео беше просто едно обикновено момче, което разхождаше кучета след училище.

И имаше наистина възрастни родители и живееше в наистина тъмен, депресиращ апартамент. Да, беше запален по изкуството, както и тя, но трябваше да има и още... *нещо*.

Изведнъж тя скокна от леглото и се протегна за телефона.

— Хайде да правим нещо лудо и романтично! Може да откраднем бутилка вино от родителите ти и да отидем в парка, да

седнем под звездите и да се напием!

Лео погледна поразен.

— Може би *ти си* тайнственото момиче — отбеляза той с объркана усмивка. — Моите родители нямат никакво вино и освен това утре сме на училище. Трябва да сготвя вечеря и да си напиша домашното. Добре дошла си да останеш и да вечеряш с нас.

Вечеря със съсухрените родители на Лео, които са на хиляда години и дори не пият вино? Нямаше нищо лудо или романтично в това!

Джени не знаеше какво ѝ става, но ако не изхвърчеше от мъничката стая на Лео скоро, щеше да избухне.

— Мисля, че трябва да си тръгвам — измрънка тя, като на практика се затича към вратата. Лицето ѝ гореше и дори не успя да се спре и да каже довиждане на родителите му. Предната врата беше само на два-три метра надолу по коридора. Тя грабна палтото си, вече нетърпелива да усети хладния въздух на бузите си и успокояващото пътуване с автобуса из града.

— Чакай — чу тя Лео да вика след нея, но вече си беше отишла.

Елиз ѝ беше казала да разбере дали истинският Лео беше някой, когото тя би харесала. Сега тя имаше отговора.

И той не беше приятен.

Б УСЕЩА ПЪРВИЯ ИЗБЛИК НА СЕСТРИНСКИ ЧУВСТВА

— Толкова е прекрасно да те видя отново у дома — възкликна майката на Блеър, когато тя излезе от асансьора, като дърпаше пътните си чанти „Луи Вюитон“. Муки, кучето на Арън, замаха опашка към нея и отърка дупето си о коленете ѝ.

— Разкарай се — изсъска Блеър под носа си, въпреки че се радваше, че си е у дома. Тя съблече палтото си и го хвърли на старинното канапе в ъгъла на фойайето. — Здравсти, мамо.

Къде е Кити Минки?

Елинор пристъпи и целуна Блеър шумно. После ѝ подаде телефона.

— Баща ти, скъпа. Тъкмо водехме най-приятния разговор.

Доколкото ѝ бе известно, родителите ѝ не бяха разговаряли един с друг — цивилизовано — от около година.

— Татко? — каза тя, като пое телефона.

— Блеър, меченцето ми — чу се радостният, пропит от вино глас на баща ѝ, който се пренесе по въздуха от замъка му във Франция. — Как беше?

— Ами, горе-долу — отвърна Блеър.

— Все още нямаш новини от „Йейл“, нали?

— Не. — Блеър не беше дала ни най-малък повод на баща си да мисли, че шансовете ѝ за „Йейл“ — училището, в което беше учил той, — бяха почти сто процента нулеви. Тя се движеше по коридора към старата си стая и застана на прага. — Все още не.

— Добре. Бъди добра с майка си. Тя доста е пораснала май, а?

— Предполагам. — Блеър влезе в стаята и седна на пода. — Липсваш ми, татко.

— И ти ми липсваш, Блеър — каза баща ѝ преди да затвори.

— Е, какво мислиш? — Майка ѝ влезе в стаята и застана зад нея, дишайки тежко. Коремът ѝ изглежда се беше увеличил с около дванадесет инча, докато Блеър я нямаше, но лицето ѝ бе с приятен

бронзов загар от пътуването до Хавайските острови и тя изглеждаше доста добре в тъмнозеленикаво-черната рокля за бременни на Даян фон Фюрстенберг. Дори черната ѝ кадифена панделка за коса не изглеждаше толкова зле.

Блеър се опита да се усмихне от мястото на пода в средата на стаята, където седеше, скръстила крака.

— Изглеждаш добре.

— Не, имам предвид стаята.

Блеър сви рамене и премина отново да разгледа стаята. Познатите ѝ перленобели стени бяха преобоядисани в най-бледото жълто-зелено, със зелено стъбло целина и един ред маргаритки от шаблони. Вместо розовия ѝ ориенталски килим имаше кремавожълта рошава черга, която покриваше пода. В ъгъла имаше плетена бебешка люлка, покрита с бяла дантела, а вътре имаше сгънато жълто одеяло, избродирано сложно с бели маргаритки. Покрай далечната стена имаше масичка за преобличане и един гардероб, и двете оцветени в бледожълто. Вдясно на Блеър имаше дървен люлеещ се стол с маргаритки, бродирани на облегалката. Кити Минки, нейната котка, лежеше свита на кълбо на една възглавница на стола, дълбоко заспала.

Майка ѝ пристъпи към гардероба и зарови из шкафчетата.

— Искахме да сложим монограм на всички мебели, но все още не сме решили за името. — И тя се усмихна лъчезарно на Блеър. — Баща ти предлага ти да измислиш името. Винаги си била толкова творчески настроена, скъпа. Мисля, че е страхотна идея!

— Аз? — пребледня Блеър. Това бебе нямаше нищо общо с нея. Защо, за бога, биха искали тя да го кръсти?

— Не се притеснявай, ако избереш еврейско име или каквото и да е, Сайръс не го е грижа. Просто искаме хубаво име. — Майка ѝ я окуражи с усмивка. — И не бързай. Помисли за известно време. — Тя отиде до бебешката люлка, извади жълтото одеяло на маргаритки и го сгъна наново. — Сайръс и аз ще ходим в „Клуб 21“, за да дегустираме вина. Кажи на Миртъл какво искаш за вечеря и тя ще ти приготви нещо. — Тя се наведе да целуне Блеър по главата. — Просто едно хубаво име — повтори, преди да излезе от стаята.

Блеър остана там, където беше, размишлявайки за цветната схема и за новата ѝ роля на голямата сестра, кръстница на бебето.

Стаята ѝ дори не миришеше като преди. Миришеше на ново — ново и изпълнено с обещания.

— Аз настоявах за името Дейзи^[1] — каза Арън, влизайки бавно в стаята, облечен само с оръфани, спортни боксери от „Харвард“ и нищо друго. Неговите съвсем малки сплъстени кичури бяха пораснали отново покрай ушите, а голите му гърди бяха хванали тен от седмицата на Хаваите. Щеше да изглежда добре, ако не беше толкова досаден.

— Как беше на Хавайските острови? — попита Блеър, въпреки че не я интересуваше много.

Тъмните очи на Арън се опулиха развълнувано.

— Много по-добре, отколкото очаквах. Срецнах едно момиче, което е дори по-голяма вегетарианка от мен. Родителите ѝ са бежанци от Хаити. Учи в „Бъркли“. Тя ме научи да карам сърф. Имахме и някои скучни моменти.

Блеър надигна вежди, за да покаже, че не е впечатлена.

— Но сега си отново тук — отбеляза тя.

Той кимна.

— Е, какво мислиш за Дейзи за име на детето?

Тя сбърчи нос.

— Хм, харвардско момче, това е прекалено очевидно. — Тя завъртя рубинения си пръстен отново и отново на пръста си. — Как каза, че беше името на онова момиче от Хаити?

Арън се намръщи.

— Йейл. Тя каза, че много хора го произнасят „Йе — ел“ или нещо такова, но тя го произнася точно като училището „Йейл“.

— „Йейл“ — Блеър спря да си върти пръстена, като ъгълчетата на устата ѝ се изтеглиха в усмивка. — „Йейл“.

Разбира се.

[1] В превод от английски — Маргарита. — Бел.ред. ↑

С И Н С Е О Т Ъ Р В А В А Т

Тъй като Блеър вече не беше в апартамента, нямаше причина да не покани Нейт.

— Здравей — каза той, когато тя го поздрави на вратата. Беше странно да види отново Серена в старото ѝ обкръжение. Но също така беше и хубаво.

— Здравей. — Тя го целуна по бузата и му помогна да си свали подгизналото от дъжда палто, като го закачи прилежно в гардероба. Сивата му тениска „Абъркромби“ изглеждаше износена и мека и тя нямаше търпение да сложи ръцете си на нея.

— Съжалявам, че нещата се объркаха така на купона — каза тя. Като се замислеше сега, не знаеше защо не бе целунала Нейт там, в Сън Вали, след като я беше спасил от канавката и тя вече беше гола и така нататък.

Добре, тогава просто трябваше да се съблече отново, нали?

— Така е добре. — Нейт като че ли чакаше за нещо като обяснение за това, че го беше извикала там.

Тя направи стъпка към него; голите ѝ крака бяха студени от дървения под. Носеше само тънка бяла памучна тениска и тъмносиня мини пола и трепереше, отчасти заради хладината, но най-много от напрегнатото очакване. Нейт се приближи и започна да разтрива голите ѝ ръце.

— Нейт? — попита тя и се хвърли в обятията му. Усети дъха му. *О, Нейти.* — Знаеш, че винаги сме били толкова добри приятели и се разбираме перфектно и винаги се подкрепяме, когато нещата наистина се объркат.

— А-ха — отвърна Нейт натъртено, докато все още разтриваше ръцете ѝ нагоре-надолу.

— Ами, не може ли просто *да сме отново заедно?*

Нейт спря да я разтрива. Беше почти невъзможно да помислиш да откажеш на най-ослепителното момиче в неговата вселена, след като беше една от най-добрите му приятелки и на практика му се

хвърляше на врата. Може би, ако просто я целуне и ѝ каже нежно, че не е искал да става така... Той се наведе и я целуна много колебливо по устните. Хубава, сладка, невинна целувка.

Но Серена не търсеше сладка и невинна целувка, тя търсеше истинска любов и затова го целуна жадно като някой, който беше чакал това доста дълго, дълго време. Тя хвана ръката му и го привлече в стаята си.

— Хей — каза Нейт, като се спря на прага. — Блеър все още ли живее тук?

— Хей — отвърна Серена и пусна ръката му. Каква истинска любов беше тази, ако Нейт беше влюбен в друга? Тя въздъхна и се отпусна на леглото, като се усмихваше тъжно към тавана. — Блеър се премести отново у тях.

— О! — Нейт отиде и седна до нея на леглото. Той докосна рамото ѝ. — Добре ли си?

Серена се ухили. Дори да не беше истинската ѝ любов, Нейт все още беше нейният любим.

— Ерик и Блеър не стигнаха до края — каза му тя, защото знаеше, че той би искал да знае това.

— Откъде знаеш това? — попита Нейт подозрително. Не беше пропуснал факта, че Серена и Блеър се бяха карали.

Серена се търколи по корем и зарови лице в ръцете си като малко дете.

— Аз го питах. — Гласът ѝ звучеше потиснато. — Той е мой брат, все пак.

Нейт не каза нищо. Той почувства облекчение, но не възнамеряваше да ѝ каже.

Тя се надигна на лакти.

— Знаеш, че те обичам, Нейти. Но мисля, че и двамата знаем кого наистина искаш да целуваш.

Нейт кимна и се обърна да види изпръскания от дъжда прозорец. Голяма птица бе кацнала на покрива на музея на изкуствата „Метрополитън“. Той се зачуди дали тя не беше един от онези соколи скитници, които винаги летяха около Сентръл парк и изненадваха хората, че всъщност не са гълъби. Соколите бяха грациозни и красиви и видът им действаше някак успокояващо.

Той легна до Серена и ръцете му я обгърнаха в братска прегръдка.

— И аз те обичам — прошепна той в ухото ѝ.

Серена се усмихна и затвори очи. Тя успя да си представи как тя и Нейт лежаха така в стаята ѝ в колежанското общежитие — където и да бяха, тя се възбуждаше. Те вероятно никога няма да бъдат двойка, но все по-рядко щяха да са заедно, да се прегръщат и целуват, точно като сега. Винаги щеше да бъде напълно безобидно и Блеър нямаше защо да разбира. И в крайна сметка щяха да спрат да го правят, когато Серена най-накрая откриеше истинската любов.

Ако това някога се случи.

В ИМА ПОВЕЧЕ ТАЛАНТ ОТ ЕДНО ОБЩЕСТВО НА ХИПИТА

Когато Ванеса се прибра вкъщи, Руби, Габриела и Арло се бяха сгушили пред телевизора, ядяха сурови соеви зърна и пиеха топло саке.

— Какво става? Мислех, че си тръгвате днес. — Ванеса остави тежката си чанта със снимачното оборудване и си съблече якето. Беше я заварил внезапен проливен дъжд и тя беше цялата мокра.

— Скоро тръгват. — Руби изключи телевизора и тримата направиха най-изкуствените усмивки, които Ванеса някога беше виждала.

— Как беше денят ти, скъпа?

Ванеса развърза своите „Док Мартине“ и ги срита. От ъгъла на хола малкият папагал на Руби, Тофу, грачеше от клетката си, като че ли да я предупреди: „Нещо става! Нещо става!“.

Габриела стана и оправи намачканите места по сложно изработеното розово-лилаво японско кимоно, което носеше. Сивите ѝ плитки бяха вдигнати на главата ѝ, в стил Хайди.

— Между другото, какво правите все още тук? — попита Ванеса. — Мислех, че днес щяхте да се прибирате вкъщи.

Баща ѝ си издуха носа шумно в отговор. Той носеше червен вълнен пуловер, който очевидно беше правен за жена, защото три четвъртите ръкави се свиваха в раменете.

Ванеса се приближи към него и хвърли бърз поглед. Цялото му лице беше на петна и очите му бяха зачервени.

— Татко, болен ли си?

Арло Ейбрамс поклати глава и издуха носа си още веднъж. Нови сълзи се стекоха по бузите му.

— Тихо, тихо — прошепна Габриела, въпреки че не беше ясно на кого.

— Става дума за твоите филми — Руби избухна най-накрая. Тя никога не можеше да запази нещо в тайна. — Показах им твоите

филми.

Моля?

Ванеса се втрени в по-голямата си сестра, твърде вбесена, за да каже нещо. Тогава Арло издуха носа си отново, а гърдите му се надигаха от риданието. Ванеса беше някак разтревожена той да не получи инфаркт или нещо друго.

— Татко?

— Просто си нямахме идея, че си била толкова... *артистична* — каза Габриела неуверено. — Никаква идея.

Това съвсем не беше комплимент, но Ванеса и не беше просила такъв. Филмите ѝ бяха толкова мрачни и чудати, че едва ли някой можеше да ги хареса.

Арло грабна дистанционното и пушна телевизора отново. Те бяха гледали интерпретация на сцена от филма „Война и мир“, в която не участваше никой друг, освен Дан. Камерата снимаше куп мръсни листа, развети от вятъра наред Медисън Скуеър парк при залез-слънце, след което се прехвърляше на Дан, който лежеше проснат на една пейка в парка. Камерата се приближи към лицето му и сърцето на Ванеса падна в краката ѝ.

— Сега може ли да го изгасим? — каза тя умолително. Но никой не ѝ обърна внимание.

— Това не е просто като да разкажеш история — възкликна Арло смаян. — Но начина, по който го правиш, е като на художник. — И той се обърна с насълзени, изпълнени с кръв очи към Ванеса. — Всичките ни засрами.

— Дори я приеха по-рано в Нюйоркския, защото е толкова добра — забъбри Руби гордо.

Лицето на Ванеса пламна.

— Млъкни.

Габриела зави колебливо единия ръкав на кимоното през рамото си.

— Толкова се гордеем с теб, Доматче — прошепна тя, като използва галовното име, което Ванеса не беше чувала от бебе.

Тогава Арло се приближи и прегърна и двете, с навлажнено от сълзите лице. Руби се пресегна да разтрие гърба му и скоро четиримата бяха в прегръдка, която дори и най-голямото хипи не би

могло да направи. Това не беше в стила на Ванеса, но и не изглеждаше, че някой снима или нещо подобно.

— Джорди ще дойде да поостане при нас за известно време това лято. Има ли проблем? — измърмори Габриела, докато все още бяха прегърнати.

Руби изсумтя.

— Не мисля, че я е грижа какво правите с Джорди.

— О, мислех, че го харесваш — каза майка ѝ.

— Така е — каза Ванеса колебливо. А и Джорди беше мил, докато си траеше. — Аз просто...

— Тя харесва онзи приятел, Дан от филма, малко повече — Арло я прекъсна, прочитайки мислите ѝ. — В него наистина има нещо.

Руби се изкикоти, а Ванеса я ритна по кожените ѝ панталони.

Да, определено в Дан имаше нещо и тя беше напълно сигурна, че знае какво е.

Тя.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Не е ли страхотно отново да сме тук? Не е ли страхотно отново да сме тук и все още да не знаем къде ще ходим на училище следващата година? Не е ли страхотно отново да сме тук, когато се усеща, че животът ни виси на косъм и всички сме на път да полудеем? Е, ето нещо, което очакваме с нетърпение:

Да се обадим на всички момчета

Знаете, че искате да се срещнете с мен и сега е вашият шанс. Утре е първият ни ден на училище след ваканцията и се предполага, че времето ще е повече от топло и красиво. Веднага щом приключим училищния ден, ще ме намерите да лежа на едно червено одеяло и да се обливам със слънчева светлина на тревата в „Шийп Медоу“. Всички сте добре дошли да се присъедините към мен, а също така може да вземете нещо за хапване и за пийване. Без гевреци и „Гетърейд“, моля. Съжалявам, момичета, но това е покана само за момчетата. Те никога не са били толкова добри в чакането като нас и нали знаете какво казват — най-добрите неща се случват на хора, които знаят да чакат.

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Нали знаеш онова откачено момиче, което *Н* срещна в клиниката? Ами, живея малко по-надолу от нея и ходихме в „Гринич Сейнтс“ заедно, докато не я изхвърлиха оттам. Както и да е, чух родителите ми да говорят, че била в затвора в Сън Вали за публично показване на голото си тяло и всичко е толкова лудо, защото майка ѝ

била в Южна Америка и нямала никаква представа, че тя е била там, така че родителите на Ч трябвало да я освободят под гаранция, въпреки че дори не я познавали.

Момиче от Кънектикът

О: Скъпо Момиче от Кънектикът,

Това би обяснило много, предполагам. И трябва да кажа, че родителите на Ч заслужават медал за проявената щедрост. Лично аз мисля, че тя може би се е възползвала от няколко допълнителни ноци в затвора. Но това, което наистина искам да знам, е какво ѝ дадоха да облече там??

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Добре, не съм една горделива перверзница, но проследих това момче, в което съм тотално влюбена, чак до блока на С и после седнах на предните стълби на дъжда да го чакам да излезе, което той не направи, докато се стъмни, и сега имам наистина ужасна настинка. Чувствам се толкова глупаво.

Апчихуу

О: Скъпа Апчихуу,

Това е малко тъжно. Въпреки че знам за кое момче говориш и ако аз го бях забелязала на улицата, вероятно щях да направя същото. Какво има С, което ние нямаме? Не отговаряй на това — ревнуваме достатъчно от нея и без това. Между другото, аз също съм настинала!

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Чух, че писмата с приемите за колеж ще пристигнат по-късно тази година, защото училищата не могат да решат дали да увеличат учениците в паралелките, или да отхвърлят хора. Ще правят тайно гласуване за това тази седмица.

Ино

О: Скъпа Ино,

Не разговарям с хора, които разпространяват глупави слухове за писмата за прием в колеж. Достатъчно сме откачили и без това.

Интригантката

Наблюдения

Б е в „Уикър Гардън“ и си купува очарователно жълто кашмирено зайче, вероятно първата кашмирена стока, която някога е купувала а) за себе си или б) е крадяла. Н зяпа кооперацията на Б на 72-ра улица, като че ли тя има отговорите на всичко. Не разчитай на нея, скъпи. Дж и нейната приятелка-съюзничка отново дебнат онова бедно момче от училище „Смейл“. Какво им има на тези двете? Д се качва на влака за Уилямсбърг. Д не слиза от влака в Уилямсбърг. В снима филм за новата трева, която расте в Сентръл парк — не се шегувам, тя е толкова сериозна относно работата си.

П.П.

Не ми се ще да ви давам повод, но някой виждал ли е Ч наскоро? Той си има нова приятелка и си умирам да разбера откъде е. Толкова е пикантно!

Ще се видим в парка, момчета!!!

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ЗАЩО С И Б ВСЕ ОЩЕ СА ПРИЯТЕЛКИ

— Направих чай. — Серена посочи белите чаши с чинийки, които стояха на оранжевия ѝ пластмасов поднос за обяд. Тя подсмръкна и изтри носа си в ръкава на бледозелената си блуза „Калипсо“. — С мед е.

Блеър остави Серена да седне срещу нея на светлата дървена масичка в закувалнята и прие чая. Тя имаше ужасна настинка. Чай с мед би ѝ дошъл идеално. Освен това тя и Серена винаги сядаха заедно по обяд, особено когато имаха сбирка с консултантската си група, на която и двете бяха лидери.

Пък и Блеър трябваше да я пита нещо.

Закувалнята беше препълнена с момичета, изливащи кетчуп на пържените си картопки и обменяйки клюки за пролетната ваканция.

— Чух, че Серена и Нейт Арчибалд били арестувани, задето го направили на открития лифт — Рейн Хофстетер прошушна на Лаура Салмън.

— Аз чух, че ще се мести в Амстердам, след като завърши. Тя се запознала с едно момче от холандския олимпийски отбор по сноуборд. Ще се женят — разказа им Кати Фаркас.

— А бащата на Блеър сега се опитва да я вкара в „Браун“ — изписка Изабел Коутс. — Защото тя и Ерик ван дер Удсен са безумно влюбени.

— Нищо не се случи между мен и Нейт — заяви Серена, щом седна. Тя пийна от чая. Всъщност нещо се беше случило между тях, но това беше доста отдавна. — Имам предвид след купона на Джорджи.

Блеър разбърка чая си. Тя и Серена се бяха избягвали от купона в Сън Вали насам главно защото беше по-лесно и по-вълнуващо да оставиш другата да си представи какво се беше случило вместо да потвърдиш срамната истина.

Тя бутна чая настрана и се облегна с лакти на масата, като внимателно се вгледа в Серена.

— Как беше?

Серена остави чашата си и издуха носа си в хартиена салфетка. Тя също беше настинала ужасно.

— Кое?

— Сексът с Нейт.

Серена сгъна салфетката си и я пъкна под подноса, така че и двете да не я виждат. Това подвеждащ въпрос ли беше? Дали Блеър просто чакаше Серена да каже нещо грешно, за да може да ѝ се нахвърли с нокти и да разкъса главата ѝ със зъби?

— Беше наистина... — Тя спря, за да види дали изражението на Блеър ще добие лош вид, но тя просто седеше там и изглеждаше наистина заинтересована. „Тя наистина иска да знае“ — осъзна Серена. — Беше невероятно. И двамата бяхме малко изплашени, но беше забавно, защото беше с Нейт. — Тя се усмихна като си спомни. — И не ни беше срам след това.

Блеър кимна и погледна надолу към масата. Всичко явно беше добре, но какво да кажем за нея? Как тя и Нейт щяха някога да го направят, ако не бяха...?

Зад рамото на Серена Блеър успя да види деветокласничките от тяхната консултантска група да се отправят към масата. Беше време да смени темата.

— Няма значение — измърмори тя, като грабна чантата си от пода, за да извади материалите за групата.

— Хей, момичета, как беше ваканцията ви? — Мери Голдбърг, Вики Райнерсън и Каси Инуърт попитаха двете по-големи едновременно. Трите весели първокурснички носеха еднакви черни пуловери тип поло. Те оставиха подносите си на масата и седнаха практически една върху друга. — Нашата беше напълно щура.

— Хубаво — каза Блеър без много ентусиазъм. Тя даде на всяка една по един лист. — Ако може да прочетете това преди да започнем.

Момичетата погледнаха към листовете и се изсмяха, като че ли искаха да кажат: „Да бе, все едно наистина ще говорим за това?“.

— И така, Серена, работи ли като модел през ваканцията? — попита Мери Голдбърг.

Серена се усмихна принудено. Това, което гадните хора си измисляха за нея, беше толкова налудничаво, че тя почти искаше то да е вярно.

— Да, беше страхотно!

Другите две момичета от групата, Джени Хъмфри и Елиз Уелс, дойдоха, носейки обяда си в кафяви хартиени торби. Вместо да ядат баналната салата в закусвалнята или топъл обяд с рибени пръчици и пържени картопки, те хапваха яйчени ролца от китайския ресторант на Лексингтън, а храната им доставяха точно пред входа на училището. Винаги беше изненадващо да откриеш колко изобретателни можеха да бъдат двете момичета, когато — с изключение на огромните гърди на Джени — изглеждаха така невинни и добродушни.

— Джени е депресирана — заяви Елиз. Тя извади една скарида от ролцето и я пъкна в устата си. — Има нужда от съвет. Лошо.

Джени сбута приятелката си раздразнено.

— Добре съм. — Тя се вгледа в своето ролце, което беше недокоснато и напоено с голямо количество сладко-кисел сос. След това, което му беше направила, то на практика беше негодно за ядене.

— Видя ли, Лео се оказа напълно нормално момче, а не френски херцог — обясни Елиз, като че ли всички знаеха кой е Лео или пък им пукаше. — И единствената причина, поради която знае доста за кожата и кучешките ботуши, е, защото разхожда кучето на госпожа Т, а всички знам, че тя носи купища кожени дрехи.

Блеър се прозина грубо и изсипа пакетче „Икуъл“ в чая си просто за да прави нещо. Надяваше се Серена да се справи с това.

Изведнъж Серена грабна празното пакетче „Икуъл“^[1] от ръката на Блеър и написа нещо на него.

Той все още те обича — прочете Блеър.

Деветокласничките гледаха ту към едната, ту към другата.

— Момичета, какво правите? — Мери Голдбърг и Вики Райнерсън се развикаха от раздразнение, че бяха пренебрегнати.

Блеър сгъна пакетчето и го пусна в чантата си.

— Е, някой тук знае ли как да плете?

Джени не беше сигурна какво става.

— Аз. Научих се на лагера по изкуства миналото лято.

Блеър издуха носа си.

— Никой ли не се научава да плете в пансион? — подсмъркна тя в посока Серена.

Серена сви рамене.

— Никога не се научих, но всички модели го правят. Това е, което правят зад сцена на дефилета.

— Винаги сме искали да се научим! — изпискаха Каси, Мери и Вики.

— Да плетете? — попита Елиз напълно объркана.

Блеър закопча своята чанта за тренировка и стана.

— Хайде — каза им тя. — Ще отидем да купим прежда. И след училище всички ще плетем детски терлици вкъщи.

Срещу закусвалнята онази обръсната особнячка, Ванеса Ейбрамс, снимаше тяхната среща, като на преден план на масата пред нея се въртеше и мигаше смахнатият розов пластмасов космически кораб.

Серена стана и си събра нещата.

— Имаш предвид чорапи — възрази тя.

— Не. Терлици — поправи я Блеър с усмивка.

Поне това беше нещо, което можеха да правят с ръцете си, освен да пушат. А след училище щеше да бъде подходящ момент, за да започнат, особено когато момчетата, така или иначе, бяха заети.

Деветокласничките тръгнаха след Серена и Блеър през големите сини врати на училището, тръпнещи от идеята да бъдат на кратка обиколка, предвождани от двете най-готини момичета в цялото училище.

След толкова много студени месеци, слънцето напичаше толкова силно, че беше ужасно.

— Съжалявам, че се карахме — каза Серена на Блеър, докато групата момичета се запъти на изток към Трето авеню. — Дори не си струва, ако винаги си останем приятели.

— Няма проблем — каза Блеър, като мигаше бавно с очи като котка на слънцето. Може би беше от времето, но изведнъж тя се почувства странно оптимистично настроена. Всеки ден се раждаха бебета и ги кръщаваха с готини имена като Йейл; момчета и момичета, които бяха разделени, се събираха отново; най-добрите приятели се караха и се одобряваха; а хората ги приемаха в колеж — особено в колежа с име „Йейл“. — Какъв прекрасен ден. Мисля, че е по-добре да отидем в парка вместо вкъщи.

— Мога да изтичам до нас и да взема одеяло — предложи Серена. — Може да се срещнем на поляната.

Аха.

[1] Марка диетичен подсладител. — Бел.ред. ↑

ТЕ НЕ МОГАТ ДА СТОЯТ РАЗДЕЛЕНИ

— Петдесет долара, че няма да се появи — Антъни Авалдсен предизвика приятелите си. Нейт, Антъни, Чарли и Джереми бяха отишли до „Шийп Медоу“ веднага след като свършиха училище, просто да видят дали една известна онлайн персона в действителност щеше да си покаже лицето.

Времето беше хубаво и няколко момчета вече играеха на фризби. Нейт разпозна Джейсън Пресман, първокурсник от отбора по лакрос в „Сейнт Джуд“, и отиде да го поздрави.

— Чу ли за Холмс? — попита Джейсън. Говореше се, че открили голям плик с марихуана в палтото му, а той бил зает да свива малки цигари с нея и да ги подрежда в една стара тенекиена кутия от „Алтойдс“^[1].

— Чух, че бил изчезнал. — Нейт облиза устни, докато наблюдаваше как Джейсън вади малко марихуана от добре сгънатата хартия за свиване на цигари.

— *Арестуван* — каза Джейсън. — Глупакът бил хванат на летището в Маями с хашиш. — Той извади джойнта и го пусна в тенекиената кутийка. — Сега е отстранен. Треньорът казва, че ти ще си новият капитан на отбора.

Антъни, Чарли и Джереми свиваха техните цигари малко встрани. Нейт се обърна към тях и им се ухили. Беше се получило много по-добре, че се беше отказал да бъде капитан на отбора по лакрос само за да получи мястото най-накрая. Освен това той си го беше спечелил.

Джейсън се приближи и плесна ръката на Нейт, като му подаде един джойнт.

— Добра работа, човече. Поздравления.

— Ами, благодаря. — Нейт взе джойнта в юмука си. — Какъв ден — отбеляза той, като отново подаде главата си на слънце.

Хубаво беше, че наоколо имаше повече момчета отколкото момичета, иначе тревата щеше да се намокри от лигавенето им.

Поляната се пълнеше с момчета от частни училища, които се преструваха, че са в парка съвсем случайно по едно и също време и то без никаква причина. Чък Бас седеше със скръстени крака на едно червено одеяло за къмпинг, с черна бейзболна шапка с надпис „Ски патрул Сън Вали“. На рамото му беше застанала малка бяла маймунка.

Да, точно така. Жива маймунка.

Чък беше задник, но никога не спираше да се забавлява. Нейт беше твърде заинтригуван, за да не провери нещата. Той запали джойнта, който Джейсън му даде, и отиде при него.

— Какво е това? — попита той, дръпвайки от цигарата.

— Снежна маймунка. От Южна Америка. — Чък почеса маймунката под брадичката, докато тя гледаше към Нейт с доверчиви златисти очи. — Суити, запознай се с Нейти. Нейти, това е Суити.

— Откъде я взе?

Чък кихна и издуха носа си в розова копринена кърпичка.

— *Него*. Майката на Джорджи го изпрати на родителите ми като благодарствен подарък — нали знаеш, задето я измъкнаха от цялото това неприлично фиаско? — Той погали дългата бяла опашка на Суити, която се спускаше по лявото му рамо, като че ли той носеше скъп кожен шал, само дето беше жив. — Всъщност има снежни маймунки в зоологическата градина, тук в Сентръл парк, но доста рядко ги вземат за домашни любимци. Майка ми мисли, че Суити мирише, но сега си имам собствен апартамент на „Сътън Плейс“. Така че ще го взема да го гледам.

Ами не е ли най-големият щастливец?

— Хубаво. — Нейт вече беше задоволил любопитството си за маймунката и сега беше готов да смени темата.

— Хей, Нейт! — извика му Джереми. — Това момче се среща с бившата ти приятелка. Деветокласничката с големите гърди!

На двадесет крачки от него Джереми, Чарли и Антъни разговаряха с едно момче с платинено руса коса, което се стори познато на Нейт, но не беше сигурен. Той се приближи и Нейт се здрависа с него, като държеше джойнта между устните си, както правеше преди, точно като Хъмфри Богарт, например.

— Не сме се *виждали* — заяви Лео нервно. — Запознахме се онлайн и после станахме приятели и тогава... — Той спря и се смръщи към Нейт. — Хей, въобще не знаех, че сте ходили заедно. — Той пъкна

ръце в джобовете на джинсите си и затъпка по тревата. — Както и да е, сега дори не си говорим.

Точно тогава Серена ван дер Удсен и Блеър Уолдорф дойдоха на поляната, следвани от пет по-малки момичета, включително Джени Хъмфри, известната „деветокласничка с големите гърди“. Момичетата помогнаха на Серена да разпъне огромно, червено, меко одеяло. Тогава всички седнаха на одеялото с кръстосани крака в тесен кръг. Блеър раздаде на всяко момиче кълбо бледожълта прежда и чифт розови игли за плетене.

— Първо трябва да прехвърлим преждата на една игла — даде инструкции Джени. Тя направи примка от преждата, прокара върха на иглата си през нея и започна да я премята. Останалите момичета се наведоха и гледаха отблизо.

На не повече от петдесет крачки Нейт продължаваше да пуши джойнта си.

— Но ти я харесваш. Имам предвид, признаваш си. Тя е прекалено хубава, за да не я харесваш.

Лео се изчерви.

— Да.

— Е, какво ще правиш? Защо просто не отидеш там — Нейт посочи кръга от момичета на червеното одеяло — и не я целунеш? Аз поне бих постъпил така. — Веднага щом каза това, той осъзна, че точно това трябваше да направи той с Блеър — просто да отиде и да я целуне. Искаше му се през цялото време, когато беше отказал марихуаната, но когато беше напушен, той беше *романтичен*. Това беше едно от нещата, които Блеър харесваше в него.

— Не знам — каза Лео тихо. — Може би някой друг път.

— Да — съгласи се Нейт. Сега наистина не беше подходящо време.

Петте момчета все още наблюдаваха групата плетящи момичета, когато се приближи Дан. Изглеждаше дрипав и тъпкан с кофеин както обикновено и от бледите му треперещи пръсти висеше една влажна цигара „Кемъл“.

— Хей, ти и моята сестра скъсахте ли? — попита той Лео.

Лео погледна към него безпомощно.

— Не съм сигурен.

Дан извъртя главата си да види гледката. Неговият съученик и загубен чудак, Чък Бас, седеше на земята с бялата си маймунка на рамо. Чък дори я беше занесъл в училище тази сутрин, но учителите го бяха накарали да си я заведе вкъщи. Тогава Дан видя нещо, което го накара да си изпусне все още димящата цигара на мократа трева.

Ванеса беше коленичила на едно червено одеяло на десет крачки зад Чък, а лицето ѝ беше закрито от камерата ѝ. Пред нея стоеше розовата пластмасова летяща чиния, която ѝ беше изпратил, като се въртеше и мигаше лудо на едно малко разгънато столче. Дан успя да разпознае откачената японска поп песен, излизаща от играчката, и на него му се прииска да затанцува бързо.

Не че наистина щеше да пристъпи напред и да затанцува.

Нейт дръпна за последно от джойнта си и кимна към Ванеса.

— Мислиш, че това е тя?

— Няма начин — каза Дан. Въпреки че той тайно се надяваше, че Ванеса може да е сексапилната господарка на мрежата, която всички бяха дошли да видят. Щеше да бъде типично в неин стил да направи нещо толкова различно от нея самата и да подлуди всеки.

— Може би тя няма да дойде.

Нейт хвърли угасената цигара в посока на Чък.

— Освен ако вече не е тук.

Шестте момчета се загледаха в Чък за момент, като се подсмиваха един на друг. Въпреки факта, че това изглеждаше като събитие само за момчета, определено имаше и много момичета наоколо. Кати Фаркас и Изабел Коутс бяха отишли до маймунката на Чък и следяха малката група плетящи момичета на Блеър и Серена.

— Какво правят те? — замънка Кати. Тя почеса Суити зад ушите и маймунката си показва зъбите.

— Той има чувствителни уши! — предупреди я Чък.

— Може би плетат някакви неща, в които да крият наркотици. Чувала съм, че контрабандистите използват бебета, за да пренасят наркотици в други държави — предположи Изабел, надявайки се отчаяно да се присъедини към кръга.

— Не ти ли харесва как всички гледат към нас, като че ли сме... *вещици*? — подшушна Серена.

Другите момичета се изкикотиха заговорнически.

Блеър издуха носа си и си сложи отново от блясъка за устни. Тя не беше пропуснала факта, че Нейт беше сред наблюдателите.

— Нямаат си ни най-малка представа — съгласи се тя, въпреки че тя и останалите момичета в групата напълно погълзваха вниманието на всички.

Нейният доведен брат, Арън Роуз, дойде с китарата си и седна в ъгъла на одеялото на момичетата.

— Какво да изсвиря? — попита ги той.

— *Каквото и да е.* — Тъкмо вече схващаха чалъма на плетене, но музиката от розовата пластмасова играчка на Ванеса направо ги подлудяваше.

— *Разклати го, скъпа, разклати го* — Арън започна да пее любимата си реге песен. Той се беше появил само за да види дали Блеър не беше момичето, за което всички вдигаха толкова шум. От това, което знаеше, можеше да е всяка една от тях.

— Никога не знаеш — отбеляза не едно от момчетата на поляната.

Точно така. Никога не знаеш.

[1] Марка освежаващи бонбони. — Бел.ред. ↑

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

За миналата вечер

Съжалявам, момчета, но се прецакахте! Знам, че беше доста подло от моя страна да не се разкрива, но признайте си, че се вързахте и не беше ли забавно? Точно това, от което имахте нужда, нали? Най-хубавото от всичко беше, че можахте да погалите онази сладка, малка майmunка. И въпреки че не искате да си го признаете, някак си ви харесва, че все още не знаете коя съм, защото обичате да си представяте как изглеждам. Аз съм момичето на мечтите ви.

Това, което не знаем и умираме да разберем

Дали *Н* и *Б* ще се съберат?

Дали *С* ще намери някой, когото да обича?

Дали ще си простят *В* и *Д* и ще заживеят щастливо?

Дали ще чуем повече нещо за *Дж*? А искаме ли?

Дали *Дж* и *Л* ще се разберат? Тя иска ли го?

Дали *Ч* ще се издаде?

А аз?

Знаете, че не мога да дочакам да отговоря на всичките тези въпроси. Но първо ще направя олтар на светеца в управата на колежа. Всеки ден ще му купувам нов подарък като онзи чифт мънистени пуловери, на които съм хвърлила око в магазина за обувки на „Барнис“ или пък онази страхотна розова чанта, за която всеки говори и я няма никъде. По този начин, ако не вляза в училище номер едно, ще имам много утешителни награди. А ако вляза, ще имам повод да се поздравя с още повече подаръци. Така или иначе, няма да изгубя. Никой от нас няма!

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.